

အောင်မြင်စာပေ

နှစ်ချစ်

အတုကြီး

အမှန်တရားမြင်တဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာ
 မျက်ရည်ရော ရှိပါ့မလား...၊
 စာယ်မလဲ ဒါရဲ့ ဟောကကျိန်စာ
 ဟောဒီသံစာရထဲ
 အဲ့ဒါကိုပဲ ဂါထာလိုစုတ်ပြီး မန်းမှတ်ရင်းနဲ့
 စာဝထွေလည်း ချုပ်ပျက်ခဲ့ရ...၊
 ကသည်ကယက်လေးလှနေတဲ့
 အတ္တဆေးခြီးထို
 ဇထိုကို မွေး၊ သေအောင်ကုစား...
 ကျန်းမာပါရဲ့လား...၊

စာကွဲရာရင် အထော်မွှားမွှားမှာ
 အချိန်က သမားပေါ်ပျံ့တယ်
 ဒါနယ်...
 အဲ့သတောက်ထော့ မတုံးခဲ့ရမှာကို...။ ။

I

နေရောင်ကာ ခန်းဆီးလိုက်ကာ တွန့်ကြီးများအား ဆွဲဖွင့်လိုက်
မိ၍ အထိန်းတန်းတစ်လျှောက် သံကွင်းလေးများ ပွတ်တိုက်သွားသံကို
ကျွန်တော်မနှစ်သက်ပါ။ ထိုနည်းတူစွာပဲ စူးစူးရဲရဲ ဝင်ရောက်လာသော
အလင်းရောင်က ဆယ်ပေနီးပါး မြင့်ပြီး ပေနှစ်ဆယ် အတိရှိသော
မှန်ချပ်ကြီးများအား ထိုးဖောက်ပြီး တစ်ခန်းလုံး ရဲတင်းစွာ လင်းချင်း
နေမှုကို ကျွန်တော်မကြိုက်ပါ။ သို့သော် ဖွင့်မှဖြစ်တော့မည်။

ရေခဲငွေ့များနှင့် အုံ့ပြာနေသော အခန်းက ကျွန်တော့်အ
တွက် ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ အတုအယောင် မဟုတ်သော အလင်း

များ အရေးတကြီးလိုအပ်သည်။ လျှပ်စစ်ပန်ကာတွေ၊ လေအေးပေးစက်တွေဆီက မဟုတ်သော လေ၏အရသာကို ငတ်မွတ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းတစ်ချပ်စာ မှန်ပေါက်ကို ဖွင့်၍ ထိုပြတင်းပေါက်ဘေးနား နီးကပ်စွာ ရပ်မိသည်။

ကောင်းလိုက်တာ...။

နွေလည်နေ့ကြောင့် ပူစပ်ပူလောင်နှင့် တစ်စက်မှ အရသာမရှိသောလေသည် လတ်ဆတ်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ဖက်သည်။ မွန်းကြပ်အေးခဲစပြုနေသော ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးတို့အား နွေးထွေးစွာ စီးဆင်းစေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်၏ အမြင်အာရုံ စွမ်းနိုင်သလောက် တွေ့မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းများ...။

ကျွန်တော် ရှိနေသည့်နေရာက မြေပြင်နှင့် ပေ(၁၅၀)ကျော်လောက် မြင့်နိုင်သည့် ဆယ့်ငါးလွှာမြောက် ကွန်ဒိုမီနီယံ တိုက်ခန်းတစ်ခုအတွင်းမှာဖြစ်၍ အောက်သို့ငုံမကြည့်ပဲ eye level အတိုင်း ကြည့်လျှင် ကောင်းကင်ထဲ တိမ်တိုက်တွေနှင့်အတူ ကိုယ်ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည့်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တကယ် ကျွန်တော်ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ်သည် ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်သော ပြတင်းပေါက်မှ ချက်ချင်း ခုန်ထွက်ကာသွားသည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် အဆောက်အဦးတွေကြား ဝဲကာပျံ့ကာ သွားနေသည်။

တောက်ပလွန်းသော နေရောင်အောက်မှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေသည့် ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကို ကျွန်တော်ပြန်မြင်နေရသည်။ ပျံ

သန်းရင်းနှင့် အသည်းနှလုံးကို ဆွဲဖြုတ်လွင့်ပစ်ထားခဲ့သည်။ လွန်စွာ
ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

မင်းပြန်မလာပါနဲ့တော့...။ အဲဒီအတိုင်းလေး လွတ်လပ်သန့်
စင်နေတဲ့ ဘဝကို မင်းဆုတ်ကိုင်လိုက်ပါတော့...။
ငါကတော့...။

II

ကျွန်တော်မနှစ်သက်သော ခန်းဆီးလိုက်ကာ တွန်းဆွဲသံကို ပြန်ကြားရပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့က မြင်ကွင်းများ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ မီးခိုးဈေးရောင် လိုက်ကာတွန်းကြီးများက တစ္ဆေတွေလို ယိမ်းထိုးက ခုန်ပြီး ငြိမ်သက်ကာသွားသည်။

“မင်းကို ဘယ်တော့မှ မဖွင့်ရဘူးလို့ မမပြောထားတယ်လေ”

စကားသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်အတွက် ငြီးငွေ့ရိုးအိနေသော ရနံ့တစ်ခုက နူးညံ့လွန်းသော အထိအတွေ့ နွေးနွေးများဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကျောပြင်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ တိုးဖွညှင်းညှဲသော စကားသံတွေ...။

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ မမ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းရသလဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ ကလေးရယ်၊ မနက်ဖြန်တိုင်း ခွန်အားရှိနေဖို့ ဒီနေ့ တိုင်းမှာ မမဘေးနား မင်းရှိမှဖြစ်မယ်၊ ကဲ..လာ..သစ်သီးစားရင်း တစ် ခုခုသောက်ကြမယ်၊ လာပါကွ ကလေးဆိုးလေးရဲ့ ပင့်လိုက်ဖိတ်လိုက် ရတာ ဆိုတာလေ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ကယုကယ တွဲခေါ်လာရင်း မင်မိုရီစတစ် အဆင့်သင့်ရှိနေသော အင်ပလီဇိုင်ယာ ခလုတ်ကို တွန်းဖွင့်ကာသွား သည်။ ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးအောက်က ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသော အပြာနုရောင် ကော်ဇောကို ကျွန်တော် နင်းထားသလား မနင်းဘူးလား မသေချာ။

ချက်ချင်းဆူပွက်လာသော သွေးခုန်နှုန်းကြောင့် ကျွန်တော့် အမြင်အာရုံတွေ မှုန်ဝါးနေလေသည်။ သူမ၏ တွန်းဆွဲမှုနှင့် အိမ်နဲ့ နိမ့်ကျသွားသော ဆိုဖာဆက်တီခုံ၏ အရောင်သည်ပင်လျှင် ကျွန် တော်သိထားသော နံ့သာရောင်ဟုတ်မဟုတ် ငဲ့ကာကြည့်မိသည်။

သို့သော် သူမ ဖွင့်ခဲ့၍ ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။ တေလာဆွစ်၏ speed now ကို ဟိုးတလောကမှ သီချင်းဆိုရင်း မိုက်ခရိုဖုန်းနှင့် ဆောင့်မိပြီး သွားတစ်ချောင်းပဲ့သွားတဲ့ အဆိုတော်။

III

တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အာရုံချလိုက်
သည်နှင့် ပေါ့ပါးလွတ်ထွက်လာသောစိတ်က ဇက်ကုန်ဖွင့်ထားသော
မြင်းတစ်ကောင်လို ဖြစ်သွားသည်။

“မင်္ဂလာ...ပါ”

“မင်္ဂလာပါ...တို့ဆရာ လာပြီဟေ့”

“ဟိုင်း...ဟိုင်း...”

ဆိုက်ထဲက အုပ်ချုပ်မှူးရုံးထဲဝင်ပြီး အသံပေးလိုက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ တစ်ခန်းလုံး အသံထက်မြန်သော အသံတွေနှင့် အော်ကာ

ဟစ်ကာ ကြိုကြ မြူးကြသည်။

“ဆရာ ဒီနေ့ဘာအစီအစဉ် ရှိလဲဟင်”

“အခုမနက်ခင်း မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားမယ်၊ နေ့လည် ခရမ်း ချဉ်သီးသုတ်နဲ့ မန်ကျည်းဖျော်ရည်၊ ညနေ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ကုလားပဲ သုတ်ဆို ဘယ်နယ့်လဲ”

“ကောင်းတယ် ဆရာရေ၊ သန့်စင်ခန်း မလောက်တာကလွဲ လို့ ကျွန်တော်တို့ အစ်မကြီးလည်း ဝိတ်ကျသွားတာပေါ့”

ကိုဇော်ဦး သူ့အလုပ်စားပွဲကနေ အသံလေးမြင့် မျက်စလေး ပစ်ပြီး ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘေးနားရောက်နေသော ငွေစာရင်းက အန်တီထွေး၏ကိုယ်လုံးကြီး တုန်ခနဲဖြစ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ အန်တီထွေးက ဝပေမယ့် မျက်နှာက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

“ဟဲ့ငပြောင် နင့်နဖူးပေါ် ထမင်းရည်နဲ့ကပ်ပြီး ပတ်တင်ထား တဲ့ ဆံပင်တွေ တစ်မွှေးမှ မကျန်ချင်ဘူးထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟာ...ထွေးလေးကလည်းကွာ ဂက်စပီတော့ လုပ်လိုက်ပါ ငါ့ နယ် ထမင်းရည်တဲ့”

“နင့်လစာနဲ့ ထမင်းရည်ပဲ ရမှာပေါ့ဟဲ့ ငပြောင်ရဲ့”

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ဝိုက်ပူ လှဦးဝင်လာပြီး...

“ဘာမှမပြောနေနဲ့ ကိုပြောင်ကြီး ဆံပင်ပေါက်တဲ့နေ့ ငါတို့ အထွေးလေး ဝိတ်ကျတဲ့နေ့ပဲ”

“အောင်မာ ဖောနေတဲ့ နင့်ဝိုက်ကရော ဘယ်တော့မွှေးမှာ လဲ”

အန်တီထွေးဖက်က မစုပါလာပြီး ဝင်တုတ်၍ လှဦးက...

"အဟတ်ဟတ် နင် အိမ်ထောင်ကျတဲ့နေ့ ငါလည်း ဝိတ်ကျ
တဲ့နေ့ပေါ့ဟ၊ ထွေးနဲ့ဇော်နဲ့ တစ်တွဲဆို လှနဲ့စုက တစ်တွဲပေါ့"

"လုံးဝပဲ"

လှဦးစကားကို မစုနားမလည်ပေမယ့် အားလုံးသဘော
ပေါက်ကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီတော့မှ မစုလည်း ရေးရေးမြင်ပြီး တွေးတွေးထင်လာကာ...

"ကြည့်စမ်း မသာကောင် ငါ့ကို မိုက်ရိုင်းသွားပြီ"

မစု ရှက်ကန်ကန်ကာ ထုရိုက်ဖို့ စားပွဲပေါ်က မျဉ်းလုံးလှမ်းဆွဲ
သဖြင့် လှဦး လစ်တော့၏။

ထိုစဉ် အရေးတကြီး ဦးကျော် စားပွဲမှ ထလာပြီး...

"နင်တို့ အလကား အရည်မရ အဖတ်မရ လျှောက်ပြော
လျှောက်ငြင်းနေတာနဲ့ ဆရာအစီအစဉ်က ပျောက်တော့မယ်၊ ဆရာ
စောစောက ဘာဖြစ်တယ်...မုန့်ဟင်းခါးချက်မယ် ဆိုလား"

"အေးလေဗျာ မုန့်ဟင်းခါးတော့ ချက်ပါ ကျန်တာက အလ
ကားနောက်တာပါ။ ဘယ်သူချက်မှာလဲ ဘယ်သူချက်တတ်လဲ"

ဆိုတော့ကာ ဦးကျော် လက်မလေး ထောင်၍...

"အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်မေရာပဲဆရာ ဘယ်လိုဟင်းရည် အမျိုး
အစား ကြိုက်သလဲသာပြော...ရန်ကုန်လား၊ မြောင်းမြလား၊ တောင်ငူ
လား၊ မန္တလေးလား"

ဒါကို အန်တီထွေးကလည်း ထောက်ခံသည်။

"ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဦးကျော်ကိုသာအပ်လိုက် ဟင်းချက်က

တော့ ရှယ်ပဲ၊ ကျွန်မအိမ်မှာ ဝါဆိုသယ်န်းကပ်တိုင်း ဦးကျော်ကိုပဲ ခေါ်ချက်တာ”

“ဟုတ်လား အဲဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကဲ...လာဗျာ ဘယ်လောက်ချက်မလဲ ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ တွက်ပေး”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အလုပ်စားပွဲရှိရာ အခန်းသို့ လျှောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်နောက်က တစ်ပြုံတစ်မကြီး လိုက်ပါလာကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ပျော်စရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိသည်ဟုပြောလျှင် လွန်လွန်းရာ ကျပေမည်။ လွန်လည်း ပြောစရာ စကားမရှိ။ အခွင့်အရေးရသည့် အချိန်ကာလလေးအား အလကား မဖြစ်စေချင်။ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၊ အလုပ်တာဝန်တွေ မခိုမကပ်ပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ကြကိုင်ကြမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ဝိုင်းတော်သားတွေ ကျွန်တော့်ကို မျှော်ကြသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်တက်မည့်ရက်ကို မျှော်ကြသည်။

ပန်းဝတ်ရည် ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီကြီး၏ ကျောရိုးမလုပ်ငန်းက တစ်ခုတည်းမဟုတ်၊ ဆောက်လုပ်ရေး၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ ဘက်ထရီစက်ရုံ၊ လျှပ်စစ်နှင့်စက်မှုအပိုပစ္စည်း တင်သွင်းရေးအပြင် အခြားသော ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် ရှယ်ယာဝင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလည်း ရှိနေသည်။

ဒါတောင် မမပန်းဝတ်ရည်က ဘက်လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် တောင်းပန်ထားရသည်။ ကျွန်တော်ရူးလိမ့်မည်။ ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် အတွက် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေအပေါ် နိုင်နင်းအောင် ကြီး

ကြပ်ပေးနိုင်သော်လည်း။ တစ်ခြား ကိုယ်နှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိသော လုပ်ငန်းတွေပါ ပူးတွဲကြီးကြပ်ပေးရသည်က လွယ်လှသည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် မမပန်းဝတ်ရည်၏ တာဝန်ပေးမှုက စွန့်စားလွန်းရာ ကျသည်။ မှားပစေ အဲ့ဒီအမှားက မင်း နောက်ထပ်တစ်ခါအပြင် ပိုမမှားနိုင်ဘူး ဆက်လုပ်ပါဆိုသော စကားနှင့် ကျွန်တော် ချာချာလည်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ဝတ္တရား၏ စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အထိ အိပ်မပျော်သည့်ရက်များ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ပေးမှုထဲ ဂဏန်းတစ်လုံး။ အတွေးတစ်ချက်၊ စကားတစ်ခွန်းက သန်းနှင့်ချီပြီး ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်လာလည်း သူမအပြုံးမပျက်ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ အားနာစွာနှင့် သေကောင်ပေါင်းလဲ ကြိုးစားပေးရသည်။ လုပ်ငန်း လိုအပ်ချက်အရ သင်တန်းတွေ ဖြည့်တက်ခဲ့ရသည်။

ယုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်အခဲတွေ နည်းပါးလာပါသည်။ သို့သော် စိတ်မောသည်။

“ကဲ...ပြော ဘယ်နိပိသာ ချက်မလဲ”

“ငါးပိသာလောက်ဆို ရပါပြီ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရုံးမှာ ဘယ်နယောက် ရှိလို့လဲ”

“အာ...မရဘူး ဦးကျော် ကျွန်တော် ဆိုက်ထဲက အဖွဲ့တွေပါ ကျွေးချင်တယ်ဗျာ”

ဦးကျော် လန့်သွားပြီး...

“ဟာ...ဆရာ ဆိုက်ထဲမှာတင် အလုပ်သမားတစ်ရာလောက်

ရှိတာလေ”

“ရှိရှိရာ အချိန်ငါးဆယ်ဆို ဖြစ်မလား”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ထိုစဉ် ကိုဇော်ဦးက...

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဆရာ မုန့်ဟင်းခါး အချိန်ငါးဆယ် ဆရာ
ချက်ကျွေးမယ်ဆို လက်စနဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေး တစ်ပွဲလောက် ထည့်တဲ့
ပေးပါလား”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားပြီး ကိုဇော်ဦးဆီ အကြည့်ရောက်ကုန်ကြ
သည်။ ကိုဇော်ဦးက နဖူးပေါ်ကနေ အခွေလိုက် ပြုတ်ကျလုလုဖြစ်နေ
သော ဆံပင်ကို အသာပြန်ဖိသပ်ကာ မတင်ရင်း...

“အဲ့ဒါဆို လက်ဖွဲ့ကြေးက မုန့်ဟင်းခါးဘိုးတောင် ပြန်ထွက်
လာဦးမယ်...ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ ဘယ်သူ့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးရမှာတုန်း”

“ကျွန်တော့်ကို”

“ဟမ်...” “ဟင်...”

“ဇော်ဦးတို့ကတော့ ကုန်းဆင်းဖို့လောက်ပဲ ချောင်းနေတာ
ပါလား”

“ဟုတ်ပဲ အံ့ပါရဲ့...”

“အာ...ဦးကျော်ရာ ဘာများ ဘယ်သူထိခိုက်မှာမို့လို့လဲ၊ ဆရာ
က မုန့်ဟင်းခါး ချက်ကျွေးတယ် အချိန်ငါးဆယ်ဆိုတာ နည်းလား။
အဲ့ဒီတော့ လက်စနဲ့ သတို့သမီး သတို့သား မတ်တပ်ဝင်ရပ်လိုက်ရင်
ဒါ ပြီးပြီလေရာ”

“အေး...အေး...ထားပါတော့ မုန့်ဟင်းခါးက ဒီနေ့ချက်မှာ အခု ကစလုပ်ရင် မွန်းလွဲပိုင်းလောက်မှ စားရမှာ၊ ဘယ်မှာလဲ မင်း သတို့ သမီး”

“အို အဆင့်သင့်ပဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ အသာလေး လက်ချင်းချိပ် ပြီး ထွက်လိုက်ယုံပဲ ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာလေဗျာ”

ကိုဇော်ဦးက မစု ဘေးနားဝင်ကပ်လိုက်သဖြင့် မစု မျက်နှာ ကြီး နီအစ်လာပြီး အားကုန် ထုနက်လေတော့၏ ။

“မသာကောင် ငပြောင်”

“သတ်..သတ်..အသေသတ်”

ကိုဇော်ဦး နောက်ပြောင်ပြီး ပြေးပေါက်ချောင်းသော်လည်း အန်တီထွေးကိုယ်လုံးကြီးက အခန်းအဝင်ကို ပိတ်နေသဖြင့် မလွတ် ပဲ အဖွတ်ခံရတော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အချက်အပြုတ် စီစဉ်ကြပြီး ချက်တဲ့သူကချက် အလုပ်လုပ်တဲ့သူကလုပ်နှင့် ပျော်စရာကောင်းသော နေ့ကလေးတစ် နေ့ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုဇော်ဦးက သူ့အစီစဉ်နှင့် ဆောင်းဘောက်တွေ စက်တွေပြေးငှါးပြီး တစ်နေ့ကုန်ဖွင့်သဖြင့် တစ်ကယ့် အလှူပွဲကြီး တစ်ခုလို ဖြစ်နေကာ အားလုံး ပျော်မဆုံး တစ်ပြုံးပြုံး။

ဦးကျော်၏ မုန့်ချက်လက်ရာကလည်း တစ်ကယ်ကို ရှယ်ဖြစ် နေ၍ နောက်တစ်ပတ် အထည်ချုပ်သွားထိုင်လျှင် အဲ့ဒီအတွက် ဦး ကျော်ကို ခေါ်ရမည် စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။

“ဆရာ သဲသဗ္ဗာန်တွေ ကပ်ပြီလို့ ဖုန်းဝင်တယ်”

“ဟုတ်လား ကိုခင်မောင်အေးကိုခေါ်၊ ကားနဲ့ အလုပ်သမား
အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ်ပါ စီစဉ်လာခဲ့လို့...။

“ဟုတ်..”

IV

ညနေပိုင်း တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် ဆိုက်ထဲမှာပင် အချိန် ကုန်ကာသွားသည်။ အခန်းပေါင်း (၆၀)ပါဝင်သော ဆဌပုံ ကွန်ဒို အဆောက်အဦးက ကျွန်တော့်အတွက် တတိယမြောက် စိတ်ကြိုက် ခြယ်မှုန်းခွင့်ရသော လက်ရာဖြစ်၍ တစ်ခြားလုပ်ငန်းတွေထက် ပိုဂရု စိုက်မိတာကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။ ဤကွန်ဒို၏ အားသာချက်က အခန်းတစ်ခန်းအတွက် အိမ်နောက်ဖက်ဆိုတာ မရှိစေရပဲ မျက်နှာ စာနစ်ခု ဖွင့်ထားခြင်းပင်။ ပုံမှန်အားဖြင့် လူနေတိုက်ခန်းလွှာများမှာ အားလုံး မျက်နှာစာတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး အိမ်နောက်ဖက် အခြမ်းရှိကြ

သည်။ စည်ပင်လမ်းကြားဆိုတာ ထားထားသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ စည်ပင်လမ်းကြား အတော်များများ စည်ပင် ဝန်ထမ်းတွေပင် မဝင်ရဲ အောင် ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေကြသည်။

တိုက်ခန်းအလွှာနေ လူတန်းစားများကလည်း စည်ပင်လမ်းကြားထဲသို့ အမှိုက်သရိုက်များ လွယ်သလို စွန့်ပစ်တတ်ကြမည်။

ထိုအခါ နောက်ဖေးလမ်းကြား တစ်ခုလုံး ပုပ်လှောင်လာပြီး ရောဂါပိုးမွှားတို့ မွေးမြူပေါက်ဖွားရာနေရာကြီး ဖြစ်လာလေတော့သည်။

တိုင်းပြည် အခြေအနေအရ ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှု အားနည်းနေချိန်မှာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ရောဂါဘယများ ထူပြောလာချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ လူထုလူတန်းစား အလွှာအသီးသီးတို့ နစ်နာကြရသည်။ ဘယ်သူ့မှာ အပြစ်ရှိသနည်း။ ထိုပြဿနာအတွက် အဖြေရှာလျှင် အသေချာဆုံးက တစ်တိုင်းပြည်လုံး ခြံခတ်ပြီး ထောင်ချလိုက် ခုံပင် ရှိတော့သည်။

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော် တွေးပါသည်။ လွယ်လျှင်လွယ်သလို လုပ်တတ်ကြသော လူ့စရိုက်အတွက် မလွယ်အောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ချဉ်းကပ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ထွက်ထွက် အိမ်နောက်ထွက်ထွက် အလွယ်တကူ အမှိုက်ချစရာ နေရာမရှိ ။ အိမ်ခန်းရှေ့ မျက်နှာစာသည် ကွန်ကရစ် ပတ်လမ်းများနှင့် ပင်မဆက်သွယ်ရေးလမ်းမကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော နေရာဖြစ်ရကား မျက်နှာစာမို့ သန့်ကိုသန့်မှ ဖြစ်မည့်နေရာ။ အိမ်နောက်ဖက် မျက်နှာစာက ဆဌဂံဝင် ဝဟိုနေရာဖြစ်ပြီး ခြောက်ထောင့်ပတ်လည်ဝင် အခင်းဧရိယာမှာ

ပေ(၃၀၀)ပတ်လည် ခန့်ကျယ်ဝန်းသဖြင့် ပတ်လည် ကွန်ကရစ်လမ်း တစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုလမ်းအား အပေါင်း လက္ခဏာသဏ္ဍာန် ကွန်ကရစ်လမ်းသွယ်လေးနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဗဟိုချက်နေရာကို မာကျူရီ မီးဆိုင်းအမြင့်တင်၍ ရေပန်းများ (၂၄)နာရီ ဖွားလျာကျနေသော ရေပန်းကန်တစ်ခု တည်ထားသည်။

ထို့အပြင် စိမ်းလန်းသော မျက်ခင်းပြင် ကလေးကစားကွင်း၊ အလှစိုက် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုနှင့် ကော်ဖီဘားလေးတစ်ခုပါ ရှိနေ၍ မိသားစုများ ခြေခင်းလက်ခင်း ဆင်းလျောက်ကာ အပန်းဖြေအနား ယူနိုင်သော သီခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေ၍ သန့်ကိုသန့်မှ ဖြစ်တော့မည် ။

ထို့ကြောင့် မီးဖိုခန်းနှင့် သန့်စင်ခန်းအား အခန်းအလည်ဗဟိုတွင် ပုံစံချထားသည်။ အမှိုက်သိမ်းဖို့ သတ်မှတ်ချိန် စည်ပင်ဝန်ထမ်းကားလှည့်ကာ သိမ်းပေးသည်။ ရေဆိုးအတွက် under ground line အား စနစ်တကျ ဖောက်လုပ်ထားပြီး စုဆောင်းကန် ရေစစ်ကန်အား ဆဌင်မြို့တော်၏ နယ်နိမိတ်ဝင်းအတွင်း သိုလှောင်ရုံနှင့် စနစ်တကျထားရှိပြီး ရေဆိုးစုတ်ထုတ်သောကားများ ထိုဂိုဒေါင်အတွင်းမှ စုတ်ယူရပေမည်။ ဒုတိယ စီမံချက် လျာထားမှုမှာ ထိုသိုလှောင်ရုံမှ မီသိမ်းခါတ်ငွေ့ ထုတ်ယူနိုင်ခြင်းအဆင့်နှင့် သဘာဝခါတ်မြေဩဇာ ကုန်ကြမ်း ထုတ်ယူနိုင်မှုအဆင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက်ဖန်တီးခွင့်ရသော project သည် လူတွေအတွက် အမှန်တစ်ကယ်လိုအပ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းတစ်ခုအဖြစ် သေချာပေါက် ကျေးဇူးပြုနိုင်မည်ဖြစ်ရကား

ကျွန်တော်၏ ဝိရိယများ လောဘကြီးစွာ အလေးသာပါသည်။ ဒါကို မမပန်းဝတ်ရည်လည်း သိနေသည်။

Project နှင့်ပတ်သတ်ပြီး မိတ်ဆက်ရှင်းလင်းပွဲမှာပင် ပန်းဝတ်ရည် ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာများ မြင့်တက်ကာသွားသည်။ ရှယ်ယာရှင်များ အနာဂိတ် အကျိုးအမြတ်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ဆည်းဝင်ရင်းနှီးလာကြသည်။ နောက်လျာထားသော ပင်လယ်ကမ်းခြေမြို့တော်နှင့် ကချင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ ရေခဲမြို့တော်များ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖန်တီးတည်ဆောက်ရန်လည်း ရှိသေးသည်။

မည်မျှပင်ပန်းပါစေ အလုပ်ဝတ္တရားအတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။ နည်းပညာ ပေါက်ကွဲနေသော ခေတ်ကြီးထဲ ကျွန်တော် စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖောက်ခွဲပစ်သမျှ မမပန်းဝတ်ရည် အပြုံးနှင့် တောင့်ခံထားပေးသည်။

ထိုတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်ဘဝကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်နေပြီလားဟု တွေးမိတော့သည်။

ထွေးကြည့်တာပါ...၊

စာဝဆိုတာ

ခါးပြလို အကောင်များလေးပေါ့...၊

ထိုက်မိတဲ့ကား

ပါလမျှအကုန်ချွတ်ထားပဲ

အားလုံးကို လိုချင်နေခဲ့တာ...။ ။

V

“ခိုင်မြဲရေးဟဲလို ကြားလားမသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် မမ-အမိန့်ရှိပါ”

နာမည်ခေါ်ပြီး ဖုန်းပြောပြီးဆို မမ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဆို တာ မေးစရာမလိုပါချေ။ မမနှင့် ကျွန်တော့်ကြားမှာ သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခု ရှိနေသည်။ မမသည် ထိုကမ္ဘာလေး တစ်ခုထဲမှာ ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်အား ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ ခေါ်ဆောင်ကာသွားသည်။

ကမ္ဘာသစ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်က ကလေးလေ၊ ကလေးဆိုးလေးဟု သူမ ကျီစယ်နတ်မူ ပြုတတ်သည်။ သူမ၏ ကမ္ဘာဟောင်း

လေးထဲ သူမပြန်ရောက်ချိန်မှာ ခိုင်မြဲဟူသော နာမည်ကိုသာ တည်ကြည်စွာ သုံးပါသည်။

“မင်း စက်ရုံဝင်ပြီးပြီလား”

“မနက်ဖြန်ရောက်မယ် မမ”

“အေး...စက်ရုံမှူး ဖုန်းဆက်တယ် အလုပ်ချိန် လုပ်အားခ ပြဿနာနဲ့ အလုပ်သမားတွေ ဆန္ဒပြနေတယ်တဲ့ သူ့စုံစမ်းလို့ရသလောက် ပြင်ပ ပယောဂတွေ ပါနေတယ်လို့ပြောတယ်၊ အဲ့ဒါ မင်း ဒီနေ့ပဲသွားပြီး အက်ရှင်ယူပါ။ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ တင်ပြပေးပါ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အိုခေ ဒါပဲကွယ်၊ မမ ခေါင်းမကိုက်ချင်ဘူးကွာ”

“.....”

ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သစ္စာသီးတစ်လုံးကို ကိုက်ဖဲ့ဝါးစားရသလိုပဲ လေသံတွေက စိမ်းကျွတ်လှချည်လား မပန်းဝတ်ရည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဘာရယ်လို့ ခေါင်းစဉ်မရှိတဲ့ ခံစားမှုတွေ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည်။ ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ ဆန္ဒတစ်ချို့၊ မသိုးမသန့် ပေါက်ကွဲမှုအတွက် အသက်ရှူရတာ မကောင်းတော့ချင်...။

ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်ရင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားဖို့ အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး ဌာနမှူး ဦးဝင်းဇော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာ အမိန့်ရှိပါ”

“ကျွန်တော် အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိနေတယ် ထုံစံအတိုင်း ကျွန်

တော့ဆီ ဖုန်းနဲ့အစီရင်ခံပါ”

“ဟုတ် ဆရာ...စိတ်ချပါ”

စက်ရုံပြဿနာက ထင်သလောက်တော့ မဆိုးသေး။ အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်းအများစုရှိရာ အထည်ချုပ်စက်ရုံဖြစ်၍ အကြမ်းဖက်ဖျက်ဆီးတာမျိုး မရှိပေမယ့် အိမ်မပြန် အလုပ်မဆင်းပဲ စက်ရုံဝင်းအပြင်ဖက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ဆန္ဒပြနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့် ကားမောင်းဝင်လာတာ မြင်သည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်စု ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထလာကာ ကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ တောင်းဆိုပါတယ် အလုပ်ချိန်နဲ့ လုပ်အားခကို ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်ပေးပါ”

“တောင်းဆိုပါတယ်...တောင်းဆိုပါတယ်”

“ပြင်ဆင်ပေးပါ...ပြင်ဆင်ပေးပါ”

ဦးမိသက်နေသော ရေပြင်ပေါ်ကျသွားသော ခဲလုံးလေးက သေးပေမယ့် ဖြတ်ခနဲ ထကြွလာသော လှိုင်းဂယက်က အတော်ကျယ်သွားသည်။ စက်ရုံထဲမှ လှမ်းကြည့်နေသော မန်နေဂျာ ဒေါ်မိုးမိုးနှင့် လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းတစ်ချို့ စက်ရုံထဲမှ ကျွန်တော့်ထံ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်ကားထဲမှ ထွက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို စုံမြှောက်ပြရင်း...

“ဟုတ်ပြီချ...ဟုတ်ပြီချ...ကျွန်တော် အစ်မတို့ ညီမတို့ ဆန္ဒသဘောထားကို နားလည်ပါတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ပူပေါင်းရှာဖွေကြမယ်ချ”

ထိုအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှေ့ကို တိုးထွက်လာကာ

ကျွန်တော်နှင့် အလွန်နီးကပ်စွာရပ်ပြီး မော်ကြည့်သည်။ သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် တစ်အုံတစ်မကြီး ဝိုင်းပတ်ကာ အော်ဟစ်နေသော အမျိုးသမီးများ ငြိမ်ကာ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ချည်းငြိမ်သက်သွားစေသော သူမ၏ စွမ်းဆောင်မှုက ကြီးမားလှပေသည်။

ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ အလုပ်သမားတွေထဲကပဲလား...။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးထဲက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ထင်သာမြင်သာရှိအောင် နက်မှောင်သော မျက်ခုံးနှစ်တန်းက လှပစွာ ဝန်းရံထားပေးသည်။ ဖြောင့်စင်းပေါ်လွင်သော နှာတံလေးက နှာသီးလုံးလေးတွေ ဘေးထွက်နေတာမျိုးမရှိပဲ သပ်ရပ်စွာ ချွန်မြနေ၍ နှုတ်ခမ်းပန်းန အစုံကို တောက်ပဖူးသစ်စေခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မကြိုက်သည်တစ်ချက်က ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်လွန်းသော သူမ ဆံပင်တွေကို ပုခုံးပေါ်မှာ တိုတိထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အရပ်ကပုပါတယ်ဆိုမှ ဆံပင်တိုတို ထားထား၍..ဂုတ်တို အာပြဲလေးဟု စနောက်ချင်သွားသည်။

“ဒီမှာ..ဒီမှာရှင့်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ကာ အတော် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရသည်။ ဘုရား..ဘုရား..ငါဘယ်လောက်တောင် စိုက်ကြည့်နေမိလည်း မသိဘူး ငါ့နယ်။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးပူကာသွားသည်။ မြောက်များစွာသော မိန်းကလေး မျက်လုံးတို့အလယ်မှာ ကျွန်တော် သတိလက်

လွတ် ဖြစ်နေတာကို သတိရပြီး ထွက်ပြေးချင်မိသည်။

“ဒီမှာ..ရှင်က ဘာလဲ..ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်စုစည်းလိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော်က ဒီစက်ရုံရဲ့ တာဝန်အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့် နာမည် ခိုင်မြဲပါ”

ဆိုတော့ကာ သူမ အနည်းငယ်နောက်တွန့်၍ ကျွန်တော့်ကို ထိမထင်သော အကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်လေး အနည်းငယ်ကွေးသွားသည်။ ပြီးမှ-

“ကျွန်မနာမည် ခင်မိုးမြင့်ပါ အလုပ်သမားအားလုံးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးမယ့်သူပါ”

ကျွန်တော် သတိရှိရှိနှင့် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာ၍-

“ဒါဆို အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဆိုပါတော့”

“ကြိုက်သလိုသတ်မှတ်ပါ ကျွန်မလိုချင်တာ သူတို့အားလုံးရဲ့ အခွင့်အရေးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျ သခင်ဗိုးလှကြီးနဲ့ရော အမျိုးတော်သလား”

“ရှင်”

“အိုခေ...အဲ့ဒါ နောက်မှအမျိုးစပ်လည်း ရပါတယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်ရှေ့ကကောင်မလေးမျက်နှာ ပန်းရောင်သမ်းကာ မျက်လုံးအကြည့်တွေ စူးစူးလက်လက် ဖြစ်သွားပြီး။

“စောစောက ရှင်ပြောတဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲရှင်”

စောစောကစကားကို အခုမှ သဘောပေါက်ပုံရ၍ ကျွန်တော်

ရယ်ချင်လာပြီ...။

“ဪ ခင်ဗျားကိုကြည့်ပြီ အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သတိရသွားလို့ပါဗျ၊ အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ နှိုင်းမီတာ စိတ်ဆိုးစရာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ထားလိုက်ပါ အခု ရှင်ဘာမေးမှာလဲ”

“အိုခေ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်တွေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတာလဲဗျ”

“မနေ့က ညနေက”

“ဟောဗျာ လုံးဝ အိမ်မပြန်ဘူးပေါ့”

“မပြန်ဘူး ကျွန်မတို့နစ်နာမှုကို ပြန်မပေးမချင်း လုံးဝမပြန်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခုချိန်ထိ သူတို့ စာရေးသောက်တာအတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လို စီစဉ်ပေးထားလဲ”

“အဲ့ဒါ အရေးမကြီးဘူး ဦးခိုင်မြ၊ ကျွန်မတို့အခု တိုက်ပွဲဝင်နေတာ”

ဘုရားရေ ကျွန်တော့်ကို ဦးခိုင်မြ။ မေးကြည့်စမ်းချင်တယ် မင်းအသက်က ဘယ်လောက်လဲလို့...ငါ့နယံ။

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်လည်း ရွဲ့ပြီ...။

“ဒီမှာ ဒေါ်ခင်မိုးမြင့် ခင်ဗျားဘာသာ တိုက်ချင်သလိုတိုက်... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲမေတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှုအတွက် အာဟာရတော့ ရှိသင့်တယ်ဗျ”

သူမ ပုခုံးတွန့်ရယ်သော်လည်း ကျေနပ်စရာကောင်းသော

ပါစောမင့်တော့မဟုတ်။

“ရှင် အဓိကနဲ့ သာမညကို နားလည်ရင် ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးမှုအဆင့်ကို သွားပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ ဆွေးနွေးမှုအဆင့်က အဓိကဆိုရင်လည်း လောလောဆယ်တော့ ဒုတိယ အဓိကပဲဗျ။ ပထမ အဓိကက သူတို့ အားလုံး စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းဖြစ်ပြီး ညလုံးပေါက် အိပ်ရေးပျက် ထားတယ်။ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှုတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲ့ဒီတော့ အင်နဲ့ အားနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်အောင် အာဟာရဖြည့်ပါ။ ပြီးမှ ဆွေးနွေးခန်းဝင်ပါ”

“ရှင် ဟာသလာလုပ်နေတာလား”

“ခင်ဗျား အပူမပါဘူး ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်သမားတွေ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ စီစဉ်မှာပါ”

ထိုနောက် ဝိုင်းပတ်ထားသော အမျိုးသမီးတွေဆီ ကျွန်တော့် လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးနိုင်သော တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာရသည်။

“ဪ...ဟိုးက အစ်မကြီး၊ အစ်မကြီးမဖြူ ခက”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်တော့ လက်ထောက်လိုင်းကြပ် အဆင့် ရှိသောမဖြူ ရှေ့တိုးလာပြီး...

“ဟုတ် ဆရာ...ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကျွန်တော် ကားထဲက ဝိုက်ဆံလှမ်းယူပြီး တစ်ထောင်တန် တစ်အုပ်ထုတ်ယူကာ မဖြူကို လှမ်းပေးရင်း...။

“အစ်မက အလုပ်သမားတွေအားလုံး ထမင်းစားနိုင်အောင်

စီစဉ်ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် စားသောက်နိုင်စရာ တစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပြီး ကျွေးမွေးနိုင်အောင် လုပ်ပေးပါ။ အခု ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုတော့ အတော်ဆာကုန်ကြပြီဗျ။ အဲ့ဒါလုပ်ပေးပါနော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပြီးမှ ဘေးမှာရှိနေသော ခင်မိုးမြင့် ဖက်လှည့်၍--

“ကျွန်တော်တို့ နေ့လည် (၂)နာရီတိတိ ကျွန်တော့်ရုံခန်းမှာ ဆုံကြမယ်။ ဒေါ်ခင်မိုးမြင့်နဲ့ အလုပ်သမား ကိုယ်စားလှယ်ခေါင်းဆောင် ငါးယောက်ပြည့်အောင် ရွေးချယ်ပြီးမှ လာခဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ တစ်ယောက်ထဲ လာရင် ဒီဆွေးနွေးပွဲကို ကျွန်တော်လက်မခံဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီအတွက် ခင်ဗျား မှာ တောင်းဆိုခွင့်မရှိဘူး ဟုတ်ပြီလား။”

“အဟင်းဟင်း...ကောင်းပြီလေ ဒါပေမယ့် ရှင်သီထားဖို့က ကျွန်မတို့ တီးလုံးပြောင်းနေပြီ။ ကကြီးမပြောင်းတဲ့ သူတွေအတွက် ကျွန်မက အကသင် ဆရာမပဲ”

“ချိုမိုင်မိုင်လောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး ဗျ”

ပြောပြီး ကျွန်တော် ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ စက်နှိုးလိုက်သည်။ ထိုနောက် စက်ရုံထဲ ဘီးလိုမုံဝင်ကာ ပြုံးပါသည်။ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မည့် ဂုတ်တို အာပြလေး၏ပုံကို မြင်ယောင်၍ ဖြစ်သည်။

VI

“ဆရာ အဲကွန်း ဖွင့်လိုက်ရမလား”

“နေ-နေ ဦးမောင်မြင့် ကျွန်တော့်နောက်က တံခါးတွေဖွင့်ပြီး box fan ဖွင့်လိုက်ပါ”

ရာသီမဟုတ်ပဲ အုံ့နေသော မိုးသားတွေကြောင့် အိုက်စပ်စပ် ကြီးဖြစ်ကာ နေရထိုင်ရခက်လှမည်။ ဒီလိုအချိန် အဲကွန်းကို ကျွန်တော်မသုံးချင်။ လေအေးပေးစက်ထဲက ထွက်ပေါ်လာသော စိုထိုင်းအေးရှသောလေကို ရှုမိတိုင်း အသက်ရှူလို့မဝချင်။ ဟိုးတုန်းကတော့ ကျွန်တော် အလွန်နှစ်သက်သည်။ ကျွန်တော့်ရုံး ခန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း အဲကွန်းဖွင့်ပြီး အနံ့ဖျောက်ဆေးရည်ထဲက နှင်းဆီနံ့နှင့် သံပုရာနံ့ကို

တစ်လှည့်စီသုံးကာ စိတ်ချမ်းသာဖူးသည်။ ယွှမူ ရနံ့တစ်မျိုးမျိုး ဆွဲဆောင်မှုမပါသော ရိုးရိုးအဲကွန်းလေကိုပင် ကျွန်တော် မနှစ်မြို့တော့ပေ ။ မွှေးရနံ့တစ်မျိုးပါလျှင် ပို၍ဆိုးလေသည်။

စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဒီလိုအပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းသွားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ...ဘယ်တုန်းကလဲ။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ရုံးအဖွဲ့တွေ စုံပါပြီ”

စာရေးကြီး ဦးမောင်မြင့် လာအသိပေး၍ ကျွန်တော် အတွေးပြတ်ကာ အစည်းအဝေးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ (၂)နာရီနီးပါး ရနေသော အချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော့် ရုံးအဖွဲ့နှင့် ဆွေးနွေးအဖြေရှာဖွေလိုပါသည်။ ဒီပြဿနာရဲ့ အစကို ခြေရာခံရမည် ။ သာမန်မဟုတ် ILO အဆင့်အထိပါလာလျှင် ဖြေရှင်းရမှုအပိုင်းများ ပိုပြီးကျယ်ပြန့် ရွတ်ထွေးလာမှာ သေချာသည်။

စက်ရုံပိုင်ရှင်က နိုင်ငံခြားသားဆိုလျှင် ဒီပြဿနာမျိုး ဖြစ်တယ်ဆို ဖြစ်ပါဦးတော့။ အခုက ကိုယ့်နိုင်ငံတွင်းမှာ တိုင်းရင်းသားလုပ်ငန်းရှင်နှင့် တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမား။ ဘယ်လိုပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြားလျှင်တောင်ရှက်ဖို့ကောင်းပါသည်။ (ရှက်တတ်တဲ့ စိတ်ရှိလျှင်ပေါ့) ။

ထို့ကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံးထဲက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေဆုံးနည်းလမ်းများ ရွေးချယ်ညှိနှိုင်းခြင်းအား အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားလိုက်သည်။

“ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကုမ္ပဏီရဲ့ ပင်မ

လုပ်ငန်းအဆောက်အအုံဟာ ထရေးဒင်းဖြစ်တဲ့အတွက်...ကူးသန်း
 ရောင်းဝယ်ရေးနဲ့ ကုန်သွယ်ရေးဆိုတော့ကာ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် မ
 ဟုတ်တဲ့အတွက် ပြဿနာပေါ်မှာအခြေခံပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
 ကျဆင်းမှုက ပထမဖြစ်လာပါမယ်။ ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက
 ဒီစက်ရုံကို နိုင်ငံခြားသားလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဆီကနေ လက်လွှဲဝယ်ယူ
 လိုက်ကတည်းက အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းနဲ့ ဝန်ထမ်းများလုပ်ခလစာ ခံစား
 ခွင့်အပိုင်း မူဝါဒနဲ့ ဥပဒေပြုထားတဲ့စံကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်ခဲ့တာ
 ပါ။ ကောင်းပြီ ဒီလိုပြဿနာဖြစ်မှ ဒီစကားပြောရသလားလို့ အပြစ်
 တင်မယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်လို့ ဝန်ခံပါမယ်။
 ဒါပေမယ့် အခွင့်အရေးပေးနိုင်ရင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးဖို့ ကျွန်တော်
 သူဌေးကို တင်ပြပြီးသားပါ။ အဲ့ဒီတော့ ဒီပြဿနာရဲ့အစကို မန်နေဂျာ
 ဒေါ်မိုးက ရှင်းပြပေးနိုင်မလား”

တစ်နာရီတိတိ အချိန်ယူလိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့
 ရုံးအဖွဲ့ နည်းလမ်းတစ်ချို့ကို ဆုတ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြဿနာက အုပ်
 ချုပ်မှုအပိုင်းမှာ ခြေရာခံခဲ့သည်။ သတ်မှတ်ထားသော ဥပဒေအရ
 ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် လုပ်ငန်းခွင်မှာ သုံးရက်ထက်ပိုပြီး ပျက်ကွက်
 လျှင် ဆုကြေးငွေနှင့် ရက်မှန်ကြေး ဖြတ်တောက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော့် ငွေစာရင်းမှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များက (၃)ရက်ပြည့်သည်နှင့်
 ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုငွေက စာရင်းထဲ ပြန်မရောက်ပဲ အိပ်
 တပ်ထဲ ရောက်ရှိသွားခြင်းပင်။

ဘာကြောင့်များ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်ချင်ကြတာလည်း
 ဟု ကျွန်တော် တွေးရမည်။ မတွေးပဲနေလျှင် ထိုလုပ်ခလစာ ဖြတ်

တောက်ငွေအား ဝေစားမျှစားလုပ်သူအားလုံး အရေးယူရတော့မည်။ သူတို့အတွက် ပြစ်ဒဏ်သည် လုပ်ငန်းခွင်မှ ရာသက်ပန် ထုတ်ပယ် လိုက်ဖို့သာရှိသည်။

ဘာကြောင့်လဲ...။

ကျွန်တော့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ရင်း ဦးမောင်မြင့်ဆီမှ ဝန်ထမ်းလစာနှုန်းထား သတ်မှတ်ချက်ဖိုင်ကို တောင်းကြည့်သည်။

A group အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏ အခြေခံလစာငွေအား တစ်သိန်းငါးသောင်း ပေးထားသည်။ သူတို့လည်း ဆုကြေးနှင့် ရက်မှန်ကြေး၊ အချိန်ပိုကြေးများ ခံစားခွင့်တွေရှိနေသည်။ တစ်လ ရက်ပြည့်ဆင်းနိုင်လျှင် လစာနှစ်သိန်းကျော် ထွက်လေသည်။ C Group အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော လိုင်းထဲက အကူဝန်ထမ်းထက် တစ်ဆင့်မြင့်သည့် မြဝန်ထမ်း၏ အခြေခံလစာငွေက ရှစ်သောင်းခွဲသာရရှိသည်။ ရက်ပြည့်ဆင်းနိုင်မှ တစ်သိန်းဝန်းကျင်ရနိုင်မည် ။ မည်သို့ဆိုစေ ပျမ်းမျှအားဖြင့် C နှင့် A မှာ တစ်သိန်းလောက် ကွာနေသည်။

ဒါတောင် A က C ကို ဖြတ်စားလာဘိစား လုပ်သတဲ့လား။ လွန်လွန်း၏ ။ အရေးယူ ထုတ်ပယ်ပြန်လျှင်လည်း လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရင့်သော ဝန်ထမ်းများဖြစ်၍ သူတို့ ကိုယ်ကျင့်တရားထက် သူတို့၏ အလုပ်ခွင် အရည်အချင်းကို နှမေ့မိသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားများကြားမှ တံတားတစ်စင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုသူများအား နောက်ကွယ်မှ မှီခိုနေရသော မိသားစုဝင်များ။

ထို့ကြောင့် သတိပေးတားမြစ်ခြင်းနှင့် ဝန်ထမ်းများ နစ်နာမှု

အတွက် ကာကွယ်ပေးနိုင်သော ဥပဒေတစ်ရပ် အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်
ခြင်းက ဒီပြဿနာအတွက် အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းနိုင်သော နည်းလမ်း
ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ထားလိုက်သည်။

နေ့လည် (၂)နာရီမှာ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်း
ကြဖို့ ချိန်းဆိုထားသဖြင့် ခင်မိုးမြင့် အပါအဝင် အလုပ်သမား ကိုယ်စား
လှယ်လေးယောက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

“ထိုင်ကြပါဗျ အားလုံး အဆင်ပြေပြေ စားသောက်ပြီးကြခဲ့
ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ်စားလှယ် အမျိုးသမီးလေးယောက်ကတော့ အနည်း
ငယ် စိုးရွံ့မှုရှိသော်လည်း ခင်မိုးမြင့်ကတော့ ချီချီမော့မော့ ကြော့ကြော့
ပင်။

“ကဲ-အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ဆွေးနွေးပွဲလေး စလိုက်ကြ
ရအောင် ဒေါ်ခင်မိုးမြင့်တို့ဘက်က စတင်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်”

ပထမတော့ ဒီအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ လကွံပေး
ဖို့ စဉ်းစားထားပေမယ့် လုပ်ငန်းသဘောနှင့် မူအရ တာဝန်ရှိသူများ
ဖွဲ့စည်းရမည်ဖြစ်၍ ဌာနမှူးလေးယောက် မန်နေဂျာတစ်ယောက်
အပါအဝင် ကျွန်တော်နှင့် ကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းကာ လကွံဆွေး
နွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ခင်မိုးမြင့်က ဦးဆောင်ကာ ဆွေးနွေးသည်။

“ကျွန်မ လိုရင်းကိုပဲ တောင်းဆိုပါတယ်၊ အားလုံး အချက်
ငါးချက် ပါဝင်ပါလိမ့်မယ် ပထမအချက်က နည်းဥပဒေ နားလည်

ကျွမ်းဝင်မှု အားနည်းတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်သမားများ လုပ်ခ လစာခံစားခွင့် ကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ဥပဒေတစ်ရပ်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သား တဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုမှုနဲ့ ပြဌာန်းပေးစေချင်ပါတယ်။ ဒါကို ဥပမာတစ်ခု တင်ပြရရင် သာမန်အားဖြင့် helper တစ်ယောက်အတွက် လုပ်ခ လစာခံစားခွင့်ဆိုပြီး ရှစ်သောင်းခွဲ သတ်မှတ်ထားပါတယ် ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီထဲမှာ အချိန်ပိုကြေး၊ ရက်မှန်ကြေး၊ ဆုကြေးဆိုတာကို ထည့် သွင်းထားတယ် အကယ်၍ (၃)ရက် အလုပ်ပျက်ကွက်တာနဲ့ အဲ့ဒီရှစ် သောင်းခွဲက ခြောက်သောင်းလောက်ပဲ ထုတ်ခွင့်ရတော့တယ်ရှင်။

ကောင်းပြီ ဒီဥပမာမှာ ကျွန်မမေးချင်တာက တစ်လမှာ ရက် ပေါင်းသုံးဆယ် ရှိတယ်ဆိုရင် တနင်္ဂနွေ (၄)ရက်ကို တရားဝင် ပိတ် ရက်အဖြစ် သတ်မှတ်တယ် ဒါပေမယ့် ကြားရက်တစ်ရက်က ဘာသာ ရေးပိတ်ရက်၊ သို့မဟုတ် အများပြည်သူ အလုပ်ပိတ်ရက်နဲ့ တိုက်ဆိုင် သွားရင် တရားဝင်ပိတ် (၄)ရက်ထဲကနေ အစားပြန်ဆင်းပေးရတယ် ဘာ့ကြောင့်လဲ...။

ဘာသာရေးပိတ်ရက်နဲ့ အများပြည်သူ ရုံးပိတ်ရက်ကို လေး စားသယောင်ယောင်နဲ့ ပိတ်ပြပြီး အလုပ်သမား အခွင့်အရေးထဲကနေ ပြန်နှိုက်သုံးတာ ဘယ်လိုသဘောပါလဲ။ နေ့ဆိုင်းညဆိုင်း လှည့်ဝင် ရပြီး သတ်မှတ်အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ အပေါ့အလေး သွားဖို့တောင် အလုပ်ကြပ် မျက်နှာကြည့်ပြီး သွားနေရတဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ် အားကို ရနိုင်သမျှ ညစ်ထုတ်သုံးစွဲပြီး...တစ်ကယ် ပင်ပန်းဖျားနာလို့ အလုပ်သုံးရက် ပျက်ကွက်တာတောင် တစ်လလုံး ဆင်းရဲသမျှ ရက် မှန်ကြေးနဲ့ ဆုကြေးအားလုံး တစ်ပြားမကျန် ဖြတ်တောက်ပစ်ရဲတဲ့

အထိ ရက်စက်ယုတ်မာတာဟာ ဘယ်လိုသဘောထားပါလဲ”

မန်နေဂျာဒေါ်မိုး ဝုန်းခနဲ ထရပ်သဖြင့် ကျွန်တော် တား
လိုက်သည်။

“ဒေါ်မိုးမိုး ပြန်ထိုင်ပါ။ ဒေါ်မိုးမြင့် ဆက်ပြောပါ”

သူမ တစ်ချက်ပြုံးပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

အာဂတော့ အာဂသတ္တိခဲလေး။

“အဲ့ဒါ ပထမ တောင်းဆိုချက်အတွက် လူ့စွမ်းအား အရင်း
အမြစ်ကို အလွဲသုံးစား လုပ်ထားတဲ့ အချက်က ထင်ရှားနေပါတယ်။
အဲ့ဒီအတွက် ကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ဥပဒေတစ်ရပ်ကို မြန်မာစာနဲ့ ဖော်ပြပြီး
မြန်မာတွေဖတ်လို့ နားမလည်နိုင်တဲ့ အလိမ်အလှည့်ကင်းကင်းနဲ့ ရှင်း
လင်းပြတ်သားစွာ ပြဌာန်းပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒုတိယအချက်က
အလုပ်သမား သက်သာချောင်ချိရေးနဲ့ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ရေးကဏ္ဍပါ”

စကားပြောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် သူမအသံနှင့်
သူမဟန်ကလေးကို နာရီဝက်နီးပါး အားမနာစတမ်း နားထောင်ကြည့်
ရှုခွင့်ရလိုက်သည့်အပြင် ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော အ
သံဖိုင်နှင့်သွင်းယူထားခြင်းအတွက် ဘာသာကျေနပ်မိသည်။

နောက်တစ်ခုက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံမှုဖြင့် ကျွန်
တော်စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်သားသား ရှိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူမတို့
အဖွဲ့မှ တင်ပြမှုအားလုံး ပြီးဆုံးချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်နား
ပြီး ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်ရုံးခန်းထဲမှာပင် ပြင်ဆင်ကာ
သောက်ကြသည်။ ဒီနေရာမှာတော့ ခင်မိုးမြင့်နှင့်ကျွန်တော် အလွတ်
သဘော ဆွေးနွေးခွင့်ရခဲ့သည်။ အခန်း၏ ပြီးငွေ့မှုကို ရှောင်ထွက်ချင်

သဖြင့် ကျွန်တော် ကော်ဖီခွက်ယူပြီး ဝရံတာ ဖက်ထွက်ရပ်တော့ ခင်မိုးမြင့်လည်း ကော်ဖီခွက်ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်အနီးနား ရောက်လာ သည်။

ထိုနောက် သူမက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးခိုင်မြ”

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာကိုလဲ ဒေါ်ခင်မိုးမြင့်ရဲ့”

ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပင် နာမည်ရှေ့က ဒေါ်တပ်ခေါ်သ ဖြင့် သူမ အတော်မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားပြီး

“ကျွန်မ အသက်က နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ရှင့်”

“ဟုတ်လား ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ပဲ ငယ်တာပေါ့”

ဒါဆို သဘောပေါက်ပေါ့။ မင်းလည်း ငါ့ကို ဦးတွေဘာတွေ မလုပ်နဲ့ပေါ့လို့ ကျွန်တော် ပြောစရာမလို...

“ဟုတ်ပြီလေ ကိုခိုင်မြပေါ့”

“ဒါပေါ့ မခင်မိုးမြင့်ရဲ့”

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နှင့်ကိုယ် ပြုံးကြ ပြီး ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ ထိုနောက်မှ...

“ကျွန်မ ကိုခိုင်မြကို လေးစားပါတယ်၊ ဒီလို သဘောထား ပျော့ပျောင်းစွာနဲ့ လကွဲစဉ်းစားပေးလိမ့်မယ်လို့ကို လုံးဝမျှော်လင့်မ ထားတာ၊ တကယ်ပြောတာ”

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ် မခင်မိုးမြင့်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့အား လုံးလူသားတွေပါ...လူအချင်းချင်း ငဲ့ညှာစာနာခြင်းက မင်္ဂလာတရားနဲ့

လည်း ညီညွတ်တယ်ဗျ။ နောက်တစ်ခုက လက်ရှိ စက်ရုံရဲ့ ဥပဒေပြုမှု
 တွေကို ဒီစက်ရုံကို ကျွန်တော်သူဌေးလက်လွှဲပြီးကတည်းက ကျွန်
 တော်သဘောမကျခဲ့တာပါ။ ပြုပြင်ရေးဆွဲဖို့လည်း အစီစဉ်ရှိပါတယ်။
 သူဌေးက အလုပ်လောဘကြီးတော့ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးဖြစ်နေ
 ပြီး အဲ့ဒီအားလုံးကို သူနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲ ဦးဆောင်နေရ
 တော့ ဒီကိစ္စက အခုလို နောင်နှေးသွားတာလေ။ ခုလိုဖြစ်သွားတော့
 လည်း ကောင်းပါတယ်။ ငိုချင်လျက်လက်တို့ ဆိုသလိုပေါ့ အမြန်ဆုံး
 စီစဉ်ခွင့် ရသွားတာပေါ့”

သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်ပီတိ ရိပ်ကလေးတွေ လင်းကာ
 လှလာသည်။ ပင်ကိုယ်လှပြီးသား မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မာနနဲ့ ဒေါသ
 စိတ်ကလည်း အုံ့ဆိုင်းနေ၍သာ...။

ခုတော့...

“ကိုခိုင်မြဲ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် လုပ်ပြန်ပြီလို့ ဘာသာသတိပေး
 ရင်း ကဗျာကသီ အကြည့်လွှဲလိုက်တယ်။

“အခုတစ်ကြိမ် ပြန်စရင် တောင်းဆိုချက်အားလုံး တစ်ထိုင်
 တည်း လိုက်လျောပေးဖို့ အစီစဉ်ရှိမလား”

“အင်း...ဘယ်လိုပြောရမလဲ ပထမအချက်က ဥပဒေပြုပြီးမှ
 တရားဝင်မှာဖို့လို့ ကျွန်တော်တို့ဖက်က တစ်လအတွင်း ပြင်ဆင်သတ်
 မှတ်မယ်လို့ ကတိပေးနိုင်တယ်။ ဒုတိယအချက်က အလုပ်ခွင် စည်း
 ကမ်းကို ထိန်းချုပ်ရင်း အလိုအပိုတွေဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာပါ။ ဒါက

ဝန်ထမ်းအားလုံး မှုတစ်ရပ်ကို စနစ်တကျနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း နားလည် သဘောပေါက်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အတွက် ပညာပေးဆွေးနွေးပွဲမျိုး လုပ်ပေး ရင် ပြေလည်သွားနိုင်ပါတယ်။ တတိယအချက်က မော်နီတာနဲ့ စူပါ ဗိုက်ဇာတွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့် စံနစ်တကျ သတ်မှတ်ပေးဖို့ပါပဲ။

အဲဒီမှာ ကိုယ်စားလှယ်တွေ တင်ပြတဲ့အချက်က ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အာယာတပြဿနာတွေ ပါဝင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တစ်ဦး ချင်း လိုက်ဖြေရှင်းဖို့ ခက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုပြဿနာမျိုးကို ရုံးချိန်တိုင်းမှာ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ အများကြည်ညိုပြီး သမာသမတ်ကျကျ လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ တရားရေးအဖွဲ့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမဆို မိမိရဲ့ နစ်နာမှုအပေါ်မှာ မြို့ချငြိမ်ခံနေစရာမလိုပဲ အဲဒီမှာတင်ပြပြီး ဖြေရှင်းစေနိုင်မယ်။ အဲဒီအဖွဲ့နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုက အလုပ်ရှင်ကို ကိုယ်စား ပြုထားမယ်ဗျာ။

အဲ...စတုတ္ထအချက်နဲ့ ပဉ္စမအချက်ကတော့ ဒီလုပ်ငန်းကြီး ကို ထူထောင်ပေးထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ငဲ့ညှာပါလို့ပဲ တောင်းပန်ချင်တယ်ဗျ။ ဥပမာပြောရရင် ကျွန်တော်တို့က စားသုံးသူ အမာခံ ရာနှုန်းပြည့်ရှိနေတဲ့ စီးကရက်စက်ရုံမဟုတ်ဘူး။ အရက် ချက်စက်ရုံ၊ ဘီယာစက်ရုံ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီတော့ စက်ရုံချင်း တူ ပေမယ့်လည်း သူတို့လောက် အမြတ်အစွန်း အားကောင်းမှု မရှိတော့ ကာ သူတို့လို ဝန်ထမ်းကို ပံ့ပိုးမှုပေးသလောက် ကိုယ်ကမပေးနိုင် တာ ရှင်းပါတယ်ဗျာ။

အဲဒါမှ ရအောင်လုပ်ပါပေးပါဆိုရင် ကျွန်တော်သူဌေးရဲ့ စက်ရုံက စက်ရုံမလုပ်ပဲ လူမှုဝန်ထမ်းကယ်ဆယ်ရေး အဆောက်

အအုံ လုပ်ပစ်လိုက်မှပဲ ရတော့မယ်ဗျ။ ပြီးတော့ကာ လုပ်ငန်းရှင် အနေနဲ့ နိုင်ငံတော်ကို အခွန်ထမ်းပေးရတာလည်းရှိသေးတယ်လေ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဒီလုပ်ငန်းက အရင်းများသလောက် အမြတ်အစွန်းနည်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပြည်ပလုပ်ငန်းရှင်တွေ သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေးအဆောက်အအုံကို လေဘာဈေးပေါပေါနဲ့ ရနိုင်တဲ့ ဒီကို ရွှေ့ယူလာကြတာပါ။

နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတွေ ပုံမှန်ဖြစ် နိုင်ဖို့ဆိုတာ နိုင်ငံရေးအခြေအနေပေါ်မှာလည်း မူတည်တယ်ဗျ။ ခင် ဝျားလည်း သိမှာပါ ဟိုဘက်ခေတ်က စီးပွားရေးပိတ်ဆို့မှုတွေ ရှိနေ တော့ကာ export ပြဿနာ အတော်တက်ကြတယ်။ ဒီဖက်ခေတ် တော့ ကောင်းလာပြီဆိုတာ ခုမှ အစပဲရှိသေးတယ် စောင့်ကြည့်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်လုပ်ငန်း အသက်ရှင်အောင်ပဲ မနည်းကြိုးစားနေရတယ်။ အဲဒီ တော့ မခင်မိုးမြင့်အနေနဲ့ အလုပ်သမား ကိုယ်စားပြုပြီး အားလုံးရဲ့ အကျိုးစီးပွား ရှေးရှုပါတယ်ဆိုရင် မျှတပြီး တွေးခေါ်ဆောင်ရွက်ပေးပါ ခုလောက်ဆို ကျွန်တော်ဟာ ခရိုနီမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မခင်မိုးမြင့် သဘောပေါက်မှာပါ”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကို ကျေးဇူး တင် လေးစားတဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ။ ကဲ...ကျွန်မတို့ အဆုံးသတ် ပိုင်းလေး စလိုက်ကြရအောင်”

“အဲဒီအဆုံးသတ်ပိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆက် သွယ်နိုင်ဖို့ အစီစဉ်လေး ထည့်သွင်းထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည့် အကြည့်ထဲမှာ

ကျွန်တော့်အတွက် မေးခွန်းတစ်ချို့ရှိနေမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။

ဒီမိန်းကလေး၏ ပါးနပ်ထက်မြက်မှုက ကျွန်တော်မဖြေ
လည်း သိမှာသေချာလှတော့၏။

အမှန်မည်သည့်ချစ်ပီတုး
ကြံ့ကြီးရယ်ထုစည်ရာ
အပြန်ခရီး စာယ်ဟာရို့တွေး...
အတွယ်အတာ စာဝတဏှာကြောင့်
ရစရာ သံစာရာ ဝဋ္ဋကို ထမ်းရို့ရယ်
အပြန်တစ်ရာလည်း မကျွတ်ပီတု
လွတ်လမ်းကဝေး...။ ။

VII

ကျွန်တော့်ကားကိုမြင်သည်နှင့် မြို့ဦးတံခါး လုံခြုံရေး ဦးလေးကြီးက မောင်းတံနှင့် ဖွင့်ပေးထားသည်။ ဒါဆို မမ အနည်းငယ်ကြိုရောက်နှင့်နေပြီး နှစ်စီးစာ ဂိတ်ပတ်(စ်)လုပ်ပြီးသားဆိုတာ တွေးနိုင်သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း မြို့ဝင်စည်းကမ်းအရ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပါသည်။

“သွားလို့ရပါပြီ ဆရာ၊ ဆရာ့ အစ်မရဲ့ကားလည်း စောစောပိုင်းကလေးတင် ဝင်သွားနှင့်ပါပြီ”

ကျွန်တော်ဆက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အလှစိုက်ပန်း

ပင်လေးများ ခြံရံပြီး ဖြောင့်ဖြူးညီညာသော ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ်တို့ ထစ်ငေါ့ဆောင့်အောင့်ခံရကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အား အမြင့်ဆီသို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ခေါ်ဆောင်သွားသည့် လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်လေးထဲမှာ ကျွန်တော်၏စိတ်တွေ ထွက်ပေါက်ရှာနေသည်။ ခုနေခါ လျှပ်စစ်မီးများ ပြတ်တောက်သွားလျှင် အဘယ်မျှကောင်းမည်နည်း။ အပေါ်မရောက် အောက်မရောက်နှင့် လမ်းခုလပ်မှာ တန့်ပြီး အမှောင်ကျနေသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲ နေရခိုက် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဖုန်းနှင့်အကူအညီမတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးလွှာဆီသို့ ရွှေ့လျားနေသည့် လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်၏ အမြန်နှုန်းကို ထက်ဝက်လောက် ထပ်ပြီးလျော့ချပေးဖို့တော့ အကြံဉာဏ်ပေးချင်သည်။ မြန်လွန်းသည်။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကျွန်တော် အတွေးပြတ်ကာ ဖုန်းလက်ဖက်လိုက်သည်။ မမ ပန်းဝတ်ရည်၏ ဖုန်း။

“မောင်လေး ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ပြီလေ အခု ဘယ်မှာလဲလို့ မမ တစ်အားလွမ်းနေပြီနော်”

“လှေခါးအိမ်ထဲမှာ”

“မြန်မြန်တက်ခဲ့ကွာ”

ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ပြီး ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။ ဆယ်လွှာမြောက်မှာ လှေခါးတစ်ချက်ရပ်ပြီး တံခါးပွင့်သွားသည်။ လူတစ်ယောက် ဝင်

လာတာကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော် မြဘုန်းကို ဖြတ်ခနဲ မြင်ယောင်ကာ သွားသည်။ သူလည်း မြဘုန်းလောက်နီးနီး ဝတုန်နေပြီး မြဘုန်းလိုပင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီး။

သေချာတာကတော့ မြဘုန်းဆိုတဲ့ကောင် ဒီမြို့တော်ကို ခြေ တစ်ဖက်ချဖို့နေနေသာ စိတ်ကူးနဲ့တောင် မရောက်နိုင်မှာသေချာ သည်။ အကြောင်းကတော့ ကျောင်းဆရာဘဝနှင့် အသက်မွေးနေရ သော မြဘုန်း အတွက် သိန်းတစ်သောင်းနှင့်အထက် ချမ်းသာသော သူများသာ နေနိုင်သည့် Dream City လို နေရာမျိုးကို မရောက်နိုင် ပါ။ နောက်တစ်ချက်က သူ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ အဆင့်မြင့် အိမ်ယာ အဖြစ် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်မက်မြို့တော်ကို မြဘုန်း သရော် လိုက်ပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး...။

“အငယ်လေးတို့ရွာ” တဲ့...။

“မျှော်တော်ယောင်မြို့” တဲ့...။

အဆိုးဆုံးကတော့ “ဒုသနသော စင်တာ” တဲ့...။

ကျွန်တော့်အတွေးနှင့်ကျွန်တော် ပင့်သက်ကြီးရှိုက်ကာ တစ် နေ့က အထည်ချုပ်စက်ရုံကအပြန် မြဘုန်းတို့ စာသင်ကျောင်းလေး ဆီ ဝင်မိတာလေး သတိရသွားသည်။ လမ်းလည့်သင့်ပြီး မတွေ့တာ ကြာ၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော် မမနှင့် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြုံ တွေ့ရပြီး မြဘုန်းနှင့်ဆုံခိုက် ရင်ဖွင့်ဖြစ်သည်။ ထိုရင်ဖွင့်မှုအတွက် မြဘုန်းဆီက နှစ်သိမ့်စကား မကြားရပဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲလွတ်လိုက် ခြင်းသာ ကြားရ၍ စိတ်တိုပြီး မသွားတော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယှာတော့

မြဘုန်း၏ ဆဲဆိုသံများ ဟိုးတုန်းကလောက် ခါးမနေပဲ ချိုသလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မြဘုန်းဆဲတာလေးခံရလျှင် ကောင်းလေစွဟု တွေးကာ ထိုနေ့က ဝင်တွေ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာလဲ ခိုင်မြ မင်းရဲ့ လင်ငယ် ဒဿန ဖွင့်ဖို့လား”

လွှက်ရည်ဆိုင်ရောက်ရောက်ခြင်း မြဘုန်း၏ အမေးက ကျွန်တော် အသက်ရှုမှားသွားသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော် မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ လွှက်ရည်မှာပေးပြီးမှ။

“မင်းနဲ့ငါမတွေ့တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ မြဘုန်းရာ ကြုံတုန်းလေး သက်တောင့်သက်သာဖြစ်တဲ့စကားလေး ပြောစမ်းပါ”

“ဘာပြောစရာရှိလဲကွာ၊ မင်းအဆင်ပြေလားလို့ မေးတော့ရော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ၊ ငါအဆင်မပြေဘူးကွာ မင်းကူညီဦးလို့ ပြောရအောင်လည်း မင်းရဲ့ လင်ငယ် ဒုတ်စာချတဲ့ ပိုက်ဆံကြီးကို ငါမသုံးချင်ဘူးကွာ”

“ဟာကွာ မြဘုန်းရာ”

ထိုစဉ် လွှက်ရည်ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ လွှက်ရည်သောက်ကြသည်။ ထိုနောက် မြဘုန်းကပဲ စ၍--

“မင်းအခု အဲ့ဒီ မိန်းမနဲ့ပဲလား”

“အင်း”

“တရားဝင် ယူလိုက်ကြပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါ၍ မြဘုန်း မျက်မှောင်ကျုံ့ကာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အပြင်ဖက် အကြည့်ရွှေ့လိုက်သည်။ ဆိုင်အဝင်ဝ ထောင့်

စားပွဲမှာ ရယ်မြူးရိပ်ကလေးတွေနှင့် ထိုင်နေကြသောစုံတွဲကို မေး
ငေါ့ပြပြီး-

“ဟိုမှာ မြင်လား”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်
တော့်အရွယ်လောက်ရှိသော စုံတွဲလေး။

“အဲ့ဒါမျိုး လုပ်စမ်းပါ ခိုင်မြဲရာ၊ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ပြီး
သန့်စင်သလဲ၊ မင်းဟာကြီးလား လူမြင်ခံလို့လည်းမရ ပွဲတက်လို့မှ
မတင့်တယ်တဲ့ မျက်နှာသနပ်ခါး ပေါင်သေးကြောင်းနဲ့ကွ...လဖွတ်ရဲ့
ငါ့နယ်”

ကျွန်တော် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းကြီး ချပစ်သည်။

“အေးကွာ ငါ့ ကံတရားက ဒီလိုဆိုတော့လည်း”

“ဘာ...ကံတရား၊ ဟားဟားဟား...ဟေ့ကောင် သွားပါကွာ
ဆင်ခြေလာမပေးစမ်းပါနဲ့၊ မင်းတို့ကောင်တွေ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးရင်
ကံ...ကံ...ဆိုပြီး ကံကိုပုံချကြတယ်၊ အဲ့ဒါ ကံတရားမဟုတ်ဘူး ဒန်ဖလား၊
မင်းတို့စိတ်ကြိုက် ထုလိုက်ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက်ကားလိုက် လုပ်နေ
တာ၊ ဒီမှာ သူများအိမ်ယာကိုကျူးတာ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အကုသိုလ်
အလုပ်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းသိတယ်၊ သိရက်သားနဲ့လုပ်တာ
ကံလား၊ မင်း ငါ့ကို ငတုံးလို လာပြီးဆင်ခြေမပေးနဲ့”

မြဘုန်းက ကျောင်းဆရာပီပီ ဆရာကြီးဟန်အပြည့်ရှိကာ
သူပိုင်ဆိုင်သော ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် အဆုံးအမစကားအား ကျွန်
တော့်ထံသို့ ကြိုးမိုးများလို ပစ်ခါချနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်
တစ်ပင်လို ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို လှိမ့်ပိန်ခံကာ နေရသည်။

“ငါ မေးပါဦးမယ်၊ မင်း ဒီမိန်းမနဲ့ တွဲနေတာ ငွေအတွက်လား၊
ငါ့သိသလောက် မင်းမိဘတွေလည်း မဆင်းရဲပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော် နှုတ်ဖွင့်ပြောဖို့ ခွန်အားမရှိတော့သလို ခေါင်းခါ
ပြုလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒါ အတွက်လား”

မြဘုန်းက သူ့နာခေါင်းပွပွကြီးကို လက်နှင့် ထောက်ပြသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပါသည်။

“ရာထူးအတွက်လား ဘာအတွက်လဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြန်သဖြင့် မြဘုန်း နာမူတ်သံတရှူးရှူးနှင့်
ဆထွက်ကာသွားသည်။ ဆိုင်အပေါက်ဝရောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်
သုည့်လာပြီး။

“မင်း ဒီလို ညစ်တီးညစ်စုတ်စရိုက်နဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ငါ
ခရူရောက်မလာစေနဲ့ ခိုင်မြဲ”

ရင်တစ်ခုလုံး ဆုတ်ညစ်အစ်တက်လာသော ခံစားမှုက
ချက်ရည်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားလာကြသည်။ ကျွန်တော် ရှက်နာကာ ခါထုတ်
သည်။ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ်ချထားခဲ့လိုက်
သည်။

လမ်းဆုံရောက်လာသည်အထိ စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်အောင်
ခုံနေသဖြင့် ကျွန်တော့်နောက်က ကားတွေဆီမှ ဟွန်းတီးသံ၊ ဆဲဆို
သံများ ဆူညံထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကားဆက်မောင်းလို့ မဖြစ်
တော့သဖြင့် လမ်းဘေးချ ရပ်လိုက်ရလေတော့၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲဗျ”

“ဗျာ”

“စိတ်မရှိနဲ့နော် အခု ဓါတ်လှေခါးက နှစ်ဆယ့်လေးလွှာ
ရောက်လို့ ကျွန်တော်တောင် ကျွန်တော့်ကိစ္စပြီးလို့ အခုပြန်ဆင်းမလို့”
သို့မှပင် ကျွန်တော် သတိရကာ...

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ကျွန်တော်က ဆယ့်ငါးလွှာ”

“ဪ...ဪ...”

ထို့နောက် မြဘုန်းနှင့်တူသောပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဘာသာလုတ်
နိပ်ကာ လှေခါးပြန်ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးလွှာမှာရပ်ပြီး တံခါး
ဖွင့်သည်နှင့် ကျွန်တော်ရှက်ရှက်နှင့် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

VIII

“ကြာလိုက်တာ မောင်လေးရယ်”

အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ ဝင် ဖို့ကြိုးစားနေသော မမအား အသာတွန်းဖယ်ခဲ့ကာ ဆက်တီခုံဆီ လျှောက်သွားပြီး လက်ထဲက ဖိုင်တစ်ထပ်ကို တမင်အသံထွက်အောင် ဖစ်ချကာ လူပါ ပစ်မလှဲရုံတမယ် အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အပြုအမူကြောင့် မမပန်းဝတ်ရည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားမှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော် ဒီလိုမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်မိခဲ့ဘူးကိုး။

သူမ စိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် မှာထိုင်ကာ အကဲခတ်သည်။

“မောင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြီး နေရာမှထလာကာ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အအေးခန်းစိရိထဲမှ ရေပူထုတ်ယူကာ ဒီအတိုင်း မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ မမလိုက်လာပြီး ထပ်မေးသည်။

“မမ ရင်တွေတုန်နေပြီ သိလား။ မင်း တစ်ခုခုပြောမှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲ သွေးညစ်တွေ ခုန်တိုးနေတုန်း ပြော လိုက်ဖို့ စဉ်းစားပြီး ပြောမထွက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန် တော် ဒေါသဖြစ်ကာ လျှာကိုက်သေချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

ကျွန်တော် စမ်းပြီး ကိုက်ကြည့်သည်။ နည်းနည်းနာတာနှင့် ပြန်စွမ်း၍ သိပ်တော့အဆင်မပြေ။ တစ်ကယ်ကိုက်နိုင်ဖို့ တစ်ကယ် သေချင်စိတ်က ဦးဆောင်းဖို့လိုမှန်း သိလာသည်။ ဇာတ်ကားတွေ ထဲမှာတော့ ဒီနည်းလမ်းက အတော့်ကိုအလုပ်ဖြစ်သည်။ သူများ အနိုင်ကျင့်တာ မခံနိုင်၊ ကိုယ်လည်း လွတ်အောင်ရုန်းထွက်နိုင်စွမ်းမရှိ လျှင် လျှာကိုက်ပြီး သေပစ်လိုက်သည်။ သူ့ဟာနှင့်သူတော့ အဟုတ် ပင်...။ ကျွန်တော်ဟာနှင့်ကျွန်တော် မဟုတ်၍...။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ထားလိုက်ပါ။ လောလောဆယ် အ လုပ်တွေ ပါလာတယ်။ မမ လက်မှတ်ထိုးရမယ့်ဖိုင်တွေပဲ ကျွန်တော် ခဏလောက်နားလိုက်ရင် အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်”

ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ မမ လိုက်လာပြီး

ခုတင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ...

“ဆောရီး မောင်လေးရယ်၊ မမ မင်းကို မညှာမတာ ခိုင်းမိပြီ ထင်တယ်၊ အထည်ချုပ်ကိစ္စ မင်းဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းမလဲ ဆိုတာ မမ တွေးလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲ့ဒီရက်မှာ အပြင်ပြန်ထွက် လာရင် အိမ်ကလူ မမကို တစ်မျိုးမြင်တော့မယ်လေ၊ အဲ့ဒါကြောင့်-”

ကျွန်တော် မကြားချင်တော့သဖြင့် ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းငဲ့ရင်း...

“မပင်ပန်းပါဘူး အဲ့ဒီပြဿနာကို ဒီနေ့ မမနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးရင် လုပ်ပေးလိုက်ရုံပဲ၊ အခု အလုပ်သမားတွေအားလုံး အလုပ်ပြန်ဆင်း နေပြီ”

“ဟုတ်လား...ဘုရားရေ တော်ပါသေးရဲ့၊ အေးလေ...ဒါဆို မမောင် အလုပ်တော်တော် လုပ်ခဲ့ရတာပဲ၊ အေးပါကွယ် နားလိုက်ပါ ဦး”

သူမ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါးပိတ်သံ ကြားတော့မှ ကျွန်တော် သက်ပြင်းမောကြီးချကာ ထထိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်ကစပြီး ဘာပြောရရင် ကောင်းမလဲ...။

IX

“ကလေးဆိုးလေး ထတော့ကွာ ညနေစောင်းနေပြီ”
ကျွန်တော် တကယ်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပျော်သွား၍
စိတ်ကျေနပ်ကာ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ရေချိုးလိုက်၊ ပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲလာခဲ့ ဟုတ်ပြီလား”
ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ညိတ်ပြုပြီး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းတော့
သူမ အနားကပ်လာကာ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းဖက်သည်။ ခတ်ကြမ်း
ကြမ်း ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း အားနာစွာ အသာအယာ ဖယ်

ထုတ်၍ ရေချိုးခန်းဖက် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အဲကွန်းခန်းထဲအိပ်ပြီး ရေချိုးတော့ ရေနွေးလေးစပ်ပြီးချိုးတဲ့ လူတွေရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို ကျွန်တော်ရယ်ချင်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်အောင်နေပြီးမှ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု ပြန်လုပ်ခြင်းက မြဲဘုန်းပြောသော ဆင်ခြေပေးနည်း တစ်မျိုးပဲလား။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဆဌဂံ ပရောဂျက်ထဲမှာ အဲကွန်းအားမကိုးပါ။ အခန်းတိုင်းမှာ သဘာဝလေကို အဝင်အထွက်ကောင်းစေရန် အီဂျစ်နည်းပညာနှင့် ဇီဝိတားပေးသည်။ သာမန်အားဖြင့် တိုက်ခန်းလွှာများတွင် လေဝင်လေထွက် မကောင်းကြ။ ထို့ကြောင့် fan များ aircon များကို အားတိုးတပ်ဆင်လေ့ရှိကြသည်။ ဆဌဂံ၏အခန်းများတွင် သဘာဝလေတို့ ရချင်လျှင် လေဝင်ပေါက် သီးခြားစီစဉ်ပေးထားသော ပိုက်လိုင်းပေါက်ပလပ်ကို ဖွင့်ထားလိုက်ရုံပင်။

ထို့အပြင် နေ့နေ့ညည တိုက်ခန်းအတွင်း အပူအအေး မျှတစေသောစံနစ်အား ထည့်သွင်းပေးထားသဖြင့် ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှု အပိုင်းအတွက် သီးခြားဖြည့်စွက်နေစရာ မလိုတော့ပေ။ အိပ်မက်မြို့တော်မှာတော့ အဲကွန်းနှင့်နေပြီး ရေနွေးစပ်၍ ရေချိုးကြရသည်။ ကျွန်တော်တွေ့ပြီး ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ရယ်မိပြန်လေသည်။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်တော့ ဆက်တီဝိုင်းမှာမရှိနေပြီး ဝိုင်းအကောင်းစားတစ်လုံးနှင့် သစ်သီးအခွံ ခွာနေသည်။ ကျွန်တော်ကြိုက်သော ပန်းသစ်တော်တစ်မျိုးတည်း စိတ်ခွာပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ရေချိုးလိုက်တော့ လန်းမသွားဘူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဝင်ထိုင်ရင်း အထပ်လိုက်ရှိ နေသော ဖိုင်တွေကို ယူကာကြည့်မိသည်။

“မမအလုပ်တွေ အားလုံးပြီးပြီ၊ အဲ့ဒီထဲမှာ ဒီတစ်ပတ် ဝင် လာမယ့် ယာဉ်အပိုပစ္စည်းက အဓိကလိုအပ်တဲ့ အမျိုးအမည်တွေ မပါဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဲ့ဒါတော့ ပြန်စိစစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် သိတယ် ထပ်မှာထားတယ်၊ နောက်တစ်ပတ် သဘောဝင်ရင် ပါလာလိမ့်မယ်”

ထိုနောက် ဖိုင်တွေအားလုံး စုံအောင်စစ်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ချ ထားလိုက်ကာ သစ်သီးအစ်စိတ် ယူစားလိုက်သည်။ မမ ပန်းဝတ်ရည် က ဝိုင်တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး ချပေးကာ သူမလည်း တစ်ခွက်ငဲ့ကာ ယူလိုက် သည်။

“စက်ရုံကိစ္စလေး ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်ဘာမှမပြောသေးပဲ ဝိုင်အနည်းငယ် စုတ်သောက် ပြီး စက်ရုံကိစ္စမပြောပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ စူးဝင်နေသောကိစ္စကို ပြော ရရင်ကောင်းမလား တွေးမိသည်။

ဖြစ်တော့မဖြစ်သေး၊ ခုချိန်မှာ မမနဲ့ ပြဿနာရှိလို့ မဖြစ် သေး။ စက်ရုံအတွက် ခင်မိုးမြင့်ကို ပေးထားတဲ့ကတိတွေ ရှိနေသည်။

ဒီတစ်ခါ ဝိုင်က အဆိပ်တက်ချင်သည်။ ချို့မွှေးပြင်းရှသည် အရသာနောက်မှာ ရီဝေစေသော ခံစားမှုက ကပ်ပါလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ကုန်အောင်မော့ပြီး ဖန်ခွက်ပြန်ချတော့ မမ ထပ် ဖြည့်သည်။ အရက်မသောက်သောကျွန်တော့်ကို မူးစေချင်ပုံ ရလေ သည်။

“စက်ရုံကိစ္စက ကျွန်တော်အရင်တုန်းက ပြောထားတဲ့ လုပ်ခလစာ ခံစားခွင့်နဲ့ အလုပ်သမားရပိုင်ခွင့် ကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ဥပဒေတွေ ပြန်ပြီးပြင်ဆင်ပေးရမယ်ဆိုတာ”

“အင်း ဟုတ်ပြီလေ”

“ပြဿနာအစက အဲဒီကလာတာပါ”

“ဒါနဲ့ စက်ရုံမှူးနဲ့ မန်နေဂျာက ဖုန်းဆက်တော့ ပြင်ပအဖွဲ့ အစည်းတစ်ခုရဲ့ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်တာဆို...”

“အဲဒီစကားက နည်းနည်းပဲမှန်တယ်... အဓိကက သူတို့ လောဘအလျှောက် ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ပြင်ပအဖွဲ့ အစည်းကို ခေါင်းစဉ်တပ်နေတာ”

“မမ နားမလည်ဘူး”

ထိုနောက် စက်ရုံအခြေအနေနှင့် ဖြေရှင်းမှုအပိုင်းအား သေချာသဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပေးလိုက်သည်။

“လတ်တလောအခြေအနေကို တည်ငြိမ်အောင် သိပ်ပြီးထိခိုက်မှုမရှိနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ ဖြေလျှော့ပေးလိုက်နိုင်ပေမယ့် စနစ်တကျ ဥပဒေပြုပေးရမယ့် ကိစ္စတွေကိုတော့ မမဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့မှ ပြီးနိုင်မယ်။ ထပ်ပြီးပြောချင်တာက ကုမ္ပဏီရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့စပ်ဆိုင်နေတဲ့အတွက် တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှာ အမြတ်အစွန်းကြည့်လို့ မဖြစ်တဲ့အပိုင်းတွေ ရှိလာတယ်”

“ဟုတ်ပြီကွယ် အဓိကကတော့ လုပ်ခလစာပြဿနာပဲ... အဲဒါကို မင်းဘယ်လို တွေးမိမလဲ”

“အားမနာစတမ်း ဝေဖန်ရရင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ လစာနှုန်း

ထားထဲမှာ ရက်မှန်ကြေးနဲ့ ဆုကြေးငွေ ထည့်သွင်းထားတာဟာ ဒါ အလုပ်သမားတွေကို နားလှည့်ပါးရိုက်လုပ်တာပဲ လူဟာ သွေးသားနဲ့ ဇွဲစည်းထားတာမို့လို့ ကျန်းမာရေးကြောင့် တစ်လ(၃)ရက် ပျက်ကွက် နိုင်သလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လူမှုရေးပြဿနာကြောင့်လည်း ပျက် ကွက်နိုင်တာပဲလေ။ ဒါဟာ အလုပ်သမားတစ်ရာမှာ နှစ်ဆယ်လောက် သေချာပေါက် ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ရက်သုံးဆယ်မှာ ရက် သုံးဆယ်လုံးအပြည့် အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာကတော့ လူကို စက်ရုပ်လို သဘောထားပြီး ခိုင်းနေတာနဲ့ တူနေတယ်။ တရားဝင် တစ်လမှာ တနင်္ဂနွေတိုင်း နားရက်ပေးထားပြီး အချိန်ပို ပြန်ဆင်းခိုင်းတဲ့ကိစ္စက လည်း ပြဿနာတစ်ခုပဲ...

အဲ့ဒီတော့ မူရင်းလစာဟာ လစာပဲ အဲ့ဒီထဲက အကြောင်းပြ ဖြတ်တောက်တာမျိုးဟာ အကြောင့်မဲ့ ပျက်ကွက်တာမျိုး၊ ခွင့်ရက်ရှည် ယူတာမျိုးမှာပဲ တစ်ရက်လုပ်ခနဲ့တွက်ပြီး ဖြတ်သင့်တယ်။ ပြောရရင် လစာမဲ့ခွင့်ပေါ့ ကျွန်တော်တို့ပေးရမှာက တစ်လမှာ လေးရက် ခွင့်ယူ ခွင့်ပေးရမယ်။ လေးရက်ထက် ကျော်လွန်တဲ့ရက်ဟာ လစာမဲ့ခွင့်ပဲ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟာ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ လစာမဲ့ခွင့်(၃) ကြိမ်ပြည့်သွားရင် အလုပ်ကနေ ထုတ်ပယ်ခွင့်ရှိတယ်။

အလုပ်သမားအားလုံး တစ်လမှာ (၄)ရက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ အနားယူခွင့် ရှိနေတဲ့အတွက် တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ရက်မှာ အနားယူနိုင်တယ် လစာအဖြစ်ခံပြီး နားချင် တယ်ဆိုလည်းရတယ်။ အဲ့ဒီမှာမှ လုံးဝမနားပဲ ကိုယ့်သဘောဆန္ဒ အလျောက် တစ်လလုံး အလုပ်ဆင်းတဲ့သူကို သီးခြားဆုကြေး ပေးရ

မယ်၊ အဲဒါမှ ရက်မှန်ကြေးစစ်စစ်ပဲ၊ ဘောနပ်စ်ကတော့ လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်မှု-ကြိုးစားမှု-သတ်မှတ်အရေအတွက်ကို စံချိန်စံညွှန်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်မှုအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ထပ်ဆောင်း ပေးရမယ်၊

ချွင်းချက်အနေနဲ့ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု အပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူစရာ ရှိနေတယ်၊ အမှန်တစ်ကယ် နေထိုင်မကောင်းကြောင်း ဆေးထောက်ခံစာနဲ့ တင်ပြလာရင် သူပျက်ကွက် သွားတဲ့ အချိန်ကာလက တစ်လဖြစ်ရင်တောင် လစာအပြည့် ခံစားခွင့် ပေးနိုင်ရမယ်၊ အဲဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်တို့ ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီက စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုအပ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီအတွက် ဟာကွက်မရှိအောင် ကြိုးစားပေးရမယ်၊ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ထားတဲ့စေတနာဟာ အလကားမဖြစ်ဘူး ဆိုတာပါ။

“အဲဒီအဆင့်အထိ မမလကွံ့တယ်၊ အချိန်ကရော လုပ်ငန်း လိုအပ်ချက်အရရော ဒါဟာ သေချာပေါက်ဖြစ်လာမှာလေ”

“အဲဒါကိုလည်း အလုပ်သမားဆန္ဒနှင့် လုပ်ချင်တယ်၊ မနက် (၈)နာရီကနေ ညနေ (၄)နာရီအထိ အလုပ်ချိန်က ပုံမှန်လိုအပ်လို့ အချိန်ပိုခေါ်ချင်ရင် အလုပ်ကြပ်က အလုပ်သမားတွေဆီကနေ အချိန်ပိုဆင်းမယ့် စာရင်းကောက်ပေးရမယ်၊ နေ့လည်(၂)နာရီ အချိန်ပို စာရင်းတင်ပေးရမယ်၊ မဆင်းချင်တဲ့သူ စာရင်းမပေးပဲ ပြန်နိုင်တယ်၊ ဒါ သူတို့အခွင့်အရေးပဲ၊

ကျွန်တော်တို့မှာ နေ့ဆိုင်းညဆိုင်းနဲ့ လုပ်ငန်းလည်ပတ်နေတဲ့အတွက် ထူးပြီးတော့ အကျိုးမဖြစ်စရာ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ် အလုပ်သမားတွေ စကားနဲ့ လိုင်းကြပ်လို့ခေါ်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းက အရေအတွက်ပြည့်မှီအောင် အတော်ကြိုးစားပြီးလုပ်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်လို့ လိုင်းကြပ်ကျတဲ့နေ့မျိုးကို ဘယ်သူမှ အချိန်ပိုဆင်းချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီတော့ အချိန်ပိုမှာ လွယ်ကူတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းမျိုး လှည့်ချပေးရမယ်။ ပုံမှန်ချိန်မှာ လိုင်းကြပ်ကို ဖြည့်ချပေး။ အဲ့ဒါဆို အဆင်ပြေနိုင်တယ်”

“အင်း...အဲ့ဒါ မဆိုးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ အဲ့သလို ပြင်ဆင်ပေးရင် အလုပ်သမားတွေ လုပ်ပျော်လာမယ်။ သူတို့ပျော်ရွှင်ရင် ကုန်ထုတ်စွမ်းအားက အလိုအလျောက် တက်လာလိမ့်မယ်။ စေတနာပါတဲ့ လုပ်အားတွေ ထွက်လာမယ်။ အခုက လုပ်လေစာကို ညှစ်ထားတဲ့အပြင် လုပ်အားကိုပါ ညှစ်ထုတ်ပြီး သုံးနေသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ...မမောင် စဉ်းစားထားတဲ့အတိုင်း အတည်ပြုပေးမယ်။ ဒါကို ဘယ်လိုစပြီး ကိုင်တွယ်မလဲ”

“စာရင်းအင်းပညာ ကျွမ်းကျင်တဲ့သူနဲ့ ဥပဒေ အကြံပြုပေးနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကူအညီယူပြီး တစ်လအတွင်းမှာ အတည်ပြုနိုင်တဲ့အထိ ကျွန်တော်လုပ်သွားမှာပါ”

မမ သူ့နေရာကနေ ထလာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဝိုင်က နည်းနည်းမှူးချင်တယ်နော်”

“လူက မူးချင်နေတာများလား မမရယ် ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“ဟင်း...နော် လူကိုများ အရက်သမားလို့ စွပ်စွဲချင်နေတယ်
ပေါ့လေ”

ကျွန်တော် စကားအဓိပ္ပာယ် လွဲသွားမှန်းသိသော်လည်း မသိ
ချင်ဟန်ဆောင်ကာ နေလိုက်ရသည်။ လောလောဆယ် ဝိုင်မူးတာ
ထက် သူမ၏ကိုယ်နဲ့က ပို၍မူးယစ်နေလေသည်။

“မင်း မွေးတဲ့မြောက်က ခဏလေးကြီးတယ်။

“ ”

“ ”

“ ”

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

အုဒိစကားအဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်တော် နားလည်ချိန်မှာ
ထွင်းနက်ကြီးထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်ချပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ။

X

ကျွန်တော်နှင့်မမ တွေ့ဆုံမှုက အနည်းငယ် ပြဇာတ်ဆန်ပါသည်။ ဒါကလည်း ကံစီမံမှု အကြောင်းရှိလျှင် အကျိုးတရားဖြစ်စဉ်က ရှောင်လွှဲ၍မရ။ ကျွန်တော်ကိုကလည်း အကျိုးပေးသန်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

ပထမဦးဆုံး မမနှင့် စတင်မိတ်ဆက်ရသည့်နေ့က သမိုင်းလမ်းဆုံ City Mart ထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက်လိုအပ်သော လုပ်ငန်းသုံး အထောက်အကူပြု စာအုပ်တစ်အုပ် ဝင်ရှာပြီး ကော်ဖီဘားလေးထဲ ဝင်ထိုင်သည်။ လွတ်နေတဲ့ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသာရှိ၍ ထိုဝိုင်းမှာ ကျွန်

တော်ဝင်ထိုင်ပြီး ကပက်ချီနိတစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

“ထိုင်လို့ရမလား တခြားပိုင်းတွေ လူကြပ်နေလို့”

ကျွန်တော်မော့ကြည့်တော့ သက်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးလှလှ ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ အားနာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူမ လက်ပွေ့အိတ်လှလှကြီးကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်လေး တစ်ယောက်ထဲပဲလား။ ဧည့်သည်လာဦးမှာလား”

“အာ..မရှိပါဘူး ခင်ဗျ”

“ဪ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါဆိုလည်း စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်လို့ရတာပေါ့”

ပြောပြီး အမျိုးသမီးလှလှကြီးလည်း ကျွန်တော်ကြိုက်သော အမြှုပ်ကော်ဖီခါးခါးကြီးကို မှာလေသည်။ လှတော့ အတော်လှသည်။ ဆံပင်လုံးကြီးကြီးတွေ စင်းနေအောင် ဆံပင်အုံကောင်းလှပြီး မျက်ခုံးထူထူ မျက်တောင်ကျော့ကျော့၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းအိအိဖောင်းဖောင်းကြီးတွေက တစ်ခါကြည့်ပြီး ပြန်မကြည့်ပဲ မနေနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော အလှမျိုးဖြစ်သည်။

အရပ်အမောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးကျမှုကလည်း စံမှီမှီ၊ ကျွန်တော် သူမထံမှ စိတ်ညွတ်မှုကို ခွာထွက်ပြီး ဝယ်လာသော စာအုပ်ပေါ် အာရုံချလိုက်သည်။ မူလရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ကော်ဖီခါးခါးလေး အရသာခံရင်း စာအုပ်ကလေးမြည်းဖို့ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမတစ်ယောက်ထဲ လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်

လိုက်ဖွလိုက် လုပ်နေပြီးမှ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းစွာနှင့် ကျွန်တော့်
ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

တစ်စုံတစ်ခုလည်း ပြောချင်နေပုံရ၍--

“အစ်မ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမ
လဲ”

“အားနာပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ မမပိုက်ဆံအိတ် တစ်နေ
ရာမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီကလည်း မှာပြီးနေပြီ”

“ဪ...ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရှင်း
မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း မမ မသောက်တော့ဘူး၊ ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့လား
တစ်ချက်သွားကြည့်ချင်လို့ တစ်ကယ်လို့ ပြန်တွေ့ရင် ပြန်လာခဲ့မယ်
နော်”

“ဪ...ရပါတယ် သောက်ပြီးမှသွားပါ”

“ဟင့်အင်း...ရတယ်”

ပြောပြီး သူမ ထွက်ကာသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အခုမှ
ဝင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ စာဖတ်နိုင်တော့သည်။

“ဒီက အစ်မကြီးရော”

စားပွဲထိုးကောင်လေး ကော်ဖီလာချရင်းမေး၍--

“ဒီနားခဏပါ ကော်ဖီထားခဲ့လေ ရမယ်၊ သူပြန်လာမယ်”

“ဪ အစ်ကိုဧည့်သည်လည်း”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်လည်း ပြီးပြီရော စကားလက်စသတ်ကာ--

“ညီလေး ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဘိုး တစ်ခါတည်း ရှင်းလိုက်ပါ-
 ရော့-”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးပါ”

ထိုနေ့က သူမ ပြန်မလာတော့ပါချေ။ ကျွန်တော်လည်း တစ်
 နာရီနီးပါးလောက် စာဖတ်ရင်း ထိုင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

XI

“ဟိတ်..မောင်လေး..ရေ..မောင်လေး”

ခေါ်သံကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိ
သည်။

“ဒီမှာ မမ ခေါ်တာ”

ဒီတော့မှ ကားထဲက လှမ်းခေါ်မှန်းသိကာ..သူမကိုလည်း
ကော်ဖီမမကြီးအဖြစ် တွဲလျက် မှတ်မိကာသွားသည်။

“ဪ..အစ်မ”

“လာ..ကားထဲဝင်..ရှေ့ခန်းကိုလာ”

“ဟာ..ကျွန်တော် အချိန်မရတော့လို့ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော် အလုပ်လျှောက်ထားတဲ့ အင်တာဗျူး ဝင်ရမှာ”

“ဟုတ်လား..၊ လာလေ..အစ်မလိုက်ပို့မယ်”

ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး ငြင်းလို့မကောင်းတော့သဖြင့် ကား ထဲဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဪ..မမ ဘယ်ကို ပို့ရမလဲ”

“အင်းစိန် ဘူတာရုံလမ်းရောက်ရင် ရပါပြီ”

“ဪ..လမ်းသင့်သားပဲ၊ မမလည်း ကင်းမွန်းခြံလမ်းကို သွား မှာလေ အဲ့ဒီနားတင်ပဲဟာ၊ ဒါနဲ့ အလုပ်က ဘာကိုလျှောက်တာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့..ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုပါ၊ ကျွန်တော်က Civil နဲ့ပြီးထားတော့ အဆင်ပြေမလားလို့ပါ”

“အင်း ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်ရတဲ့ဘွဲ့နဲ့ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ ဟာ၊ ကုမ္ပဏီနာမည်ကရော”

“ပန်းဝတ်ရည် ထရေးဒင်းပါ”

သူမ ပြုံးပါသည်။ ထို့နောက်..

“မင်း အဆင်ပြေမှာပါ၊ မမ အင်တာဗျူးဖြေရမယ့် ကုမ္ပဏီ ရှေ့မှာပဲ မင်းကို ချထားပေးခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ကျေးဇူး”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား ပြောစရာစကား မကျန်တော့သလို တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီး အတန်ကြာမှ..

“မင်းမှာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရောရှိလား”

ကျွန်တော် အလွန်မုန်းသော မေးခွန်းမျိုးဖြစ်၍ နှုတ်ကမဖြေ

ဝဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့်လည်း ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို အငေါ်တူးစွာ ပြောဆို ချင်သောစိတ်က မြို့သိပ်ထားလို့မရသဖြင့်...

“ကျွန်တော် ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ဆို အလုပ်လျှောက်နေတာ ငါးကြိမ် ရှိသွားပြီ၊ ကျန်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက အဲ့ဒီလုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ အနည်းဆုံး သုံးနှစ်ရှိရမည်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ပဲ အင်တာဗျူး ကျခဲ့တာလေ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒီမေးခွန်းမျိုးကို မုန်းတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရှိမှ အလုပ်ခန့်မယ့်ကုမ္ပဏီတွေများတော့ ဘွဲ့ရပြီး လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ အလုပ်လက်မဲ့တွေ များလာတယ်၊

ပိုပြီး ပွင့်လင်းအောင်ပြောရရင် မြန်မာကုမ္ပဏီတွေက လူအရင်းအမြစ်ကို ဖြုန်းတီးတယ်၊ အပင်မစိုက်ပဲ အသီးအပွင့် စားချင်တယ်၊ အခု ငါးကြိမ်မြောက် အလုပ်လျှောက်ကြည့်လို့မှ မရရင် ကျွန်တော် ပြည်ပထွက်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ ပြည်ပမှာ လူ့အရင်းအမြစ်ကို သေချာအသုံးချတတ်တယ်”

ကျွန်တော် စကားပြတ်သွားမှ သူမက...

“မောင်လေးပြောတာကို လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ၊ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု ဥပဒေရပ်တည်မှု အခန်းကဏ္ဍတွေက မတူကြဘူးလေ၊ တို့တိုင်းပြည်မှာတော့ ရုန်းကန်နေရဆဲ အခြေအနေဆိုတော့ကာ နေရာတစ်ခုရောက်သွားဖို့ အရင်းအမြစ်ကို ချိုးထောင်ဖို့ အချိန်ရော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပါ မပေးနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ နှစ်ဖက်စလုံးက သူ့ထောင့်နဲ့သူ မှန်ကြတာချည်းပါပဲ၊

ပြည်ပမှာလို ခိုင်မာတဲ့ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ စီးပွားရေး

အခြေခံကောင်းမျိုး ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ တို့လည်း အရင်းအမြစ်ပျိုး ထောင်ဖို့ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လည်း အတွေ့အကြုံမရှိတိုင်း ပယ် လိုက်တာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး၊ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ မရှိပေမယ့် တကယ်ပဲ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သူဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ ငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့သူကို ဒီအတိုင်း ရေး ဖြေခိုင်းရုံ မေးမြန်းကြည့်ရုံနဲ့ သူ့မှာ အရည်အချင်းရှိတယ်၊ မရှိဘူး ဆိုတာ ဘယ်လိုသုံးသပ်မလဲ၊ ရတယ်ဆိုရင်တောင် ဒါက ယေဘုယျပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်၊

သေချာတာတော့ ကျောက်ခေတ်ကနေ ဒီနေ့အထိ ကမ္ဘာ ကြီးရဲ့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ဘယ်လိုလုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ သူ ကမှ စတင်ပြီး မထူထောင်ခဲ့ဘူးလဲ၊ ရှေးဦးလူတွေ လုပ်နိုင်တာကို လုပ်နိုင်သလောက်လုပ်ပြီး ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်ကူးလေးတွေ ဖန် တီးခွင့် ရခဲ့လို့ပါပဲဗျာ”

“အဟင်း...ဟင်း...မမ သဘောကျပါတယ်၊ good luck”

“Thank you မမ”

“ကဲ...ရောက်ပါပြီရှင့်”

“ဟုတ်...သွားပြီနော်”

“တို့တစ်တွေ ပြန်ဆုံကြဦးမလား”

“အခါအခွင့် သင့်ရင်ပေါ့”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် မမပန်းဝတ်ရည်တို့ တွေ့ဆုံမှုက ပြဇာတ်ဆန်လွန်းသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုစကား၏ ပြည့်စုံမှု

က ငါးကြိမ်မြောက် အလုပ်လျှောက်ခွင့်ရသော "ပန်းဝတ်ရည် ထရေးဒင်း" က အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်ပဲလား။။

"ခိုင်မြဲရှိလား"

"ရှိပါတယ်"

"လူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ကြပါရင့်"

ကျွန်တော့်အလှည့်ကျ၍ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးအကြည့်တစ်စုံရဲ့အောက်မှာ ကျွန်တော် စက္ကန့်ပိုင်းလောက် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းသစ်ခေါ်ယူမှု မေးမြန်းစစ်ဆေးသော လူကြီးမင်းများထဲမှာ သူမ ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လုံးဝမျှော်လင့်မထား။

ကျွန်တော် လျှောက်ဝင်လာတာကို ပြီးပြီးကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေအောက်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ဆရာကြည့်ဖို့ အတော်ပင် ခက်ခဲသွားသည်။ အားတက်တာလား။ အားနာတာလား။ ဝမ်းသာတာလား။ သိမ်ငယ်မိတာလား ဘာလား။ ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ဘာမှမရေရာစွာ ဝင်ထိုင်မိသွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမက...

"မမ မင်းကိုပြောခဲ့တယ်လေ...မင်း ကံကောင်းမှာပါလို့၊ အဘင်း...ဟင်း။ ကဲ...အားလုံးပဲ၊ ခိုင်မြဲက ကျွန်မရဲ့ သီးခြားရွေးချယ်မှုပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံလိုက်ပါပြီ"

"ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းပါ မောင်ခိုင်မြဲ၊ မင်းကို ဒါရိုက်တာ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်လိုက်တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ထိုနေ့ နေ့တစ်ဝက်လုံး ကျွန်တော် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထက်က ပြောခဲ့သလို ဝမ်းနည်းတာလား၊ ဝမ်းသာတာလား၊ အားတက်တာလား၊ အားငယ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သိမ်ငယ်မှု တစ်ခုခုလား၊ ဘာမှမရေရာသော ခံစားမှုနှင့် သူမအကြည့် သူမအပြုံးထဲ တစ်ဝဲလည်လည်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

တစ်ကယ်ဆို ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်ခွင့်ရပြီး ပျော်သင့်သည်။ သို့တိုင် မပျော်ပဲ စိတ်အာရုံထဲ ချောင်ဂလောင်ကြီး ဖြစ်နေမှုက ပြန်ပြောပြဖို့တောင် ခက်တော့၏။

XII

မည်သို့ဆိုစေ မမကျေးဇူးကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ခြေချနိုင်ခဲ့သည်။ မမ၏ အရှိန်အဝါနှင့် စီနီယာအင်ဂျင်နီယာကြီး ဦးကျော်မိုးက ဂရုစိုက် တွဲခေါ်ကာပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသ၍ သင်ယူပါသည်။ သုံးနှစ်ဆိုသော ကာလတစ်ခုအား ကျွန်တော် ပင်ပန်းသော်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုကာလအတွင်း ကျွန်တော်က ဆိုက်အင်ဂျင်နီယာ ပေါက်စလေးဖြစ်သော်လည်း မမ၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိတစ်လိုင်း တာဝန်ယူ

ရကာ မမ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးကို ထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် အာရုံချပြီး မဆုတ်မနစ်လုပ်တတ်သော ကျွန်တော့်ညဉ်ဆိုးလေးက ဒီနေရာမှာတော့ အသုံးတည့်လှသည်။

“ကလေးလေး...ဒီနေ့ မင်း ပင်ပန်းနေပြီ”

“ရပါတယ် မမရဲ့ အလုပ်ပဲဟာ”

“အလုပ်ကတော့ အလုပ်ပေါ့။ ကိုယ် မသေမချင်း လုပ်ရမှာ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ညှာဦးမှပေါ့။ လာ...ထ အဲဒါတွေ ထားခဲ့တော့”

“ဟုတ်...”

သွားလေရာ အပါးတော်မြဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်အတွက် ငေါက်ခနဲထပြီး တန်းခနဲပါသွားတာက အလုပ်တွေထဲက အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့်...

“ကျွန်တော်ရော သောက်ရမှာလား”

“အင်းပေါ့...စိတ်ရောလူပါ လျော့ချထားလိုက်၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး အလုပ်နဲ့ပိနေလို့ မမမျက်လုံးထဲ အပြားလိုက်ကြီးကို မြင်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကိုခေါ်လာတာကွ၊ ရှေး...ချီးယားစ်”

အဲဒါလည်း အလုပ်ထဲက အလုပ်ပဲလားလို့ ကျွန်တော်တွေ့ရင်း ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်ကာ မော့ချလိုက်သည်။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက် မီးတုတ်ကြီးကိုင်ပြီး ဆင်းသွားသော ယမကာက ချို့တစ်လှည့် ခါးတစ်လှည့်နှင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကို စတင်ဖြားယောင်းလေတော့၏။

“မမ ဒါက နည်းနည်းမူးတယ်နော်”

“မူးတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ မူးရင်အိပ်၊ မင်း မအိပ်ပဲ ကွန်ပြူတာ

စားပွဲရှေ့၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ ဘယ်ဘောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ။
အလုပ်လုပ်တာက လုပ်တာပေါ့။ နားသင့်ရင် နားရတယ် ကလေးလေး
ရဲ့။”

“ဟုတ်...”

“ပျော်လား...”

“ဗျာ...”

“မမဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်လားလို့”

“ဪ...ပျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေ ပုံဖော်ခွင့်ရ
ရင် ဒီထက်တောင် ပျော်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်လား...ပြောပါဦး၊ ဘာတွေများ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ဪ...ပရောဂျက် အသစ်တစ်ခုပါ”

သူမ ပြုံးလျက် ပုခုံးလေး တွန့်ပြပြီး...

“မင်းကြိုက်တာ လုပ်နိုင်တယ်၊ မင်းက မမထင်တာထက်
ပိုတော်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လေ၊ မင်းနဲ့ဆို မမ စွန့်စားရဲတယ်”

“ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော် အရူးထတာကို အ
လိုလိုက်မိလို့ မွဲသွားပါဦးမယ်”

မမ ထိုင်နေရာကထလာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အသားချင်း
ထိကပ်သွားအောင်ကို ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“မွဲလေ...မွဲတော့ရော ဂရုစိုက်စရာလား”

ရင်ခုန်လို့သာ သေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်သေလောက်သည်။
သင်းမြတဲ့ သူမ၏ ကိုယ်နဲ့လေးကို ရှုရှိုက်နေရခြင်းကိုက ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းလေးတစ်ခုထဲ လှောင်ပိတ်

ထားသလို ခံစားနေရသည်။

ပြီးတော့ အင်မတန် ဆွဲဆောင်မှုပြည့်လွန်းလို့ သူမအကြည့်၊
ယမကာ၏ ငြိမ်သက်မှုနှင့် သွေးသား၏ လှုံ့ဆော်မှုတို့ ထိရှပေါက်ကွဲ
သံများ ကျွန်တော် ကြားနေရလေသည်။

အဆင့်မြင့် မိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ ဆိတ်ငြိမ်လွတ်လပ်သော
ဘားတစ်ခုထဲမှာဆိုတာကို မေ့သွားသည်။

XIII

လန်းဆန်းသော နိးထခြင်းနှင့် ကျွန်တော် အိပ်ယာပေါ် ထ
ထိုင်ပြီးမှ အရပ်ကြိုးပြတ် ပြန်လဲကျသွားသည်။

ဘုရားရေးဒါ ဘယ်နေရာလဲ။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကျောခိုင်းအိပ်ပျော်နေသော မမကို
တစ္ဆေတစ်ကောင်လို မြင်တွေ့နေရသော ကျွန်တော့်စိတ်က ဒီနေရာ
မှာ ငြိမ်သက်နေဖို့ သတ္တိမရှိတော့သဖြင့် ပြန်ထထိုင်မည်အပြု မမ
တစ်ဖက်စောင်းနေရာမှ လှည့်လာကာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်
ဖက်တွယ်ကာထားသည်။

“ကလေးဆိုးလေးရေ၊ မမ မင်းကို အရမ်းချစ်သွားပြီ သိလား”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မမဒါက ဒီနေရာက”

“ဟုတ်တယ်၊ မမတို့ ညက သောက်တာများပြီး မပြန်နိုင်
တော့ဘူး၊ မမလည်း ကားမမောင်းနိုင်တော့လို့ အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်
လိုက်ရတာ”

“အာ..မမရာ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒို့..ကလေးလေး..မင်း ခုချိန်ထိ ဒုက္ခလား၊ သုခလား မခွဲ
ခြားတတ်သေးဘူးလားကွယ်၊ အဟင်း..ဟင်း..ဟင်း”

XIV

တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ဘဝဆိုတာ ရှုပ်ထွေးစွာ ရင့်
ကျက်ပေးရသည်။

သို့မှသာ ပြီးပြည့်စုံသောဘဝအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းသည်။

ကျွန်တော် ထိုဒဿနဆရာအား ရိုက်သတ်ချင်လှသည်။

ပြီးပြည့်စုံဖို့ ရှုပ်ထွေးရဦးမတဲ့လား။ ရိုးရှင်းတဲ့ ပြီးပြည့်စုံမှုရော
မရှိနိုင်ဘူးတဲ့လား။ ဥပမာ ကျွန်တော်နှင့်မမကို ဆိုချင်သည်။ ဒီအတိုင်း
လေး ရိုးသားသန်ရှင်းစွာ ရင့်ကျက်ချင်လျှင် မရဘူးလား။ ကျွန်တော့်
အလိုဆန္ဒကတော့ ရှုပ်ထွေးမှုကင်းစွာ ပြည့်စုံချင်နေသည်။

နတ်ရွာပိုး

သို့သော် အရာအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မသိစိတ်ရဲ့ မိုက်မဲမှုထဲ ပျော်ဝင်ကာသွားသည်။

“ကလေးလေးရေးသွားစို့” ဟု မမ ခေါ်လိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒေါင်လိုက်တစ်မျိုး၊ အလျားလိုက်တစ်ခါ ရင်ခုန်ရုန်းကြွလာမိသည်။ ကျွန်တော် သိမ်းပိုက်ပြီးသား နယ်မြေတစ်ခုလို ရဲရင့်စွာ ဖြတ်လျှောက်သည်။ တစ်ခေါက်လား၊ နှစ်ခေါက်လား။ No ပါ၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆိုသောအခါ ထိုနယ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ လိုအပ်လာပါသည်။

ဒါက ရိုးရှင်းသည်။ ချစ်ကြမည်။ အတူနေကြမည်။ မိသားစုသားပီပီ ပေါင်းသင်းလက်ထပ်မည်။

ထိုအတွေးပြောပြပြီး မမနှင့် စစ်မှန်သော ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော ဘဝအသစ်တစ်ခု ရယူကြမည်ဟု တွေးလိုက်မှ ကျွန်တော်၏ အသက်ရှူနှုန်းများ ပုံမှန်ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။

XV

“မမ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

နွေးနေအောင် ပွေ့ဖက်ထားရာက...ရုတ်ချည်းအေးစက်
တောင့်ခါထွက်သွားသော မမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွား
သည်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ ခိုင်မြ”

အိပ်မက်ယောင်သလို ကြည့်ကြောင်စွာ မေးနေသောကြောင့်
ကျွန်တော်ထပ်ပြီး အံ့ဩရပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ”

မမ ပင့်သက်ရှိက်ပါသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ညဝတ်အင်္ကျီ ကပိုကယိုအား အနည်းငယ်မျှသာပြုပြင်၍ ခြေရင်းစားပွဲ ဆီ လျှောက်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ညဦးက သောက်လက်စအရက်အား ဆွဲယူဌဲ့ ထည့်ကာ မော့ချသည်။ မမ အရမ်းသောက်နိုင်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ရီဝေဝေလှမ်းကြည့်ကာ...

“မင်းက မမရဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကလေးတစ်ခုပဲ ခိုင်မြဲ၊ တစ်ကယ် တော့ မမမှာ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာအဟောင်းတစ်ခု က ရှိနှင့်ပြီးသားပါ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ငုံးတစ်လုံးလို ပေါက်ကွဲလွင့်စင် ထွက်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်က ကျွန်တော်ဘယ်လိုဆင်းလိုက်သလဲ မသိနိုင်စွာ မမဘေးနား ရောက်သွားသည်။

“မမမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ မရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျာ... ကျုပ်က သူများအိမ်ယာ ကျူးကျော်တဲ့ ကောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားသံကား ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လား ခွဲခြားမရ အောင် ဟိန်းဟောက်ထွက်ပေါ်ကာသွားသည်။

သို့သော် သူမ တုန်လှုပ်ခြင်း အလျင်းမရှိစွာ အရက်ခွက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“အထူးအဆန်းတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ခိုင်မြဲ... မင်းနဲ့ မမတို့ သံယောဇဉ်က အများကြီး ခိုင်သွားပြီ၊ မင်း ဘာပဲပြောပြော မမဘေးမှာ

မင်း ရှိနေနှင့်ပြီ၊ အဲဒါကိုမှ စွန့်လွှတ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လောကမှာ မင်းလောက် မိုက်မဲတဲ့သူ မရှိတော့ဘူး ထင်တာပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေမှာ ကျင့်ဝတ်တွေက ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ လောကကို တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်စေတယ်”

“မမ...မင်းကိုချစ်တယ်၊ မမနားမှာ မင်း ရှိကိုရှိသင့်တယ် ဒါပဲ”

ကျွန်တော် အရှုပ်ကြီးပြတ်သလို ယိုင်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ထိမ်းကာ သူမလက်ထဲက အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူသည်။ သူမ က အလိုက်သိစွာ ဇန်ခွက်ကလေးရှေ့တိုးပေးသော်လည်း ကျွန်တော် အတွက် မလိုအပ်တော့ပါ။

ဇန်ခွက်က အရက်သောက်ဖို့ ကျင့်ဝတ်တစ်ခု ဆိုပါစို့... ကျွန်တော်က ကျင့်ဝတ်ကိုသိတဲ့ စောင့်စည်းတဲ့လူလား။

“မင်း အဲ့သလို မမော့နဲ့ ခိုင်မြဲ၊ အရမ်းပြင်းတယ်နော်”

“အား...ရိုး သေသွားတော့ နားအေးတာပေါ့”

သည်းခြေပျက်သူများ

ယိုးတုန်းကတော့

အရောင်ဖျော့ဖျော့ ဝတ်မှန်တစ်ပွင့်နဲ့
နင့်နေအောင် ချစ်တတ်ခဲ့ကြတယ်...။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း

တေးသွားတစ်ပုဒ် သီကျူးရုံနဲ့
အချစ်ဟာ ပြည့်စုံလာတယ်...။

အခုတော့

အရသာ ပျော်ပျက်ပျက်နဲ့
မိုးခါးရေညနဲ့ တစ်ခွက် အထူထောက်ပြီး
အချစ်ဟာ ဖောက်ပြန်လာတယ်...။

ဝါကြောက်တယ် အချစ်ရယ်
တစ်ကယ်လို့မျှား

ရာဇဝင်တစ်ချောင်းပြီး ဖြစ်တက်နေတဲ့
ဝတ်မှန်တစ်ပွင့်သာ ပြန်ရခဲ့မယ် ဆိုရင်ဖြင့်.....။

(ယုတ်နီ)

XVI

ဒီလတစ်လလုံး ကျွန်တော့်အတွက် ညအိပ်ချိန်တောင် မနည်းလုကာ ယူရသည်။ ဆဌဂံမြို့တော် အချောသတ် ပြင်ဆင်နိုင်ရေး ကာလဖြစ်သည့်အလျှောက် ဆိုက်ထဲကို တစ်ပတ်လေးရက် အနည်းဆုံး မရောက်ရောက်အောင်သွားကာ စီစဉ်ပေးရင်း အထည်ချုပ်ကော်ရုံကို တစ်ပတ်သုံးရက်ရောက်အောင် သွားရသည်။

ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာသော အခြေအနေအား ပိုပြီးခိုင်မာစေရန် အနီးကပ်ကွပ်ကဲကာ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း အားဖြည့်ပေးထားသည်။ ထိုကြားထဲကမှ export import ကိစ္စများ အချိန်ပိုင်းလေး

ရောက်အောင်သွားကာ decision ချပေးတာမျိုး၊ မန်နေဂျာကို တာဝန်ခွဲဝေပေးတာမျိုး လုပ်ကာနေရသည်။ တစ်သောင်းတန် ဖုန်းငွေ ဖြည့်ကတ်အား တစ်ပတ်ပြည့်အောင်တောင် မသုံးရ၊ ပင်ပန်းလွန်းလှ၍ အမြဲတမ်း တစ်ရင်းတစ်နီးနေခဲ့သော လက်အောက်ဝန်ထမ်းများကိုပင် စိတ်မရှည်သလို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်လာ၍ ကျွန်တော်လာလျှင် ပျော်ပါသည်ဆိုသော ရုံးအဖွဲ့တွေလည်း မပျော်ရှာပဲ တော်ရာကနေ အခြေအနေကြည့်ကာ ဆက်ဆံကုန်ကြသည်။ အန်တီထွေးကတော့ ဝလအားကိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဒဲ့ကြီးဝေဖန်ကာသွားသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ထင်တော့ ဆရာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင် ဝင်ပူးပြီး ရုံးလာထိုင်တယ်လို့ ထင်တာပဲ ဆရာ အာဠာဝက ဆေးတွေဘာတွေတော့ မထိုးထားပါဘူးနော်”

စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာကလွဲလို့ နားပင်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ဖိစီးမှုကို သူတို့နားမလည်နိုင်၍ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အဆိုးထဲက အကောင်းတစ်ခုတော့ ကျွန်တော်ရခဲ့သည်။ သည်ကာလအတွင်း ကျွန်တော် အလုပ်များနေမှန်းသိ၍ အိပ်မက်မြို့တော်ကို ကျွန်တော်မရောက်သည့်ကိစ္စ မမပန်းဝတ်ရည် အတင်းအကြပ် မတောင်းဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အနားယူချိန်အား ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းမှာပင် လွတ်လပ်စွာ ပြန်နားခွင့် ရနေခြင်းက ပင်ပန်းသမျှအား အပန်းပြေစေနိုင်သော တစ်ခုတည်းသော ကံကောင်းခြင်းဟု ပြောရပေတော့မည်။

XVII

ဒီနေ့တော့ အထည်ချုပ်စက်ရုံသို့ ညနေပိုင်းမှရောက်ပြီး ညဆိုင်းလုပ်ငန်း အခြေအနေအား လေ့လာရင်း ညဆိုင်းတာဝန်ခံများနှင့် လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်များ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

အချိန်လွန် အချိန်လွဲ ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းမှာပင် ညဆိုင်လိုက်ရသည်။ မနက်ခင်း breakfast အတွက် စက်ရုံမန်နေဂျာ ဦးစဉ်ပေးသော်လည်း ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ကာ အလုပ်သမားများနှင့် နီးစပ်သော အခြေခံစားသောက်ကုန်ကို လေ့လာချင်သဖြင့် အပြင်ထွက်ကာ မနက်စာအတွက် အဆင်ပြေနိုင်မည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်

ကို ရှာကြည့်သည်။

ခေါင်းရွက်ဈေးသည်များနှင့် လက်လုပ်အသုတ်စုံနှင့် မုန့်၊ ဟင်းခါး ဆိုင်သာရှိ၍ အနည်းငယ်မျှ သန့်ပြန့်ပြည့်စုံနိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်း ရသောလွှက်ရည်ဆိုင်ကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်ရသည်။

ဒါလည်း ကောင်းပါသည်။ စက်ရုံရှေ့ လမ်းတစ်ဖက်နေရာ မှာဖြစ်၍ အလုပ်သမားများ အလုပ်အဆင်းအတက်အား ဒီနေရာမှ ကြည့်မြင်နိုင်ပါသည်။ အလုပ်ရုံအပေါ် ဘယ်လိုခံစားမလဲဆိုသော အကဲခတ်မှုမျိုးဖြင့် မျက်နှာတစ်ချို့အား ဖတ်ရှုနိုင်လေသည်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲရောက်တော့ (ရ)နာရီ ပဲရှိသေးသည်။ တစ်ချို့ လွှက်ရည်ကြိုက်သော အလုပ်သမားများ လွှက်ရည်ဆိုင် လာ ထိုင်ကြသဖြင့် သူတို့ချင်း တီးတိုးဝေဖန်သံများလည်း ကြားရသည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်ဥထမင်းကြော်လေးစားရင်း စက်ရုံစက်ရပ် သတင်းလေးလည်း နားထောင်ရင်းနှင့် သည်မနက်ခင်းလေးက လွန် စွာလှပတော့၏။

“ဟဲ့ ငါတို့လစာက ပုံသေဖြစ်တော့မယ်တဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ ငါ နားမလည်ဘူး”

“ညည်းနယ် အလိုက်တာ အခုပေးထားတဲ့ လစာမှာ ဘာ ကြေးညှာကြေးဆိုပြီး ဘာမှဖြတ်လို့မရတော့ဘူး။ ရက်ပျက်လို့ ရက်မှန် ကြေးတွေ ဘောပြုတ်တာတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲ့ဒီမှာ လစာမဲ့ခွင့် ရက်ဆိုတာ ပါလာမယ်လို့တော့ နီတာကြီးပြောတာပဲ ငါလည်းမသိဘူး တရားဝင် ထွက်လာမှကြည့်”

“အေးဟယ် အဲ့ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပဲ ဟောဟိုမှာ မိုးတင့်တို့”

ဆိုင်ထဲကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာတာကြောင့် စောစောက အမျိုးသမီးအုပ်စုတွေ နေရာပေးကြသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ယောက်က ခင်မိုးမြင့်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတာကို သူမ မြင်သွားပြီး အမျိုးသမီးပိုင်းကို ကျော်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုခိုင်မြ အစောကြီးရောက်နေတာလား”

“အင်း...ညက ဒီမှာပဲအိပ်တယ်... လာ...ထိုင်ချ လွှက်ရည် သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ကျွန်တော် ခုံတစ်လုံးဆွဲပြင်ပေး၍ သူမ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ သူမ၏ ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းလေးက ရင်ကို အေးစေသည်ဟု ပြောလျှင် တစ်ကယ်ကို ယုံချင်စရာ မရှိပါချေ။ နာမည်ကြီး ဈေးကြီးပေးရသော ရေမွှေးတို့ ရိုးအွန်တို့ကို ကျွန်တော်ရင်းနှီးသည်။ ယှ၊ ကျွန်တော် မရင်းနှီးသော ထိုရနံ့က ကျွန်တော် ခံစားမှုနှင့်တိုက်ဆိုင်စွာ နှစ်သက်သဖြင့် မရှက်နိုင်စွာ ခိုးဝှက်ရှုရှိုက်မိခိုက်...ခုနေခါ သူမ လေလည်လိုက်လျှင်ဆိုသော အတွေးကြောင့် နှာခေါင်းကို ဘရိတ်အုပ်ကာ အတွေးပြောင်းပစ်သည်။ သူမအတွက် လွှက်ရည်မှာလိုက်ပြီး...

“မခင်မိုးမြင့် ဒီမနက် ဘာအစီစဉ်ရှိလို့လဲ”

“အင်း ကိုခိုင်မြတို့ဘက်က ဘယ်လောက်အထိ စီစဉ်နေပြီလဲဆိုတာလေးပါ။ ဒီမှာ ကျွန်မ ညီမလေးလည်း အလုပ်လုပ်တယ်လေ”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲ”

“ခင်မိုးတင့်ပါ ဝန်ထမ်းရေးရာ ကိုင်တွဲစာရေးပေါ့ စောစော

က ကျွန်မနဲ့ အတူဝင်လာတာလေ”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သူလည်း မခင်မိုးမြင့်လို အချောအလှလေးပဲနော်”

“ကိုခိုင်မြဲ အိပ်ရေးမဝလို့ နေမှာပါ...အဟင်းဟင်း”

သူမ မျက်နှာပေါ်က ပန်းနုရောင် စုတ်ချက်ပါးပါးလေးကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

“တစ်ကယ်ပါဗျ မခင်မိုးမြင့်ကို ကျွန်တော် စတွေ့တုန်းက မိုးပြည့်ပြည့်မောင်လားဆိုပြီး သေချာကြည့်မိတယ် အရပ်ကလေးက လည်း အံ့သလောက်ပဲ ဆိုတော့လေ...”

“ကဲပါ လူကိုမြောက်ပင့်ပြီး တောင်းဆိုချက်တွေလျော့ဖို့ စဉ်းစားထားရင်တော့ စိတ်လျော့လိုက်နော်၊ ဟင့်...ကျွန်မတို့ဘက်က တရားသဖြင့် တောင်းဆိုတာမို့လို့ နည်းနည်းမှ လျော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါဗျာ မခင်မိုးမြင့်တို့ မတောင်းဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုတောင် ကျွန်တော် ဖြည့်စွက်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်လား ဘယ်အချက်လည်းဟင်”

ထိုနောက် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုအပိုင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စက်ရုံမှ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မည့် အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ လင်းဝါသွားသော သူမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရင်ထဲ ဖိုခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် တစ်ကယ်လုပ်ပေးတာပဲ...အဟင်းဟင်း...ဝမ်းသာပါတယ်၊ ပြည်တွင်းလုပ်ငန်း ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ထူးခြားဂုဏ်ဖြစ်တစ်ခုကို ရှင်ပိုင်ဆိုင်လိုက်တာပါပဲ”

“အဲ့ဒါတော့ မှားမယ်ထင်တယ်...ကျွန်တော်လည်း ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ပါပဲ မခင်မိုးမြင့်၊ ကုမ္ပဏီမှာ သူဌေးပြီးရင် ဒုတိယအဆင့် အနေနဲ့ decision ပေးနိုင်ရုံလောက်ပါ”

“ဘုရားရေ အဲ့ဒီအဆင့်က နည်းလို့လား”

“မနည်းပါဘူး ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ သိပ်တောင်ကြာမယ် မထင်တော့ဘူးဗျ၊ အခု ခင်ဗျားထိုင်နေတာ ပြုတ်စော်လေး ဘာလေး များ မနံ့ဘူးလား”

“အိုး...မနံ့ပါဘူး စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိတဲ့သူတွေ ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်ကြတယ် ရှင်ရဲ့”

“သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်က သူတော်ကောင်းမဟုတ် ဘူး”

သူမ နားမလည်နိုင်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ သူမ လက် ပွေ့အိပ်ထဲက လိပ်စာကဒ်လေး ထုတ်ပေးကာ...

“ကျွန်မရဲ့လိပ်စာကဒ်ပါ ကျွန်မ ကူညီနိုင်တာ များရှိရင် ဆက် သွယ်ပေါ့”

“ကူညီစရာ မရှိလည်း ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးလား”

သူမ ခေါင်းမညိတ်ပေမယ့် ပြုံးပါသည်။ သာမန်ထက် ပိုပြီး ပါးနပ်ထက်မြက်သော ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်မျက်လုံးအကြည့် တွေထဲမှာ လျှို့ဝှက်ထားသော အဓိပ္ပါယ်တစ်ချို့ကို ရှာဖွေသိမြင်ပါ လိမ့် မည်။

“ကဲ...ညီမလေးရှိတဲ့ဝိုင်းကို သွားပြီး သတင်းကောင်းလေး ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အိုခေ ကျွန်တော်တို့ ထပ်ဆုံကြဦးမယ်”

ကျွန်တော် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ထွက်လာတော့ သူမ အပြုံးနှင့် လှမ်း၍နှုတ်ဆက်သည်။ အလွန်ချစ်စရာကောင်း၍ ကျွန်တော် မထားခဲ့နိုင်ပဲ ရင်ထဲရောက်အောင် ထည့်ယူလာခဲ့တော့၏။

XVIII

ဆဌဂ်ကို အချောသတ် ပြင်ဆင်မှု အပိုင်းအား တစ်လနှင့် အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားအတွက် ဆက်၍ လုပ်ဆောင်ရသဖြင့် နှစ်လနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ လိုအပ်ချက်မရှိ ပြည့်စုံစွာ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

အခမ်းနားအား ဆဌဂ်၏ အတွင်းဖက် ဧရိယာ၏ မြက်ခင်း ပြင်တွင် ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် အခမ်းအနားတက်ရောက် သူများအတွက် ပြင်ပအနှောင့်အယှက် ကင်းစွာဖြင့် လွတ်လပ်မှုကို ရရှိလေသည်။ အခမ်းနားသို့ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်း

များနှင့်တကွ မိတ်ဆွေကုမ္ပဏီများမှ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့များအပြင် ဆဌဂံ
မြို့တော် တည်ဆောက်ဆဲကာလမှာပင် တိုက်ခန်းများ ကြိုတင်ဝယ်
ယူထားနှင့်ကြသော မိသားစုဝင်များပါ ဖိတ်ကြားခဲ့၍ စည်ကားစွာ
ကျင်းပဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အခမ်းအနားကို အောင်မြင်စွာ အဆုံး
သတ်နိုင်ရေးအတွက် အမြင့်ဆုံးတာဝန်ရှိနေသူ ဖြစ်ရကား ဟိတ်လုံး
ဟန်လုံးတွေ ထုတ်မနေနိုင်ပဲ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အပြေးအလွှား။

“ဆရာ ခုံတွေခင်းလိုက်ရတော့မလား ဧည့်သည်တွေ ဝင်
လာပြီ”

“ဟာ..ကျွန်တော် မှာထားပြီးသားလေဗျာ ခက်တော့တာပဲ
announcer ဆီက အခမ်းအနား စတင်ပါတော့မယ်လို့ မကျေညာ
ခင် ဒီအတိုင်းပဲ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ wine party ပေးထားမယ် အား
လုံး freedom အနေအထားမှာပဲ ရှိနေမယ် ရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ သဘောပေါက်ပြီ”

ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ဒါတောင် အစီစဉ်
မှူး အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး အဖွဲ့လိုက် စနစ်တကျ တာဝန်ပေးပြီးသား။
ကိုဇော်ဦး...ဒီလူကိုက ထုံကိုထုံလွန်းသည်။ နေ့ခင်း တစ်နာရီလောက်
ကတည်းက နေပူစပ်ခါးထဲ အစီစဉ်ချပြီး လုပ်ဆောင်နေတာ ယွှချိန်
အထိ အနားမသတ်နိုင် သေးသဖြင့် မောရသည်။ ကြိုမြင်ကြိုတွေ့ပြီး
လုပ်သင့်တာကို လုပ်ထားဖို့ မှာထားလည်း မှာတာပဲရှိသည်။

ခေါင်းတစ်လုံး ပါးစပ်ပေါက်တစ်ပေါက်ပဲ အားကိုးနေသည့်
စရိုက်က ဖျောက်လို့မရ။ ဘယ်လုပ်ငန်း ဘယ်ဆိုက်ဝင်ဝင် လက်

အောက်ဝန်ထမ်းအားလုံး ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော် စိတ်ကုန်ချင်လာသည်။ ဒီလိုလူတွေ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ရှိနေလဲ။ ဒီလို တွဲလောင်းခိုစိတ်တွေနဲ့ အသွင်ကူးပြောင်းရေးကာလကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်မလဲ ။

ယခင်သမ္မတ အကြံပေး ဦးကိုကိုလှိုင်ပြောသလို ကြိုးချည်ထားတဲ့လှေကို လှော်နေရသလို ဖြစ်ယုံအပြင် ပိုမရှိ။ အပိုရှိချင်လျှင်တော့ ကျွန်ဖြစ်မယ့်စိတ်ဟု ခတ်ရိုင်းရိုင်း ပြောနိုင်သော ခေါင်းတစ်လုံး ပါးစပ်တစ်ပေါက်ထဲကို အားကိုးလိုစိတ်(တွဲလောင်းခိုစိတ်)ကို နည်းလမ်းကျကျ ဖျောက်ဖျောက်ပစ်ဖို့ လိုအပ်သည်။

လူတိုင်း ဖြန့်ကျက်တွေးခေါ်နိုင်ပြီး ချပေးသော decision အပေါ်မှာ အမြန်ဆုံးအောင်မြင်အောင် ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်နှင့် လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ အတော့်ကို သင်ယူရဦးမည်။ မြင်းစီးသမား ပုံနှင့်နိုင်လျှင် သခင်ကလည်း ဇက်ဖွင့်ပေးတတ်ဖို့ လိုသည်။ မြင်းကလည်း ဇက်ဖွင့် ကဆုန်စိုင်းတတ်ရပေမည်။ ယွှာကား အတော်များများ ဆရာတွေကလည်း ဆရာပါဝါ လျှော့မကျရေးအတွက် ဇက်ဖွင့်မပေး။ ထိုအခါ တပည့်များကလည်း ခတ်လေးလေးပင် အသားကျနှင့် နေကြတော့သည်။ ခက်ချေ၏။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ဘော့(စ်)ရဲ့ကား မြို့ထဲဝင်လာပြီလို့ ဖုန်းဆက်တယ်”

ကျွန်တော် အတွေးဖြတ်ကာ မြက်ခင်းပြင်၏ မုဒ်ဦးဝဆီ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများအားလုံးလိုလို မွဲတက်ဇနီးသည် ပါလာကာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ wine party ဝင်နေကြ

သည်ဆိုသောအခါ မမလည်း တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ကျွန်တော်
ဘေးကရံပေးရဦးမှာပေါ့ဟုတွေးပြီး ဝတ်ထားသော အနောက်တိုင်း
ဝတ်စုံအား ဟိုဆွဲဒီတွန့်နှင့် ပြင်ဆင်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အတွေးနှင့်မြင်ကွင်းက သပ်သပ်စီ ဖြစ်
သွားသည်။ ကားထဲက ထွက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် မမပန်းဝတ်ရည်က
သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်အား လက်ချင်းချိပ်တွဲကာ မုဒ်ဦးဝကို ဝင်ရောက်
လာခဲ့တော့သည်။

“ခိုင်မြရေ အားလုံးအဆင်ပြေ ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“မောင်..ဒါ ဝတ်ရည်ပြောတဲ့ မန်နေဂျာချုပ် ခိုင်မြလေ”

အမျိုးသားကြီးက ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ဟန်
ပြင်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“ဝတ်ရည်ကတော့ မောင်ရင့်အကြောင်းကို နားညည်းအောင်
ပြောတယ်ကွ၊ အန်ကယ် ဂုဏ်ယူပါတယ်..လူကောင်းလူတော်တစ်
ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ တစ်သက်လုံး ကြိုးစားရတာကွ၊ ဒါလည်း
ယောကျ်ားကောင်းတွေပဲလုပ်နိုင်တာ နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းတယ်
ဟဲဟဲဟဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါမယ်”

“အေး..အေး”

ထို့နောက် မြင်ခင်းပေါ်ရှိ wine party သို့ ဦးဆောင်ခေါ်
လာရင်း မမအား အစီစဉ်ကို အတိုချုံးပြောပြပေးလိုက်သည်။

“အရမ်းကို ပြည့်စုံပါတယ်ကွယ် ကျေးဇူးပဲ”

သို့ဖြင့် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းများ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မမတို့
 နီးမောင်နှံလည်း အလွယ်တကူ စီးဝင်ကာသွားသည်။ ရှိန်းမြချိုမွှေး
 သော ဝိုင်သည် အရာအားလုံးကို ယစ်မှူးရီဝေစွာ လွှမ်းမိုးထားနိုင်တာ
 လေး။ မမပန်းဝတ်ရည် စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရော ရှိသေးလားဟု
 ဆင်ရလောက်အောင် သူမ၏ ရယ်မောသံသည် အကောင်းစားဝိုင်
 လိုပင် ရှိန်းမြနေလေသည်။ ထိုအပြင် လွတ်လပ်တောက်ပနေသော
 သူမ၏ အပြုံး၊ မျက်လုံး။

“မောင်ခိုင်မြ”

တစ်စုံတစ်ခုအပေါ်မှာ စိတ်အာရုံကျသွားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်
 ကို မေ့သွားတတ်သော ကျွန်တော်အကျင့်ကိုက မကောင်း။ ခေါ်သံ
 ကြောင့် လှည့်ကြည့်ပြီး မမ၏ခင်ပွန်းမှန်းသိမှ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်
 ကာ သတိဝင်လာသည်။

ဘုရား...ဘုရား...။

မမကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်နေတာကို သူသတိထားမိသွား
 သလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က ကျွန်တော်၏အသိဉာဏ်ထဲမှာ ယိမ်းထိုး
 ကသွားသည်။

ဒီလူကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ...။ ဩော်...အင်းပေါ့ ။

Wine party ၏ သဘောအရ စုံတွဲလာသော်လည်း party
 ဆဲရောက်လာလျှင် အမျိုးသားတွေက တစ်ဖွဲ့၊ အမျိုးသမီးတွေက
 ဘစ်ဖွဲ့ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ရာမင်ရာ ကိုယ့်ပါတနာနှင့် ကိုယ်အဖွဲ့လေး
 အဝိုင်းလေးတွေ ဝိုင်းကာရပ်ရင်း ဝိုင်သောက်ပြီး ပြောကြဆိုကြ ရယ်
 ကြမောကြ။

မမကတော့ လုပ်ငန်းရှင်မို့လို့ အားလုံးမျက်နှာသိတွေ၊ ဒီအန်ကယ်ကြီးက ပြဿနာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှမသိ၊ အမျိုးသားကြီးများဝိုင်းတွေမှာ ဝင်ရပ်နိုင်သော်လည်း ဘယ်သူနှင့်မှလည်း မခင်မင်၍၊ ဘာစကားပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။

ကျုပ်က ပန်းဝတ်ရည်ထရေးဒင်း ကုမ္ပဏီသူဌေးရဲ့ ခင်ပွန်း ဗျလို့ မျက်နှာဝင်ပြောင်ရင်တော့ မဆိုးဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အငြိမ်းစားတရားသူကြီး ဆိုတော့ကက..

“မင်းက ဝိုင်မကြိုက်ဘူးလား”

“ဗျာ..ဟုတ် ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီပွဲပြီးမှ ကျွန်တော့်တာဝန်ပြီးမှာ ဆိုတော့..”

“ဟာ..အရက်မှ မဟုတ်ပဲကွာ လုပ်ပါ၊ ငါတို့ ပထမဦးဆုံး ဆုံကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ထူပူအူအပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ အန်ကယ်ကြီးကတော့ မထူပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝိုင်တစ်ခွက် သွားယူပြီး ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးသည်။

ကျွန်တော် လှမ်းယူပြီးသည်နှင့် အန်ကယ်ကြီးက သူ့ဝိုင်ခွက်ကို မြှောက်ပေး၍..

“ကဲ ဆုံတွေ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

“.....”

ဖန်ခွက်ချင်း ထိတိုက်ပြီး ပြိုင်တူမော့လိုက်ကြလေသည်။ စောစောက ရှက်ရွံ့မွန်ထူနေသောစိတ်များနှင့် လည်ချောင်းတစ်လျှောက် မြောက်သွေ့နေမှုများအားလုံး ဝိုင်တစ်ခွက်က သိမ်မွေ့

စွာ ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။ ကြည့်ရတာ ဝိုင်တာဝန်ခံ ဦးကျော် တစ်ယောက် သူ၏ ပုံမှန်လစ်မစ်နှင့်များ တိုင်းဝယ်လာလေသလား မသိ၊ အတော်ပြင်းသည့်ဝိုင်...

အန်ကယ်ကြီးက နောက်တစ်ခွက်ယူလာသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း အလိုက်သင့် အလျားသင့် တစ်ခွက်ထပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“မင်း အစ်မကတော့မပြောချင်ဘူးဟေ့ အိမ်ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်မှာ ငါ့ကို တစ်ဘဝလုံး ချောင်းထိုးထားခဲ့တာ ခုချိန်ထိပဲ၊ ငါလည်း တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အထက်တန်းလွှာတွေ ကြားမှာ နေခဲ့ဘူးတဲ့သူပါ။ ငါ့နာမည် အောင်မောင်းကွ၊ ငါ့ဘဝမှာတော့ အောင်စည်အောင်မောင်း တီးခဲ့တာတွေချည်းပဲဟေ့-ဟေးဟေးဟေး၊ လေးဆယ်ကျော်မှ မိဘတွေပေးစားလို့ မိပန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ် လည်းဆိုရော ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မနည်းပြန်ရှာနေရတယ်”

“ဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လည်း အန်ကယ်”

“သူနဲ့ငါက အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် အသက်ကွာတယ်ကွ၊ အခု ငါက ခြောက်ဆယ်-သူက လေးဆယ်စွန်းစွန်းပေါ့ အိမ်ထောင် သက်ရင့်လာလေလေ အထီးကျန်လေလေပဲလို့ ခံစားရတယ်၊

ယောကျ်ားပေတဲ့ အဖိုးကြီးမို့လို့ နေရာတကာ ပွဲတက်လို့ မတင့်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ဒီနေ့တောင် ငါလိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာတာ၊ ရောက်တော့လည်း ငါ့ကို ပစ်ချထားခဲ့တယ်၊ ငါက ဘယ် ကောင့်မျက်နှာကြည့်ပြီး ဟီးဟီးဟားဟား လုပ်ရမှာလဲ-ကဲ-ပြောပါဦး”

အန်ကယ်ကြီး အရက်နဲ့ ဝိုင်နဲ့မှားပြီး မူးပြီဟု ကျွန်တော်ထင် လိုက်သည်။ အမှန်တော့ ဝိုင်ကလည်း ခတ်ပြင်းပြင်းလေးဆိုတော့

ကာ ကျွန်တော်တောင် ရီဝေဝေဖြစ်ချင်လာလေသည်။ အန်ကယ်ကြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်ယူနေသဖြင့် ကျွန်တော်ပါ အဆစ်မပါအောင် လက်ထဲကဖန်ခွက်ကို အသာမြှောက် ပြထားရသည်။

“တကယ်တော့ သူငါ့ကိုချစ်လို့ ယူတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မိဘ တွေကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ ယူရတာ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ငါတွေ့ မိပါတယ် ငါ့ကိုမှ မချစ်လေတော့ အပြင်မှာ သူချစ်တဲ့သူများ ရှာထား သလား ဘာလားပေါ့ကွာ၊ ငါအကြိမ်ကြိမ် တွေးမိတော့ လိုက်ချောင်းနို့ အထိတောင် စိတ်ကူးမိပါတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း မြည်လာကာ ညွတ်ခနဲ ဖြစ် ချင်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ အေးစက် သောပိုင်ခွက်ကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းလေးများပင်လျှင် ဈေး စေးတွေ စိမ်းပြန့်လာလေသည်။ မြဘုန်းသာ ဘေးမှာရှိလျှင် ကျွန် တော့်မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လေမလား တွေးမိသည်။

“မင်းကတော့ မင်းအစ်မနဲ့ နီးနီးကပ်နေရတော့ကာ အခြေ အနေတော့ သိမှာပေါ့”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် လန့်ခါပြီး ပြန်ထူးမိတာကို အန်ကယ်ကြီးက သ ဘောကျစွာရယ်ရင်း...

“ဒီမှာကွာ ပြောင်ကျကျပဲ မေးရတော့မယ်...၊ မင်းအစ်မမှာ အိမ်ယာ အသစ်ကလေးဘာလေးရှိတယ်လို့ မကြားမိဘူးလား”

ကျွန်တော် ဦးနှောက်ထဲမှာ ဖေါင်းခနဲ မြည်သံတစ်ချက် ကြား ရပြီး မျက်လုံးအကြည့် တွေပြာသွားသည်။

“အားမနာပါနဲ့ ကောင်လေးရ၊ ဒါ ငါ့ကို ကူညီရာရောက်ပါ
ဘယ် ငါတို့ ယောကျ်ားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ပေါ့”

လွင့်စင်ထွက်ကုန်သော အသိစိတ်တွေ ကျွန်တော် မနည်း
ပြန်စုစည်းနေရသည်။ ဘယ်လိုပြောရရင် ကောင်းမလဲ။

အမှန်တရား၊ လိမ်ညာမှု၊ မိန်းမတစ်ယောက်၊ လောကကျင့်
ဝတ်၊ ငွေကြေးဂုဏ်ဒြပ်၊ ရာထူး၊ အချစ်၊ မိသားစု၊ သစ္စာတရား၊ လူနှင့်
လူပတ်ဝန်းကျင်၊ အသိဉာဏ်ဆိုင်ရာ စိတ်ကူးများ။

ထိုခဏလေးအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် အများကြီးတွေ့လိုက်
သော်လည်း အိပ်မက်မြို့တော်အကြောင်းကို လုံးဝမေ့ထားသည်။ အဲ့ဒီ
အနားကို အရောက်မခံ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာကနေ ချက်ချင်းထွက်
ပြေးချင်နေသည်။

ကျွန်တော် ဆောက်လုပ်ထားသော ဆဌဂံမြို့တော်၏ တိုက်
ခန်းတစ်ခန်းဆီ အမြန်ဆုံးပြေးဝင်ကာ တံခါးချက်ချထားလိုက်မည်။
မီးတွေ အမှောင်ချထားမည်။ ပြီးမှ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်
မည်။

XIX

အန်ကယ်ကြီး အနားကပ်လာပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ သေချာနေပြီ မဟုတ်လား”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် လန့်ကာ နောက်ခုန်ဆုတ်မိလျှက်သွား
ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းသိနေတာလား ခိုင်မြဲ”

ကျွန်တော် လက်ထဲကပိုင်ခွက်ကို သတိရပြီး တစ်ရှိန်ထိုးမော့
ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အန်ကယ်ကြီးနား တိုးကပ်ကာ...

“ကျွန်တော် သိနေတယ်”

“ဟေ”

ဒီတစ်ခါ လန့်တုန်သွားတာက အန်ကယ်ကြီး။

အသက်ခြောက်ဆယ်ဆိုသည့် အရွယ်ထက်ပို၍ အိုစာလွန်းသည် ထင်ရသော အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာ အိုသည်ထက်ပို၍ အိုသွားတာ ကျွန်တော့်ကို အသက်မရှုတော့သလို လှမ်းကြည့်ကာနေသည်။

“အန်ကယ်ကြီး စိတ်ထိန်းပါ”

“အေး...အေးထိန်းတယ်ကွာ ပြော”

မထိန်းဘူးဆိုတာ သေချာသော အမူအရာက အရေးတကြီး ပြန်ဖြေသော စကားသံနှင့် ရော၍ပါလာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်ခုန်ကျော်ဖို့ အချိန်နည်းနည်း ရသွားသည်။

“အစ်မပန်းဝတ်ရည်မှာ...အရမ်းချစ်ရတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက် ရှိနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

သွားတွေ ကျွတ်ပြီး မမှန်အောင် ကျွန်တော်မျက်နှာ နည်းနည်းတိမ်းထားသည်။

“တရားသူကြီး ဦးအောင်မောင်း”

“ဟမ်”

အန်ကယ်ကြီး မျက်လုံးသေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါသည်။ သို့သော် အယုံအကြည်မရှိသော မျက်လုံးမျိုး...

“အန်ကယ်ကြီး စဉ်းစားပါဦး အိမ်ထောင်သက် အနှစ်(၂၀) ဆိုတဲ့ကာလကို သက်ကြားအိုကြီးနဲ့ တစ်မိုးအောက် တစ်ဘဝတည်း အတူနေလာခဲ့တာ ဒီမိန်းမ ဘယ်စိတ်နဲ့လည်းလို့၊ မိဘတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ယူရလည်း အလွန်အကျွံ (၅)နှစ်ပေါ့၊ ဒီလောက်ဆို အိမ်က

မိဘတွေ ဆန္ဒပြည့်လောက်ပြီပဲ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွာရှင်းချင်ပါတယ်လို့ နှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ အန်ကယ့်ကို ပြောဘူးလား”

“ဟေ့အေးကွ”

“မယားဝတ္တရား ပျက်ကွက်တဲ့အပြုအမူနဲ့ စရိုက်တွေ ရှိခဲ့လား”

“အင်း ပြန်လာရင်တော့ တာဝန်ကျေပါတယ်”

“ကျွန်တော်က အစ်မနောက်ကနေ လိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတဲ့သူပါ အန်ကယ်၊ ပြီးတော့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အစ်မရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော်မရှူးယုံတစ်မယ် လိုက်လုပ်နေတယ်။ ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းပါတယ်။ အစ်မက ကျွန်တော့်အထက်အရာရှိ ကျွန်တော့်ခေါင်းဆောင်ပါ။ သူဘယ်လောက် ပင်ပန်းမလဲဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးရဲပါဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လောဘနဲ့အပြည့် ထူထောင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ အစ်မ အိမ်ကိုရောပြန်ရောက်ရဲ့လားလို့ မေးကြည့်ချင်ပါတယ်”

အန်ကယ်ကြီး ဝိုင်သုံးခွက်နှင့် အတော်မူးသွားပြီထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်၏ အလိမ်အညာစကားများအား ယုံကြည်သွားပုံနှင့်...

“အေးကွာ ငါအတွေးများသွားပြီ-ငါမှားသွားပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ ခိုင်မြဲရာ တကယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့စိတ်ကိုတော့ မင်းအစ်မ သိလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဲဒီအခိုက်မှာပင် announcer ၏ အခမ်းအနားအစီစဉ် စတင်ဖို့ ကြေညာသံ ကြားရတဲ့အတွက် စကားပြောစင်မြင့်ရှိရာဘက် ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုဇော်ဦးတို့အဖွဲ့ မြက်ခင်းပေါ် ခုံများ အစီအရီ ခင်းပြီးနေတာ မြင်ရ၍...

“ကဲ...အန်ကယ် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အောင်မြင်မှုကို သို့မဟုတ် မြှင့်ပေးပါဦး”

ထိုစဉ် မမ ပန်းဝတ်ရည် ရောက်လာပြီး...

“မောင်ရေ အခမ်းအနား စတော့မယ် နေရာယူရအောင် လေ၊ ဩော်...ခိုင်မြဲရေ အခမ်းအနားပြီးရင်ကော”

“ဘူဖေးလေ မမ၊ ကျွန်တော် ဆက်တိုက်စီစဉ်ထားတယ်”

“အိုခေ...လာ မောင် သွားစို့”

ထိုနောက် မမပန်ဆတ်ရည်က အန်ကယ်ကြီးကိုလက်မောင်းချိတ်ကာ ခေါ်သွားသဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ လှည့်ကြည့်သွားသော အန်ကယ်ဦးအောင်မောင်းကြောင့် ကျွန်တော် ပင့်သက်ခိုးရှိုက်မိတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်သက်စာအတွက် ဘာတွေလိုအပ်နေမှန်း ကျွန်တော်သိသွားသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မနည်းပြန်ရှာနေရတာ ပါပဲ အန်ကယ်ရယ်”

လိမ္မာဖို့ ကြုံကြုံခံခဲ့တာ
ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလောက်ပဲ နားလည်ပေးစမ်းပါ။

XX

ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးကို အဖေမြတ်နိုးသော်လည်း မပျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် အဖေပြန်လာလျှင် အိမ်မှာ တစ်ပတ်ထက်ပိုပြီး မနေချေ။ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာဘဝနှင့် အဖေကျင်လည်ခဲ့ရသော နေရာဒေသ အနံ့အပြားများထဲတွင် ဒီမြို့လောက် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းတာ မရှိဟု အဖေညည်းတွားဖူးတာ ကျွန်တော်မှတ်မိနေပါသည်။ သို့တိုင် အမေက ဒီမြို့မှာပဲ အိမ်နှင့်ခြံဝယ်ကာ နေချင်သည်ဟု ပြောသော အခါ အဖေသဘောတူပါသည်။

အကြောင်းမှာ အမေ၏ ဇာတိမြို့လေး ဖြစ်ရကား အမေ့ကို ချစ်သောစိတ်နှင့် အဖေခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ဖြစ်လောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေ့ဆန္ဒအတိုင်း သည်မြို့နယ်လေးမှာ ခြံဝယ်ပြီး အဖေကိုယ်တိုင် တိုက်လှလှလေးတစ်လုံးဆောက်ကာ ပေးလေသည်။

အမေပျော်ပါသည်။ အဖေ မပျော်သော်လည်း ချစ်ဇနီးအတွက် ကြည်ကြည်နူးနူးခံစားသည်။ မြို့လယ်ခေါင်မွှေးပြီး ဘာမှန်းမသိ အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သာ အတော်မအီမသာ ဖြစ်ရသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း အလယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်ဖြစ်၍ ကျောင်းတက်ရင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် မအီမသာခံစားမှုကို လျော့ချနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထုံအီအီ ငယ်ဘဝကို အကောင်းဆုံး အဖော်ပြု ဖြတ်သန်းပေးနိုင်ခဲ့သူကတော့ မြဘုန်းပင်။

မြဘုန်းက မွေးကတည်းက ဝတုတ်လေးဟု သူ့စိဘများက မှတ်ချက်ပြုကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ဝမြဖြစ်၍ ကျောင်းမှာ မြဘုန်းကို ဝဘုန်းဟု အမည်သညာ ပြုကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မြဘုန်းက စိတ်ရင်းကောင်းသည်။ ကျွန်တော့်ကို အတော်ခင်သလို ကျွန်တော်၏ အစအနောက်သန်သော ဉာဉ်ဆိုးကြောင့် မြဘုန်း မကြာခဏ ဒုက္ခရောက်ရသည်။ ဒါလည်း သည်းခံပြီး ပေါင်းသင်းရှာပါသည်။

တစ်ခါများ ကျွန်တော် စနောက်ပြီးမှ နောင်တကြီးကြီး ရလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က မြဘုန်းရော ကျွန်တော်ပါ ရှစ်တန်းအောင်၍ ကိုးတန်းစတက်သော နှစ်ဖြစ်သည်။

လူပျိုပေါက်အရွယ်လည်းဖြစ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်ဝင်စားစအ

ရွယ်ဖြစ်ရကား တစ်ရပ်ကွက်ထဲ တစ်တန်းတည်း အတူတက်ရသော
ခင်မြတ်မူကို မြဘုန်းကြီး ရင်ခုန်သည်။ ဒီကောင်ကြီးက အရိုးခံအ
တိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်၍ တစ်နေ့ ကျောင်းကအပြန်-

“ခိုင်မြ မင်းသိလား၊ ခင်မြတ်မူကို ငါကြိုက်နေပြီကွ”

“ဟေ့..”

ကျွန်တော် ပထမတော့ အံ့အားသင့်ပြီး နောက်တော့ စ
ကွက်နောက်ကွက်ရပြီဟု တွေးကာ-

“အေး-ပြောပါဦး၊ ငါလည်း သိထားတာလေးတွေ ရှိလို့ကွ”

“ဟမ်-မင်း ဘာသိထားလဲ”

“ပြောမှာပါ၊ မင်း အရင်ပြော”

“ငါပြောချင်တာ ဒါပဲလေ၊ ငါ ခင်မြတ်မူကို ကြိုက်တယ်”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် အနည်းငယ်ပြုံးပြီး-

“မင်းက ကံကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲကွ”

“ဟုတ်လား-ဘာလို့လဲ”

“ခင်မြတ်မူလည်း မင်းကို ကြိုက်နေတယ်”

“ဟမ်..”

မြဘုန်းတစ်ကိုယ်လုံး ဓါတ်လိုက်သလို တုန်ခါတက်သွား
သည်။ ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတော့ကာ နည်းနည်းကြမ်းပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ဆက်ပြောပါဦးကွ၊ မင်းကလည်း”

“မင်း ရင်တုန်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟေး-ဟေး-ဟေး ပြော-ပြောပါဦးဟ”

“ခင်မြတ်မူက ငါတို့အသင်းကဆိုတော့ ငါနဲ့ခင်တာလည်း

မင်းသိပါတယ်”

“အေး...သိတယ်လေ”

“မနက်က အတန်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း ခင်မြတ်မူက ငါ့ကိုပြောတယ်”

“အင်း...”

“သူ ယောက်ျားယူရင် မြဘုန်းလို ဗလကြီးမျိုးပဲ ရှာယူမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား...”

“အေး...အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ရှာမနေပါနဲ့ဟာ မြဘုန်းကြီးက သဘောကောင်း စိတ်ကောင်းကြီးပါ။ သူ့ပဲ ယူလိုက်ပေါ့လို့ပြောတော့၊ ဟဲ့...ငါက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သွားပြောရမှာလားတဲ့၊ သူလာပြောရင်တော့ ငါလက်ခံမှာပေါ့တဲ့”

“ဟမ်...တစ်ကယ်ကြီးလား”

“ငါက ညာပြောရမလားကွ၊ ခွမ်းမှပဲ”

“ဟာ...ကော်ပြီဟေ့၊ ဟေး...ဟေးဟေး...အေး...အေး...လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ အဲဒါဆို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“လိုက်ပြောကွာ၊ မပြောရဲလည်း စာရေးပြီး စာပေးလိုက်”

“အေး...အေး...၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ငါတော့ တစ်ကယ်ပျော်ပြီ ခိုင်မြဲ၊ အဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

မြဘုန်း အတော် သဘောတွေ့ မနော့ခွေသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အတည်ပေါက်နှင့် ကြပ်ပေးလိုက်ရ၍ မနက်ဖြန် ပွဲကောင်းပြီဟုတွေးကာ ပြုံးပါသည်။ ဒီလိုအကျင့်ဆိုးကြီး ကျွန်တော့်မှာ ရှိတာ မကောင်းမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။

တစ်နေ့ကမှ ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို နာရင်းအုပ်တာ မမှတ်
 သေး။ အဲဒီနေ့က ဦးလေးနှင့် ဘာညာဘာညာဟု ထင်ရသော အန်တီ
 တစ်ယောက် အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ ဦးလေးက ညက အလုပ်လုပ်
 နေ၍ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရကာ အိပ်ယာက မနိုးသေး။ အမေသွားနှိုးမှ
 သူ့ချစ်ချစ်ကြီး ရောက်နေမှန်းသိကာ ကယျာကယာ အုတ်ကန်ရုံရာ
 ပြေးဆင်းကာ ရေချိုးသည်။

ဦးလေး ရေလဲလုပ်ဖို့ ယူသွားသော ပုဆိုးက အရောင်တူ၊
 အဆင်တူ နှစ်ထည်ရှိသည်။ တစ်ထည်က တိုက်ဆွေးဖြစ်နေ၍ ဝတ်
 လို့မရ၊ ထိကွဲရိပြီဖြစ်၍ သိမ်းထားသည်။ ကျွန်တော် နောက်ချင်တာ
 နှင့် အဲဒီပုဆိုးကိုယူပြီး ဦးလေး ရေလဲလုပ်မည့် ပုဆိုးနှင့် အသာသွားလဲ
 ယူလာခဲ့သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ဦးလေးချစ်ချစ်ကြီး ခြံထဲဆင်းလာ၍ ကျွန်
 တော် ပုဆိုးလဲနေတာကို မြင်သွားသည်။ ထိုအချိန်ထိတော့ ဘာ
 ပြဿနာမှမရှိ၊ ဦးလေး ရေလဲလုပ်ဖို့ ပုဆိုးလာတင်ပေးသည်ပဲ ထင်
 မည်ပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ အန်တီကြီးက ဦးလေးဆီရေချိုးနေတဲ့ အုတ်ကန်
 နားထိလာပြီး ဟိုပန်းလေးကလုတယ်၊ ဒီပန်းက မွှေးတယ်နှင့် လာပွား
 နေသည်။ ဦးလေးကလည်း အဲဒါကို ပီတိဖြစ်ကာ ရေချိုးရင်း ပြန်ပွား
 သည်။

မကြာပါ။ ရေချိုးပြီး တန်းပေါ်တင်ထားသောည ပုဆိုးကို လဲ
 တော့သည်။ လဲတုန်းကတော့ အန်တီကြီးဘက် ကျောပေးပြီး လဲတာ။
 ရေဝတ်ပုဆိုးကို ချွတ်ချပြီး ကုန်းကောက်မှပဲ...

“မြ--”

“အဲ..”

“ဟယ်တော့...အဟိဟိ...ခပ်ခပ်ခပ်”

နောက်တည့်တည့်ကွဲကာ အတွဲချောင်းစရာမလို၊ အန်တီကြီး
ရယ်တော့၏။

ထိုအချိန်အထိ ဘာပြဿနာမှမရှိ၊ ဦးလေးက ရှက်ပြီးရယ်
သည်။ အန်တီလည်း ရှက်ရယ် ရယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်
လုပ်ချင်တာလုပ်လိုက်ရ၍ ကျေနပ်ပြီး ချောင်းကြည့်တဲ့ခြုံထဲကနေ
အသာထွက်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ခဏကြာမှ ဦးလေးက သူ့ရှိတဲ့အခန်းထဲဝင်လာပြီး နရင်းအုပ်
တော့၏။

ဒီအကျင့် မကောင်းပါ။ မကောင်းလို့ ပြင်ပါဟုလည်း အဖေ
ကဆုံးမသည်။

“သားလေးမင်း အဲ့ဒီအကျင့်ကိုပြင်ကွ မကောင်းဘူး။ အဖေ
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ် မျိုးအောင်တဲ့၊ သူလည်း မင်းလိုပဲ
သိပ်နောက်တတ်တာ၊ သူများဒုက္ခရောက်တာကြည့်ပြီး ပျော်တတ်တဲ့
ကောင်ဆိုတော့ သူ့အပျော်က အကုသိုလ်အပျော်ဆိုတာ သူမသိဘူး။
အဲ့ဒီအကျိုးဆက်က ဘာလဲဆိုတော့ ရုပ်ရည်ကျပြီး အစောကြီး အို
သွားတယ်၊ သူများအိမ်ထောင်နဲ့ညားပြီး လူမှုရေး ပျက်သွားတယ်၊ သိပ်
ဆိုးတယ်ကွာ၊ မလုပ်နဲ့ကြားလား”

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မပြင်နိုင်သေးပါ။ ဦးလေးနာရင်းအုပ်
တာ မခံရခင် ဟိုဘက် သုံးလေးရက်လောက်က ဘေးခြံက ဒေါ်ဒေါ်မြ
ကို တစ်ခါနောက်ဖူးသည်။

ဒေါ်ဒေါ်မြက အပျိုကြီး၊ တစ်ယောက်ထဲနေကာ ရပ်ကွက်ထဲ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား လပေးရောင်းရင်း သူ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အေးချမ်းစွာနေသူ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် သိပ်အဆင်မပြေ၊ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ဆရာမကြီးအထာကိုင်ကာ လွတ်တတ်သည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး ကျောင်းသွားမှာ မသွားပဲ အဲ့မှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟဲ့...နှင့်ပုဆိုးတွေကြည့်စမ်း၊ ဘာတွေပေလာလဲ၊ မအေကတော့ လျှော်လိုက်ရတာ”

“ခိုင်မြီလာစမ်း၊ ငါ့ကို ဒါလေး ကူသယ်ပေး”

တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ခုခုပြောဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ဒေါ်ဒေါ်မြကို ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ အမှန်တော့ အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်၍ အမေက မှာထားတာလည်း ပါပါသည်။

“မမြရေ အိမ်ကသားကို အမြင်မတော်ရင်ပြောနော်၊ အားမနာနဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒေါ်ဒေါ်မြကို အဆင်မပြေပါ။ တစ်ရက်တော့ ဘော်ဒယ်ကုလားကြီး တွန်းလှည်းလေး တွန်းလာရင်း ခြံရှေ့မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဆုံပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းသွားဖို့ အပြင်ထွက်ခိုက် ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကောင်လေး မာမူကြီးကို တဆိတ်ကူညီပါ။ အိမ်သာ အရမ်းဘက်ချင်လို့ပါ”

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော် အကွက်တွေ သွားသည်။ တစ်ဖက်

ခြံကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟိုခြံထဲက ဟိုးနောက်မှာ အိမ်သာတွေလား”

“အေး...အေး...တွေ့တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ခြံပဲ၊ အဲဒီခြံက ခြံစောင့်ပဲရှိတာ လူမနေဘူး၊ အဲဒီအိမ်သာ သွားတက်လေ...ရတယ်”

“အာ...ရိုးရိုး၊ ကျေးဇူးပါ ကောင်လေးရယ်၊ ဒါဆို မာမူကြီး သွားလိုက်မယ်နော်”

“သွား...သွား...ရတယ်”

မာမူကြီး ဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ သူ့တွန်းလှည်းလေး ခြံဘေးကပ်ထားခဲ့ကာ ပြေးတော့သည်။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ ဒေါ်ဒေါ်မြ ဒုက္ခရောက်ပါစေဆိုတဲ့ မလိုမုန်းထားစိတ်တော့ မရှိပါ။ သို့သော် မာမူကြီး ခြံထဲဝင်လာလျှင် ဒေါ်ဒေါ်မြ ထွက်မေးမည်။

ဘာလဲ၊ ဘယ်လဲ၊ မာမူကြီးက ပြောပြ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြက လက်မခံ၊ မာမူကြီးခင်များလည်း ကိစ္စကထိန်းမရ၊ အိမ်သာလည်း တွေ့ထား၊ အဲဒီမှာ အာဘာရာဘာနှင့် အတော်ကြည့်ကောင်းမည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အရွယ်နှင့် ကျွန်တော့်အတွေးက ဒွိထက်မပိုတာ သေချာပါသည်။

ကုသိုလ်ကံများ အကျိုးပေးချင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်မြက အိမ်သာထဲရောက်နေသည်။ တစ်ယောက်ထဲနေလို့ အိမ်သာတံခါး ချက်မချလည်း ပြဿနာမရှိတဲ့သဘော။ မာမူကြီး အပြေးအလွှား ရောက်သွားပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်မှ ပြဿနာရှိတော့၏။

“အား...ရေ...ရေ”

“အား...အမလေး”

ဇာတ်ပေါင်းတော့ ကျွန်တော် အတီးခံရပါသည်။ အမေကိုယ်တိုင် ဆော်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသွားခါနီး အကျွေးခံရခြင်း ဖြစ်၍ တင်ပါးလေးပွတ်ကာ ကျောင်းသွားသည်။ မြဘုန်းနှင့်တွေ့တော့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြပြီး ရယ်ပါသည်။

အခုလည်း အဲ့ဒီမကောင်းတဲ့အကျင့်က မြဘုန်းအလှည့်ဟု သတ်မှတ်သည်။ ကျွန်တော်သိသလောက် ခင်မြတ်မူ ဒီကျောင်းကို ဒီနှစ်မှပြောင်းလာပြီး အတော်ပဲများသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။

လှတော့လှပါသည်။ ပြောသလောက်လည်း မဟုတ်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မဝင်စားသဖြင့် သိပ်လည်းမရင်းနှီးပါ။ တစ်တန်းတည်း တစ်ခန်းတည်းဖြစ်၍ ပြုံးပြနုတ်ဆက် ဒီထက်မပိုပါချေ။

သို့သော် ဘယ်လိုနောက်ပြောင်ရမည်ကိုတော့ ပါရမီထူးစွာ ကျွန်တော်အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါသည်။

ဒီနေ့တော့ ကျောင်းသွားမည့် လမ်းပေါ်ကို ကျွန်တော် စောစီးစွာ ရောက်နှင့်နေပါသည်။ မြဘုန်းကို နောက်ရှစ်နာရီခွဲ မြရာပင်အောက်အရောက် ချိန်းထားသဖြင့် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်တွေအောင် မြင်နိုင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်က ရှစ်နာရီ လမ်းပေါ်ရောက်မှ ဖြစ်ချိန်မည်။

အမေက ခိုင်မြဲ စောလှချည်လားလို့မေးတော့ ဒီနေ့ အသင်းအလှည့်ရှိသည်ဟု ဖြေခဲ့သည်။ ခင်မြတ်မူကိုလည်း မနေ့က ကျောင်းဆင်းကတည်းက မနက်ဖြန် ငါတို့အသင်းအလှည့်နော်ဟု ခပ်တည်တည်ကပ်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မြတ်မူကလည်း ဈေးဆစ်ပါသည်။

“ဟဲ့..ငါတို့အသင်းက နောက်ထပ်နှစ်ရက် လိုသေးတယ်
လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျန်စစ်သားအသင်းကို ကျောင်းဝင်းသန့်ရှင်း
ရေး ခေါ်ထည့်လိုက်လို့ ငါတို့က အစားဝင်ပေးရတာ၊ မယုံရင် မော်ကြီး
ကိုမေးကြည့်”

မော်နီတာကိုတော့ သူမ မမေးရဲမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။
ဟိုတလောကမှ မော်ကြီးနှင့်သူမ စကားများထား၍ဖြစ်သည်။

ဆိုတော့က သူမလည်း ရှစ်နာရီလောက် လမ်းပေါ်ရောက်
လာမှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော် သိပ်မစောင့်လိုက်ရ၊ တွက်ဆ
ထားသည့်အတိုင်း သူမ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လမ်း
ကြားထဲမှထွက်ကာ လမ်းပေါ်တက်လိုက်သည်။

“အေး..ငါလည်း ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ စကားပြောဖော်
ရတာပေါ့”

ကျွန်တော် ပဋိသန္တာရစကားဆိုရင်း သူမဘေးက ဝင်၍
လျှောက်သည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပဲပျက်နာနှင့် တိတ်ဆိတ်
စွာ လျှောက်လာသည်။

“ငါ ညက အိပ်မက်မက်တယ် သိလား၊ နင့်အကြောင်း မက်
တာ”

နင့်အကြောင်းဆိုကာမှ သူမ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

“အရမ်းထူးဆန်းတယ် သိလား၊ နင့်ကို ဝတုတ်တုတ်နဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကလိုက်ပြီး ရည်းစားစကားပြောတာ နင်က လက်မခံဘူး
တဲ့၊ အဲ့ဒါနဲ့ လူဝကြီးက နင် ငါ့ကို ကြိုက်ကြိုက်၊မကြိုက်ကြိုက် လက်

ခံလိုက်ပါတဲ့၊ မဟုတ်ရင် နင်ကားတိုက်ခံရလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါကို နင်က တိုက်တိုက်သေသေ နင့်လိုဝတုတ်ကြီးကိုတော့ မကြိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလွှတ်လိုက်တော့ ဝတုတ်ကြီး စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတယ်၊ နောက်မကြာဘူး၊ နင် ကားလမ်းကို ဖြတ်လည်းကူးရော ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်ပစ်တာ စိစိညက်ညက်ကို ကြေရောဟ၊ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း အခုလိုမျိုး နင်နဲ့ငါ အတူကျောင်းသွားတဲ့ အချိန်ပဲ”

“သွားစမ်းပါဟာ၊ ကြောင်တောင်တောင်တွေ”

“အေးပါ ငါလည်း မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါက နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ်၊ အိပ်ရင် အိပ်မက်မက်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ မက်ရင်လည်း တစ်ခါမက် တစ်ခါတစ်ကယ်ဖြစ်တာပဲ၊ ဟိုတစ်ခါက အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေက အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်လို့မက်တော့ အမေကို ပြောပြတယ်၊ အမေက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သားရယ်လို့ပဲပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာဘူး အဖေ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်လို့ ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့အဖိုးပေါ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အဖိုးဆုံးသွားတယ်လို့ မက်တယ်၊ အဲဒီနေ့ပဲ ငါ့အဖိုးဆုံးသွားတယ်၊ ဟိုတလောက ငါ့ဦးလေး ခွေးကိုက်ခံရတယ်လို့မက်တယ်၊ အဲဒီနေ့ပဲ ဦးလေး လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သွားတာ လမ်းမှာ ခွေးကိုက်ခံရတယ်”

ကျွန်တော် ဒလစပ်ပြောနေခိုက် သူမခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးလာကာ တစ်ချက်တစ်ချက် စိုးရိမ်မကင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်နေတုန်းမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ဆက်ပြီးလွှတ်တော့သည်။

“အခုတလော ငါ အိပ်မက်မက်တာ အရမ်းစိတ်လာတယ်၊ မက်တဲ့အတိုင်းလည်း အပြင်မှာ တစ်ကယ်ဖြစ်ဖြစ်နေတော့ ငါ ခွေး

တောင်ရှူးချင်လာတယ်ဟာ၊ တစ်ကယ်ပြောတာ..အခုလည်း အမှန် အတိုင်း ပြောရရင် နင်နဲ့ တွေ့ချင်နေတာ၊ ထူးဆန်းတဲ့ ငါ့အိပ်မက်ကို ပြောပြချင်တယ်၊ ပြီးတော့ နင် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်ပေးချင်တယ်၊ အဲ့ဒါပါ”

“အခုဆို အခု ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် နင် ဆက်မသွားပဲ အိမ်ပြန်သင့်တယ်”

“ဒုက္ခပဲ ငါ ခွင့်လည်းမတိုင်ရသေးဘူး”

“အဲ..အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ နင်ပြန်ရင် ကားလမ်းမကို ဖြတ်ရမှာနော်၊ နင်တို့က အနောက်ခြမ်းထဲမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း..ဟုတ်တယ်..”

ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့နေရာက မြရာပင်နှင့် သိပ်မဝေး တော့သဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြဘုန်းခေါင်း ပြုပြီး ချောင်းကြည့်နေတာတွေ့သဖြင့် ခင်မြတ်မူမမြင်အောင် အသာလက် ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ မြဘုန်း ရုတ်တရက်ထွက်မလာပဲ ခဏကြာမှ မိုးဒီစတိုင်နှင့် လျှောက်လာပါသည်။

“ဟာ..မြဘုန်း အတော်ပဲ မြန်မြန်လာ”

မြဘုန်း ဟန်ကျပန်ကျ လျှောက်လာရာက တလိုမ့်လိုမ့်နဲ့ပြေး ချလာခဲ့သည်။

“ဘာတုန်း၊ ဟောဟဲ မောထာကွာ”

“ဘာတုန်းမလုပ်နဲ့ ဒီမှာ၊ ငါတို့ အတန်းဖော် ဒုက္ခရောက်တော့ မယ်၊ အဲ့ဒါ သူ့ကို အိမ်ရောက်အောင် ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

“ဟေ..မင်းကရော..”

“ငါက အိပ်မက်အရ သူနဲ့အတူရှိနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ကဲ-
ကဲ..ငါသွားမယ်၊ နင် ဘာမှမပူနဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာက နင်နဲ့ငါ၊ အခု နင်နဲ့
မြဘုန်းဆိုတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို အိမ်ပြန်ဘူးဟာ၊ ကျောင်းကိုပဲ သွားမယ်”

“ဟေ့..ကျောင်းကိုသွားလည်း ကားလမ်းကူးရမှာနော်”

“အေးလေ အိမ်ပြန်လည်း ကူးရမှာ၊ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ မဟုတ်
ဘူးလေ”

“အာ..ဟုတ်သားပဲ၊ အေး..အေး..ဒါဆို သွားကြ၊ ငါ ခဏကြာ
မှပဲ နောက်ကလိုက်လာခဲ့တော့မယ်၊ နင် ကံကောင်းမှာပါ”

“အေးပါ..”

ခင်မြတ်မူ တစ်ကယ်ကြောက်သွားပုံရပြီး မြဘုန်းက ခွာပြီး
လျှောက်တာတောင် သူမက လိုက်ကပ်ကာလျှောက်သည်။ မြဘုန်း
ထပ်ခွာပြန်သည်။ သူမ လိုက်ကပ်သည်။ စကားတွေလည်း ပြောပါ
သည်။ ဘာတွေပြောသလဲတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော်နှင့် ဝေး၍ဝေး၍ သွားပါသည်။

XXI

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် ခင်မြမူ...”

ကောင်းပြီကောင်းလျက်နှင့် ရုတ်တရက်ကြီး မြဘုန်း ဝေဖောက်သောကြောင့် ခင်မြမူ ကြောင်အအနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ မျှော်လင့်မထားသော အပြုအမူကြောင့် သူမစိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲ ခံစားရပြီး ရှက်မွန်ကာ ဖြတ်ရိုက်ပစ်ချင်သွားသည်။ လူရုပ်တောင်မပေါက်တော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ မတန်မရာ ပြောရက်လေခြင်း။

“ငါ တစ်ကယ်ချစ်လို့ပါဟာ၊ ဒီလိုပြောနိုင်ဖို့ ငါ တစ်ညလုံး လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာပါ”

မြဘုန်း စကားတွေထဲ တစ်ညဆိုသော စကားလုံးလေးက သူမ စိတ်အာရုံကို လှုပ်နှိုးသည်။ ခိုင်မြဲရဲ့ ညက အိပ်မက်ဆိုတာကို တန်းခနဲ ပြေးမြင်ကာ ကြက်သီးထသွားသည်။

လူဝကြီးတစ်ယောက်က ရည်းစားစကား ပြောသည်တဲ့၊

ငြင်းမိလို့ ကားတိုက်သည်တဲ့၊

ဘုရား...ဘုရား...တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြဘုန်းကလည်း ဝ တုတ်ပြု၊ ဒါဆို အိပ်မက်က တစ်ကယ်ကြီးပေါ့။

တွေးရင်း သူမတစ်ကိုယ်လုံး သေးကြိုကျစ်လစ်သွားကာ မြဘုန်းဘေးနား တိုးကပ်ကပ်သွားသည်။ မြဘုန်းရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လေသည်။ ဒါဆို ခိုင်မြဲပြောတာ တစ်ကယ်ပဲပေါ့။ ခင်မြမူ ငါ့ကို တစ်ကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာပဲပေါ့။

အဟတ်ဟတ်...ပွပြီကွ။

မြဘုန်းလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူပျော်ကာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ခင်မြမူ၏ ပုခုံးလေးကို ဖက်လိုက်၏။

“အိုး...”

“ငါ့အချစ်ကို လက်ခံတယ်မို့လား”

“အင်း...အင်းပါ”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်...”

“အား...ရှင့်လက်ကြီးနဲ့ တအားမညှစ်နဲ့လေ”

“ဝိုး...ဟိုး...ယောင်လို့၊ ဝမ်းသာပြီး ယောင်သွားတာ...အဟေး-

ဟေး”

“ခိုင်မြဲက အစအနောက်သန်ပေမယ့် စကားတော့ တည်

သားခန့်..."

"ရှင်နားမလည်ဘူး"

"ဪ...ဒီလိုပါ အချစ်လေးရဲ့၊ ကိုယ်က ဒီကောင်ကို ပြောပြ
တယ်၊ ငါ ခင်မြမှုကို ကြိုက်နေပြီကွာလို့ပြောတော့ ဒီကောင်က ကိုယ့်
ကိုပြန်ပြောတယ်၊ ခင်မြမှုကလည်း မင်းရဲ့ဘော်ဒီကြီးကို ခိုက်နေတာ
ပါကွာတဲ့"

"ဘာ...ရှင့်...သူ...သူက အဲ့လိုပြောလား"

"ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူမ တစ်ချက် တွေဝေသွားပြီးမှ...

"ဟို...ဟိုလေ ရှင့်သူငယ်ချင်းက နောက်တတ်ပြောင်တတ်
တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်ခန့်"

"အာ...ဒီကောင် လူနောက်"

သို့နှင့် စကားပြောရင်း ကားလမ်းဘေး ရောက်လာသဖြင့်
သူမက ဟိုဘက်ဒီဘက် ကားရှင်းအောင် သေချာကြည့်ပြီးမှ လမ်းတစ်
ဖက်သို့ ဖြတ်ပြေးသည်။

"ဟေ့ အချစ်လေး၊ ကိုယ့်ကို စောင့်ဦးလေ"

"မစောင့်ဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့ကို ကလိမ်က
ကျစ်ကျဲတဲ့ကောင်တွေ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ကို တိုင်ပြောမယ်"

"ဟမ်..."

"မင်းပဲ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံတယ်ဆို..."

"အဲဒါ ကားတိုက်သေမှာ ကြောက်လို့"

"ဟေ..."

“ငါ့နှောက်ကို လိုက်မလာနဲ့နော်၊ ငါ ပါးရိုက်မှာ”

“အချစ်လေးရာ ကိုယ့်အသည်းကို မခွဲခဲ့ပါနဲ့ကွာ”

“နင် လိုက်မလာနဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်မကို လိုက်နှောက်
ယုက်နေလို့ပါ။ ကယ်ကြပါ”

XXII

ဇာတ်ပေါင်းတော့ ကျွန်တော်ရော မြဘုန်းပါ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးရုံး ရောက်သွားပြီး ကြိမ်စာမိသွားသည်။ မိဘတွေခေါ်ကာ ခံဝန်လုပ်ရသည်။ မြဘုန်းရော ကျွန်တော် အိမ်ရောက်မှ တစ်ခါထပ် တွယ်ခံရသည်။ မြဘုန်းဖခင် ကျောင်းဆရာကြီးက ရှက်မွန်ကာ တွယ်သဖြင့် မြဘုန်း လက်ကျိုးသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ကျွန်တော်၏ အနောက်အပြောင် အကျီ စယ်သန်မှုများ တစ်ခန်းရပ်ကာ သွားတော့သည်။ ကျောင်းစာကလွဲလို့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့တဲ့အထိ ကျွန်တော်၏စိတ် အနေအထိုင်

ပြောင်းလဲသွားမှုကြောင့် မိဘတွေ တစ်မျိုးတစ်မည် စိတ်ပူရပြန်ပါသည်။

အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းပေါ်မှာ အာရုံချ အလုပ်လုပ် နေခြင်းက သာမန်လူတစ်ယောက်၏ အမူအကျင့်မဟုတ်ဟု အဖေက သုံးသပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ စိတ်အပြောင်းအလွဲအတွက် အဖေနှင့်အမေ စိုးရိမ်မည်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာ၊ ဒီလောက် အခွက်ပြောင်တဲ့ကောင်က အရယ်အပြုံးမရှိ၊ စကားအပိုမပြော၊ အိပ်စား၊ စာကြည့်၊ ကျောင်းသွား စသောအခြေအနေလေး အတွင်းမှာသာ နှစ်ပတ်လည်အောင် ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်။

သို့သော် ကျွန်တော်မရှူးမှန်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိပါသည်။ ပထမခံစားမှုက လက်ကျိုးအောင် နောက်ပြောင်မိသော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်းနှင့် ဒုတိယ မြဘုန်းဖခင်က အဖေတို့အမေတို့ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး...

“တစ်သက်လုံး အပြစ်ကင်းအောင်နေလာတဲ့ ကျွန်တော့် သားက ခင်ဗျားတို့သားနဲ့ပေါင်းမှ အမည်းစက် ထင်ရတယ်လို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့မိဘတွေ ရှက်တတ်ရင် သေသင့်ပါတယ်”

ဟု ပြောသောစကားက ကျွန်တော့်နားထဲမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားအထိ အတောင့်လိုက်ကြီး စီးဝင်ထိုးစိုက်ကျသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မှန်းသွားသည်။ လိမ္မာတတ်အောင် ကြံကြံခံရမည်ဟု တွေးတော့၏။

အချစ်, အမုန်း
ကျွန်တို့လေးကို
ကြိုက်သလိုကို
ပိုင်လည်းမပြေး
ရဲမမေး၍...

အေးဆေးတောင်းစားလုပ်နိုင်သည်။

XXIII

ဆဌဂံဖွင့်ပွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အထည်ချုပ်စက်ရုံကိစ္စ အပြီးသတ် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုအတွက် တစ်လနီးပါး ကြာသွားသည်။ ဒီကာလအတွင်း မမနှင့် တတ်နိုင်သမျှ မဆုံဖြစ်အောင် နည်းလမ်းသုံးကာ ရှောင်ထွက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာနှင့် export ကိစ္စ ပြဿနာပေါ်၍ ပြည်ပထွက်ကာ ရှင်းရသည်။ ပြည်ပက ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ကမိဘများ အကြောင်းပြကာ ခွင့်တစ်ပတ်လောက်ယူကာ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အလုပ်ကနေ ထွက်လိုက်ဖို့အထိ တျွန်

တော် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ အမေကတော့ သဘောမတူပါချေ။

“သားရယ် နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုဆိုတာ လွယ်လို့လား အခုအလုပ်က အဆင်ပြေနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အခု မင်းရနေတဲ့ ဝင်ငွေမျိုးကို ဘယ်မှာသွားရှာမလဲ”

ကျွန်တော် အငတ်ပဲနေချင်လာတော့တယ် အမေဟု ပြော မထွက်သဖြင့် အမေပြောသမျှ ထိုင်နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ အပြင်ထွက်လာသည်။ မနက်ခင်းကရွာလိုက်သော မိုးတစ်ပြိုက်ကြောင့် မြေနဲ့သင်းသင်းလေးနှင့် ပြုံးပြုံးမော်မော် ဖြစ်နေကြသော အပင်တွေ ကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးမိသည်။ အဖေတို့အမေတို့ ဒီခြံကို ဝယ်လိုက် တုန်းက ကျွန်တော် သိပ်ပြီးသဘောမတွေ့လှ၊ တစ်ဧကလောက်ကျယ် သော ခြံဝင်းကြီးထဲ ဆောက်ထားသော တိုက်သာမရှိလျှင် ကျားတွေ ခြင်္သေ့တွေတောင် အောင်းနေမလားဟု ထင်ရသည်။

အပင်ကြီးများနှင့် စိမ့်မှောင်ကာနေ၍-သစ်ပင်မရှိသော မြို့ လည်ခေါင်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အတွက် တော ကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။ နေလို့လည်း မပျော် သဖြင့် ကျွန်တော့်ဘာသာ မြို့ထဲမှာ အခန်းတစ်ခန်း ပြန်ဝယ်ပြီး နေ လိုက်သည်။

တစ်လ တစ်ခေါက်လောက်ပဲ ပြန်လာပြီး လုပ်ခလစာလေး ပြန်ကန်တော့ကာ ခဏတဖြုတ် စကားထိုင်ပြောပြီးသည်နှင့် မြို့ထဲ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ယူမှု အုံ့ထြလောက်အောင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပြောင်းကုန်သည်။ အေးမြတိတ်ဆိတ်နေသော ခြံဝင်းကြီးထဲ တလှုပ် လှုပ် လျှောက်သွားရင်း တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ရသာကို ကျွန်တော်ခံစားလို့

ရနေသည်။ အေးချမ်းလိုက်တာဟု ရင်ထဲမြည်တမ်းပြီး ပုံးညက်ပင်ကြီး
အောက်မှာ အကြာကြီး ထိုင်ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကထွက်ပြီး ဒီမှာပဲ စိုက်
ပျိုးရေး ၊ မွေးမြူရေး တစ်နိုင်တစ်ပိုင် လုပ်ရကောင်းမလား တွေးဖြစ်
သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းနေသွားလို့ မရတော့
ကြောင်း ကျွန်တော့်စိတ်က ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်လာချေပြီ။

ကျွန်တော် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးငေးနေခိုက် ဖုန်းဝင်လာ
သဖြင့် ယူကာကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မသိသော နံပါတ် တစ်ခု
ဖြစ်၍--

“ဟဲလို..ကျွန်တော် ခိုင်မြဲပါ အမိန့်ရှိပါဗျ”

“ကိုခိုင်မြဲ ကျွန်မ ခင်မိုးမြင့်ပါရှင့်”

“ဪ မခင်မိုးမြင့် ဟုတ်ကဲ့ဗျ ပြောပါ”

“ဪ..ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးဆီက သတင်းကြား
လို့၊ စက်ရုံမှာ တရားဝင် အော်ဒါထွက်လာပြီဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်တဲ့
အကြောင်းပြောမလို့ပါ”

“ဒီအတိုင်း မတင်နဲ့လေဗျာ တစ်ခုခုနဲ့ ဧည့်ခံမှပေါ့”

“ဘာစားမလဲ”

“တကယ်လား အခု ကျွန်တော် အလုပ်ကခွင့်ယူထားတာ
နော် တစ်ဝကြိတ်ပြီး တစ်ဝကြီး အိပ်နေလို့ရတယ်”

“ရပါတယ် ရှင်ရယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မ အလုပ်ခန်းကို လာခဲ့လေ”

“အိုခေ ကျေးဇူးပဲ အခုထွက်လာခဲ့မယ်”

“အင်း စောင့်နေမှာနော်”

“စိတ်သာချ ဖုန်းချပြီနော်”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော် အူလှိုက်သည်းလှိုက်လေးဖြစ်အောင် ပျော်သွား
ပြီး အိမ်ဖက် ခတ်သုတ်သုတ် ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
အတွေးတစ်ခု ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ခက်နေတာက အဲဒီအတွေးတစ်စ
အား ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တွေး
ရင်းနှင့်ပင် သိလာခဲ့လေသည်။

ဘုရားရေးဒါဒါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်ရှာတွေ့တာများလာ။
အတွေးဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ ဖြစ်
သွားလေတော့၏။

XXIV

လမ်းပေါ်မှာ ရေကျန်နေသည်အထိ မိုးက ရွာချပစ်လိုက်သည်။ ကားဖြတ်မောင်းသွားတိုင်း ရေတွေ အတောင်ပံဖြန့်ကာ ကျွန်တော့်ကားနောက်ကို ပြေးကာလိုက်ကြသည်။ ရှေ့ကကားတွေလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ရေသားအတောင်ပံတွေနှင့် ကားလမ်းပေါ်မှာ ယုံသန်းနေကြသည်။ သိပ်အကြာကြီးမဟုတ် ရေရှိသော နေရာလောက်သာဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော် ပျော်နေသည်။ လွတ်လပ်သော ကျွန်တော် အာရုံထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စ၊ ဘာကိစ္စ၊ ညာကိစ္စ ဘာမှ

မရှိ။ အခွံချည်း သက်သက်သာရှိတော့သော အတွေးအာရုံထဲမှာ ခင်
မိုးမြင့်သာလျှင် ချောင်ကလောင်ကြီး ရှိနေသည်။

ထိုအတွေးက ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အဖြစ်တစ်ခုကို သတိ
ရသွားသည်။ ယှ၊ အမေတို့ဝယ်ယူလိုက်သောခြံသည် အမေ့ ဇာတိမြေ
ဆင်ခြေစုံ မြို့နယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ယွင်က ထိုမြို့နယ်လေးတွင်
အဖိုးတို့ နေထိုင်ကြသဖြင့် ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို အမေက ကျွန်တော့်
ကို ခေါ်ကာ အဖိုးတို့ဆီ သွားရောက်လည်ပတ်ပါသည်။ အဖေကတော့
အလုပ်နှင့် ခရီးယာယီတွေများလှ၍ မလိုက်ဖြစ်ပါ။

ယှ၊အထိ သစ်ကြီးစပါး ညှို့နေအောင် ကျန်နေသေးသော
အဖိုးတို့ မြို့နယ်လေးသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်နှင့် မတူကွဲပြားစွာ
တောရွာကလေးလို ညှိစိမ်းကာ အေးမြပါသည်။ သစ်ပင်မြင်လျှင်
မခုတ်ပဲမနေနိုင်သော ကိုတရုတ်တို့ မျက်စေ့လျမ်းကာ ကျန်ခဲ့သော
ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော ငှက်ကလေးများအား
အရောင်သွေးစုံ၊ ပုံသဏ္ဍာန်အစုံနှင့် သံစုံကြူးတာ ကြားရ မြင်ရသည်။

ပဲခူးရိုးမနှင့်လည်းနီးကပ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျီဟောက်သံပင်
ကြားရပါသည်။ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော် သဘောအခွေဆုံးမှာ အ
လွန်လှသော လိပ်ပြာကလေးများ ဖြစ်လေသည်။ အဝါရောင် အဖြူ
ရောင် မီးခိုးရောင် ထိုအရောင်များ ပျောက်ကျားထားသော အရောင်
နှင့် တစ်ဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါနေသော အတောင်ပံတို့သည် ကျွန်တော့်
ကို ရင်ခုန်တတ်အောင် သင်ပေးသော လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်ကြပါ
သည်။ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အမေမောင် ဦးလေးငယ်ကို ပူဆာကာ လိပ်ပြာ

ဖမ်းခိုင်းသည်။ ဦးလေးကလည်း တူတော်မောင်အတွက် ဒုက္ခခံကာ ဖမ်းပေးသည်။

ယွှာမှ ပြန်တွေးမိသည်မှာ ဦးလေးငယ်သည် ဆရာမလျှား၏ “ကြယ်စင်တံတား ကမ်းပါးနှင့်ဖြူ” ဝတ္ထုထဲက ဦးပြည်သိမ်းလောက် လိပ်ပြာဖမ်းတာ မကျွမ်းကျင်ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ ဦးပြည် သိမ်းထက် လိပ်ပြာကို ထိမ်းသိမ်းရာမှာ ကျွမ်းကျင်လေသည်။

အဖိုးတို့အိမ်မှာ ပျားရည်လှောင်သော ဖန်ပုလင်း အဝကျယ် ကြီး တစ်လုံး ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် လိပ်ပြာလှောင်အိမ်လုပ်ဖို့ ထိုပုလင်းကြီးသာလျှင် အသင့်တော်ဆုံးမို့ ပုလင်းထဲက ပျားရည်ကို သွန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သေချာ ရေထည့်ဆေးကာ ရေခြောက်သွား အောင် ခါးကပုဆိုး ချွတ်ထည့်ပြီး သုတ်သင်ကာထားသည်။

ပြီးလျှင် လိပ်ပြာလေးစားသောက်ဖို့ ပျားရည်သွန်ထားသော နေရာက ပျားရည်တွေ စိုရွှဲနေသော သစ်ရွက်ခြောက်တစ်ခုကို ပုလင်း ထဲပြန်ထည့်သည်။ ပုလင်းအဖုံးအား လေဝင်အောင် သံချွန်နှင့်အ ပေါက်တွေ အများကြီးဖောက်ထားသည်။

ထိုစဉ်က ငါးတန်းတက်နေသော ကျောင်းသားဖြစ်၍ မြို့ကြီး သားကျွန်တော် ပျားရည်တန်ဖိုးသာမသိတာ လိုချင်တာရဖို့ လုပ်နည်း ကိုင်နည်းကတော့ အတော်သိနေသည်။ လိပ်ပြာလှောင်အိမ်ကလေး အသင့်ဖြစ်သွားသည်။ ဦးလေးဖမ်းပေးသော လိပ်ပြာက ဆယ်ကောင် ဖမ်းလျှင် တစ်ကောင်လောက်သာ အတောင်အမွှေးစုံလေး ရသဖြင့် ထိုတစ်ကောင် ကိုသာ ဖန်ပုလင်းကြီးထဲ သွားကာထည့်ထားသည်။ သုံးလေးကောင်လောက်ရသောအခါ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ပါသည်။

ဖန်ပုလင်းကြီးထဲမှာ လိပ်ပြာရောင်စုံလေးတွေ ပျံလိုက် နား
 လိုက် သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ်က ပျားရည်ကို စုတ်ယူလိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်
 နေကြသည်။(ကျွန်တော့် စိတ်အထင်ပါ။ ထိုအချိန်က သူတို့ကိုလှောင်
 ထားမိသော ကျွန်တော့်ကို နာကျည်းစွာ ဆဲဆိုနေနိုင်ပါသည်။ ကျွန်
 တော် မကြားတော့ မသိပြီ။)

သို့သော် ကျွန်တော်၏ ပျော်ရွှင်မှုများ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။
 အစိုးက သူ့အမှုန့်လုပ်ထားသော နန္ဒင်းခါးကို ပျားရည်နှင့်တေဖို့ ပျား
 ရည်ပုလင်း ရှာလေသည်။ မတွေ့သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ဆူပွက်ကာသွား
 သည်။

ဒီလောက်ကြီးသော ပုလင်းတစ်လုံးလုံးကို မတွေ့စရာအ
 ကြောင်းမရှိ။ နောက်ဆုံးတော့ မရမ်းပင်ကြီးအောက်မှာ လိပ်ပြာလှောင်
 အိမ် ဖန်ပုလင်းကြီးနဲ့ တဟီးဟီး တဟားဟား သဘောကျနေသော
 ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ပြီး ဆော်ပလော်တီးတော့၏။

ယွှအခါ ကျွန်တော်၏အတွေးအိမ် ဖန်ပုလင်းကြီးထဲတွင်
 ခင်မိုးမြင့်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ပျားရည်တော့မရှိ။ ခင်မိုးမြင့်လည်း
 အတောင်ပံမရှိ၍ မပျံနိုင်ပဲ ရှိနေသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအဖြစ်
 ကြောင့် အစိုး ကျွန်တော့်ကိုတွယ်ပါသည်။

ယွှ ဘယ်သူတွယ်မည်နည်းဟု တွေးမိ၍ မမပန်းဝတ်ရည်ကို
 ဖြတ်ခနဲ မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဆောင့်ကာသွား၏။

XXV

သူမတို့ အလုပ်ခန်းရှေ့ ကားရပ်ပြီး အလုပ်ခန်းထဲဝင်လာမှ
သူမ၏ လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝကို နားလည်လိုက်ရသည်။

“လူမှုဘဝမြှင့်တင်ရေး ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့”

တစ်အားကို လှပပြည့်စုံသည့် ခေါင်းစည်းစာတန်းလေးက
ရုံးခန်းအပြင်မှာမရှိပဲ ရုံးခန်းအတွင်းဖက်နံရံမှာ ခန့်ညားစွာ တင့်တယ်
နေလေသည်။ ဆယ်ပေ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော မြေညီထပ် အခန်း
လေးထဲ အလုပ်စားပွဲအား တစ်ခြမ်းကပ်ကာ ခွန်နှစ်လုံးရှိနေပြီး ခင်မိုး
မြင့်အပါအဝင် မိန်းကလေး ခွန်နှစ်ယောက် ရှိလေသည်။ လွတ်နေ
သော အခြမ်းတွင် ခုံတန်းရှည်နှစ်လုံး ထိပ်ချင်းတိုက်ချထားသည်။

ကျွန်တော် ထိုအခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေးအား လုံး၏မျက်လုံးများ ကျွန်တော့်ထံ လွှားခနဲရောက်လာကာ ကြည့်ကြသည်။ ခင်မိုးမြင့် သူ့စားပွဲမှ အပြုံးနှင့် ထလျှောက်လာကာ ကြိုပါသည်။

“ကျွန်မက ဒီနေ့ မရောက်တော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ”

“အာ မရောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ-ဟဲဟဲဟဲ”

ထိုနောက် ခင်မိုးမြင့်က...

“ဟေ့ သူငယ်ချင်းတို့ ဒါ ကိုယ်ပြောတဲ့ ကိုခိုင်မြဲ ဆိုတာလေ”

သူမ မိတ်ဆက်ပေးတော့လည်း အလိုက်သင့် ဦးညွတ်ကာ-

“ကျွန်တော် ခိုင်မြဲပါ။ မခင်မိုးမြင့်လိုပဲ ခင်မင်ပေးကြပါခင်

ဈာ”

“ခင်ရုံပဲလား အဟီးဟီးဟီး”

“နင်က ကျင်ချင်သေးလို့လား။ ဟိုမှာ ပလပ်ပေါက်”

“ဟဲ့...အိုင်တီ အစ်နေတယ် မိဇာ၊ နင့်အရပ်နဲ့မှ ကွက်တီ

နော်”

“ပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ဟ”

ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းတွယ်နေ

ကြ၍ ခင်မိုးမြင့် မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးကြောမျှင်လေးများ ဖောင်ကြွလာ

ပြီး-

“မိန်းမတွေနော် ဣန္ဒြေကိုမရှိဘူး တစ်ခါတည်းမှ”

“တို့လည်း တစ်ခါတည်းပါဟဲ့ အခပ်ခပ်ခပ်”

“ကဲ...ငါခဏ သွားဦးမယ်”

သူမ အလုပ်စားပွဲမှ လက်ပွေ့အိပ်နှင့် ဖုန်းယူပြီး ထွက်လာမှ

မိန်းကလေး တစ်ယောက်က...

“ကိုခိုင်မြ”

“ဗျာ”

“ပြန်ပို့နော် ဒီမှာ သူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ခင်ဗျာ...အာ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အပြီးခေါ်မယ်ဆိုလည်း ဖိတ်စာတော့ ရောက်အောင်ပို့နော်”

“ဟာ...စိတ်ချ...အဲ...အင်း...အဟင်းဟင်း”

သူမ မှုန်သိုးသိုးလေးလုပ်ပြီး ရှေ့ကထွက်နှင့်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရုံးခန်းထဲကအဖွဲ့တွေကို လက်ပြန်တံဆက်ပြီး လိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်တွေလည်း တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေသည်။ သူမ၏ ဝိုင်းတော်သူများကလည်း ပါးစပ်သံပြောင်ပါသည်။ ကားထဲရောက်မှ သူမက စုစုအောင့်အောင့်လေးနှင့်...

“ဒီလိုမှန်းသိရင် အပြင်ကိုပဲ ချိန်းပါတယ်...အဲ့ဒီ မိန်းမတွေ တကယ်ပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မခင်မိုးမြင့်ရဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး”

သူမ အရမ်းကို ရှက်တတ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၍ ကျွန်တော် ပြန်ပြီးဇော့ပေးသည်။

“ဪ ခင်လို့ပေါ့ မခင်မိုးမြင့်ရယ်၊ မခင်ရင် မသိချင်ဟန် ဆောင်နေမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သူတို့စကားက အရမ်းလွန်တယ်လေ”

“ကျွန်တော်တော့ အဲ့သလို အစခံလိုက်ရတာ ကြိုက်တယ် စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုကြီးပဲ”

ကျွန်တော်ပြောပြီး လှည့်မကြည့်ရဲ။ ကားကိုပဲ ဂရုစိုက်မောင်း သလိုလို လုပ်ထားသည်။ သူမလည်း အသံတိတ်သွားသည်။ ဒီလို ချည်းတော့လည်း မကောင်းသေးဘူးဟုတွေးကာ စကားလမ်းကလေး ပြောင်းပေးသည်။

“မခင်မိုးမြင့်တို့ အလုပ်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဗျ ဘာလို့ ဆိုင်း ဘုတ်မထောင်တာလဲ”

“ဆိုင်းဘုတ်အတွက် ကုန်ကျစရိတ် မသုံးတော့ဘူး။ အဲ့ဒီအ စား အင်တာနက် လိပ်စာပေးထားတယ်။ ရန်ကုန်လမ်းညွှန်နဲ့ မန္တလေး လမ်းညွှန်မှာ လိပ်စာထည့်ထားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ အလုပ်လုပ် တဲ့ ဂျာနယ်တွေမှာ ဖောင်ဖြည့်ကြော်ငြာလေးတွေ ထည့်ထားတယ်။ အလုပ်သဘောကတော့ ရှင်သီနေပြီပဲ လူတွေအတွက် ဥပဒေလမ်း ကြောင်းအတိုင်း ရပ်တည်ပေးသင့်တဲ့ ကိစ္စရပ်မှန်သမျှ ကျွန်မတို့ အ လုပ်ပဲ။ ကျွန်မတို့အားလုံး အတူတူကျောင်း ပြီးကြပြီး အားလုံး ဥပဒေ ဘွဲ့ရထားတဲ့ သူတွေချည်းပဲလေ”

“ဪ”

“သူငယ်ချင်းတွေစပြီး တိုင်ပင်ကြပြီး ဒီလုပ်ငန်းကို ထူထောင် လိုက်ကြတာ။ အလုပ်ခန်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး မျှခံပြီး ရလာ တဲ့အကျိုးအမြတ်ရော အကျိုးအငတ်ပါ မျှခံကြတယ် ”

“ဗျာ အကျိုးအငတ် ဆိုတာက”

“ဥပမာ စက်ရုံကိစ္စပေါ့ ဒီအလုပ်က တစ်ပြားမှမရတဲ့ အလုပ်

လေ၊ လူတွေအတွက် အကျိုးရှိတယ် ကျွန်မတို့ ငတ်တယ် အဲ့ဒါပဲ”

“ဒီလိုလား ဒါနဲ့ရပ်တည်လို့ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲဗျ”

“ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံရတာလည်း ရှိတာပေါ့၊ အမှုလိုက်ဖို့ ရှေ့
နေလာငှါးတော့လည်း လိုက်ကြတာပဲလေ၊ တစ်ခြား ပိုက်ဆံရနိုင်တဲ့
ဥပဒေလုပ်ငန်းဆိုင်ရာတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ ကျွန်မတို့ရွေး
ချယ်တယ်...ကိုယ်လကွဲတဲ့အလုပ်က တရားမျှတမှုရှိရမယ် တည်ဆဲ
ဥပဒေအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်၊ တည်ဆဲဥပဒေတွေထဲက ပြည်သူ့ဘဝ
ကာကွယ်မှု ကင်းမဲ့နေတဲ့ သို့မဟုတ် လွဲချော်နေတဲ့ မပြည့်စုံတဲ့အ
ချက်ကို ထောက်ပြနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ပေါ်လာရင် တစ်ပြားမှမရ
လည်း လုပ်တယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ခံစားခွင့်ကောင်းပြီး မမျှမတ ရပ်
တည်ပေးရမှာမျိုးကို ရှောင်တယ်၊

အဲ့ဒီတော့ ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းက တရုတ်လို “ရှိထည်”ပေါ့၊
ဝမာလိုတော့ ငတ်တလှည့် ပြတ်တလှည့်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လည်း အ
ဆင်ပြေပါတယ် ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ရတာ ဆိုတော့လေ”

ကောင်းလိုက်တာ ကျွန်တော်တောင် အားကျသွားသည်။
ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရတာတဲ့၊ အဲ့ဒါ ကိုယ့်ဘဝပေါ့။
ကျွန်တော်ကတော့...

“ဒါနဲ့ ကိုခိုင်မြဲလုပ်ငန်းကရော အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်
လား”

“အင်း...ပြေပါတယ်”

“အထည်ချုပ်အတွက် ရှင်စီမံပေးတာတော့ အရမ်းကောင်း
တယ်၊ ကောင်းလွန်းလို့ လုပ်ငန်းရှင်ဘက်ကတောင် အားနာနေမိ

တယ်”

“ဒီလိုပါပဲ...လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အမြတ်အစွန်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အလဲအထပ် လုပ်ရတာမျိုးတွေရှိပါတယ်။ တချို့က ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ပိုက်ဆံလောက် သုံးလို့မကောင်းလို့ အမြတ်အစွန်းပဲ ကြည့်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အရှုံးခံကြတယ်။ သေချာတာတော့ သူ့ရဲကောင်းတွေဟာ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်လည်း ထွက်မပြေးဘူး”

“ဒါကြောင့် ရှင်ထွက်မပြေးဘူး ဆိုပါတော့”

“အခု ပြေးချင်တယ်”

“ရှင်”

“မခင်မိုးမြင့်တို့ကို အားကျလို့ပါ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရပဲ သူ့ဆန်စား ရဲရတဲ့ဘဝကနေ ကျွတ်လွတ်ပြီး ကိုယ့်ဆန်နဲ့ကိုယ် ငတ်နေရတာကို ကြိုက်တယ်”

“အဟင်းဟင်း ရှင်လည်း လူတစ်မျိုးပဲနော် ကျွန်မက ရှင့်ကို ကြည့်ပြီး အားကျနေတာ”

ကျွန်တော် ပြုံးနေလိုက်ပြီး ကားကို မြကျွန်းသာထဲ ချိုးဝင်လိုက်ပါသည်။

“မခင်မိုးမြင့် ကြိုက်တာမှာစားပါ။ ကျွန်တော် ရှင်းပျံမယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် မစားခင် ကြိုပြောပျံမယ်။ ဒါကို ပိုးကြေးပန်းကြေးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ရှင်”

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်တော့ပဲ မိန်းထဲက ကောင်းနိုးရာရာ နှင့် သူမကြိုက်တတ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အစားအစာများ မှာ ပါသည်။ သူမကိုလည်း မိန်းပေးကာ မှာခိုင်းသည်။ ဘေးမှာ ရပ်စောင့် နေသော ဝိတ်တာလေးရှိနေသဖြင့် သူမလည်း အလိုက်သင့်လေး ရွေးကာမှာလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လိုချင်တာနှင့် ရချင် တာကို ရှေ့နောက်စဉ်းစားမနေပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်တတ် သည် ဖြစ်ရကား...

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် မခင်မိုးမြင့်ဆီက လိပ်စာကဒ် ရကတည်းက ကျွန်တော် လာချင် ရောက်ချင်တယ် ဘယ်လိုအ ကြောင်းပြချက်နဲ့ လာရမလဲဆိုတာမရှိတော့ လာဖို့ခက်နေတယ်၊ ရောက်တော့ရောက်လိမ့်မယ် ဒါပေမယ့် ဒီလိုနှစ်ယောက်ထဲ အပြင် ထွက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရချင်မှရမယ်လေ ခုတော့ အဆင်ပြေသွား တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် အောင့်မထားနိုင်ပဲ အောင့်လုံးကြီးတွေ ထွက်ကျ လာတာပါ။ ကျွန်တော် မခင်မိုးမြင့်ကို ချစ်တယ်ဗျာ စဉ်းစားပေးနိုင်မယ် ဆို လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးပါ”

သူမ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ ပြူးကုန်ကာ...

“ဘုရား...ဘုရား ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မက အဲ့သလောက် လွယ် လို့လားဟင်”

“မလွယ်လို့ တစ်ခါတည်း အပြီးပြောရတာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ရှေ့နေဗျ ကျွန်တော့်လျှောက်လဲချက်လောက်ကတော့ အ ပျော့ကလေး ချေပစ်လိုက်လို့ရတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကွင်းလုံးကျွတ်

မှောက်ပစ်ချင်တယ်။ လူသားဆန်တဲ့ သမုဒယကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ကိုယ့်
လည်ပင်း ကိုယ်စွပ်ထားလိုက်ချင်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာ ဘာမှမရှိ
တဲ့ လောကကြီးကို မုန်းလာတယ်။ အဲ့ဒီ အမုန်းတရားရဲ့ အဆုံးသတ်
ပိုင်းဟာ ကျွန်တော် အရက်သမား ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ် လူလေလူပေါ
တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်
တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ဝန်ခံပြီးသားပါ။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်
လူဆိုးမဖြစ်ခင် မခင်မိုးမြင့် ကို တွေ့သွားတယ်။ အင်မတန် သန့်စင်တဲ့
ရင်ခုန်သံကို ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး
မခင်မိုးမြင့်ကို ကျွန်တော် ချစ်သွားတယ်။ အခုဆို အတော်တောင် ကြာ
သွားပြီပေါ့။ ဒါဟာ ကျွန် တော်ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝပဲဗျ။
သေချာတာက သေသွားရင်တောင် လက်လွတ်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး
ဗျာ...တကယ်ပါ”

“အင်း...ရှင်သာ ရှေ့နေဖြစ်ရင် သေပြီပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ လျှာမှာ နဖားကြိုး မရှိတိုင်း လျှောက်ပြော
နေတာ”

“ဟာဗျာ...လျှာအရိုး မရှိတိုင်းလို့ပဲ ခိုင်းနိုင်စမ်းပါ”

“ရှင့်လျှာက နဖားကြိုး ထိုးမှကိုရမှာ...အသက်ရှုမှားအောင်
ပြောတဲ့လျှာလေ”

ကျွန်တော် သူမ လက်ဖဝါး အိအိဖောင်းဖောင်းလေးအား
လှမ်းယူပါသည်။ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ခုန်နေ

သော ငါးလေးတစ်ကောင်လို ဖွဖွကိုင်ထားမိသည်။ သူမ မရုန်းပဲ။

“ရှင် နောင်တရလိမ့်မယ် ကိုခိုင်မြ”

“ဗျာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်မက ဥပဒေကျွမ်းကျင်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ အမှု ရှုံးသွားတဲ့သူတွေက ကျွန်မကို လျှာကြောရှည်မလို့ နာမည်ပေးကြ တယ်။ ရှင် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် တရားရုံး မှာ ဦးတိုက်လျှောက်ပြီး အမှုလုပ်နိုင်တယ်။ စကားလုံးကို ပုဒ်ခွဲတဲ့ နေရာမှာ နံပါတ်တစ်လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ရှင် စကားမှားရင် နားညည်းရလိမ့်မယ်။ ရှေ့နေစကား ဝါးတစ်စင်းလို့ ဥပမာ ရှိထားတယ်။ ရှင်နားမှာ သာလိကာအကောင်တစ်ရာရှိရင် အဲ့ဒါ ကျွန်မ ရှိတာနဲ့အတူတူပဲ။ လူပုစိတ်တိုဆိုတာ ရှင်ကြားဖူးမှာပေါ့”

ကျွန်တော် နားထောင်ရင်း သူမလက်ကို လွှတ်မချမိအောင် အတော်သတိထား ကာနေရသည်။ သူမ လျှာကိုလည်း နဖားကြိုးထိုးမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးထားသည်။

“ကျွန်မက ရှေ့နေမို့လို့ ယူပြီးကာမှ အနောက်ပို့ထားရင် ရှင် သေပြီပဲ။ ကဲ ဘယ်နှယ့်လဲ အခု ကျွန်မ လက်ကို လွှတ်မှာလား ဆုတ် ထားမှာလား”

ကျွန်တော် ပြုံးပါသည်။ အမှန်တော့ ဇတ်မထွက်နိုင်သေးခင် လိုက်ကာချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်ဟာ ခိုင်မြ ဝီသစွာ သူမ ပုခုံးလေးကိုပါဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းထားလိုက်တော့ သည်။

“အချစ်က မီးကွင်းတယ် မခင်မိုးမြင့်ရဲ့၊ အမှန်တော့ အပြင်

ကမီးထက် သူမီးက ပိုတောက်နေတာ..ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး
လောင်နေပြီဗျ မရတော့ဘူး”

သူမ ရယ်ကာ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ကို လက်သီးကလေး
ဆုတ်ပြီး ထုလေ၏။ ရင်ထဲမြည်နေသော ဘင်သံကို နတ်ထုတ်ပြီး
ဘင်ခရာ တပ်ဖွဲ့နှင့် တီးမှုတ်လျှင် ဘယ့်နယ့်ရှိစဟု တွေးခိုက် မိုးက
ဝေါခနဲ ရွာချသည်။

ငါ့နယ်ကွာ...။

ဟောကိယကိခတ်သွားတဲ့
အသည်းနှလုံးကြောင့်
ဒါ့အပြုံးတွေ
မထော်မနှမ်း
ဖြစ်ကုန်တယ်။

XXVI

ခွင့်ယူပြီး ပထမဆုံး အလုပ်တက်တဲ့ ရက်လည်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား အပုံလိုက်စောင့်နေကြသော အလုပ်ကိစ္စများအား ရနိုင်သလောက် လိုက်ဖြတ်တာတောင် ည(၈)နာရီမှ အခန်းကိုပြန်ဖို့ အခွင့်အရေး ရသည်။ နေ့ခင်းက မမပန်းဝတ်ရည်နှင့် ရုံးချုပ်မှာ ဆုံကြသည်တိုင် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပင် ဆွေးနွေးချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ တစ်ခြားဘာမှမပြော ကျွန်တော် ခွင့်ယူထားသည့်ရက်အတွင်း မမတစ်ယောက်တည်း run ရ၍ ပင်ပန်းမှာ သေချာသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းသာဆို ဒီချိန်အိပ်မက်မြို့တော်ကို အပါခေါ်တော့မည်။ တော်ပါသေးရဲ့။

“.....”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ထိတ်ပြီး ဖုန်းယူကြည့်လိုက်သည်။

သေရောက္ကာ...။

နားကြပ်ကောက်တပ်ပြီး ဖုန်းလကွဲ လိုက်ရသည်။

ငါ့နယ်ကွာ။

“ဟဲလို မမ”

“ဟဲလို မမ မလုပ်နဲ့လေ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ပြန်...ပြန်မလို့”

“လာခဲ့...အခုလာခဲ့ ဒီမှာ ညနေကတည်းက စားစရာတွေ အကုန်ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေတာ သိရဲ့လား...လာနော် ဒါပဲ”

“ဟို မမ...ဟာ ဖုန်းချလိုက်ပြီဟ ငါ့နယ်”

တစ်ပတ်လုံးလုံး ပျော်ခဲ့ရသော အပျော်တွေ တစ်မိနစ်စာ လောက်အတွင်းမှာပင် ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားသလို ခံစားရကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ ဒီအတိုင်း ကားဆက်မောင်းလျှင် သေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အချက်ပြမီးဖွင့်ကာ ကားစက်ရှိန်လျှော့၍ လမ်းဘေးချရပ်လိုက်ရ၏။

နူးညံ့စွာ သန့်စင်သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးနေသော ခင်မိုးမြင့်အား ဖြတ်ခနဲ မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲအောင့်သွားသည်။

ပြီးတော့ သူမစကား...။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုရမှာတောင် ကြောက်မိတယ်၊ ကျွန်မတို့အလုပ်ထဲမှာ လင်ခန်းမယားခန်း ပြဿနာ

မရှင်းရတဲ့နေ့ကို မရှိသလောက်ပဲ။ ရှေ့ကအမှုတောင် လိုက်လို့မပြီး
 သေးဘူး နောက်မှာ နှစ်မူလောက် တန်းစီနေတယ်။ အမျိုးသမီးတွေ
 ချည်းစုဖွဲ့ထားတဲ့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့မှန်း လူသိများလာကြတဲ့
 အခါကျတော့ ယောကျ်ားတွေကြောင့် နှစ်နာနေရတဲ့မိန်းမတွေ ကျွန်မ
 ဘို့ဆီရောက်လာတယ်။ ငိုယိုတိုင်တန်းကြ အမှုအပ်ကြတယ် ရှေ့နေ
 ကတော့ ပိုက်ဆံရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုမျိုးတွေ များများကိုင်
 ဘွယ်လာရလေလေ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်ဖွဲ့လုံး အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့
 များလေလေပဲ။ တော်တော်များများပြဿနာကတော့ ယောကျ်ားဖက်
 က အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်လို့ ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာပါ ၊

မယားကြီးတွေ ရိုးလာတော့ မယားအငယ်တွေ ထားကြတယ်
 အစပိုင်းတော့ တိတ်တိတ်ပုန်းပဲ။ မပုန်းနိုင်လို့ ပေါ်တော့ ဖြစ်ကုန်ရော။
 ရိုက်ကြပုတ်ကြ သတ်ကြဖြတ်ကြနဲ့ အမွေဆိုင်ကိစ္စတွေပါ ရွတ်ထွေး
 လာပြီး တရားခွင်မှာပါ အမှုသက်ရှည်အောင် ရှင်းလင်းရတဲ့ အမှုတွေ
 ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ချို့အမျိုးသားတွေကို ဥပတိရုပ်ကြည့်ပြီး ဒီလို
 ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်တဲ့လူရော ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် သံသယဖြစ်
 စရာ ကောင်းလောက်အောင် အမှန်တကယ်ပဲ ကိုယ်ကျင့်မကောင်း
 တဲ့လူတွေ ဖြစ်နေတယ်။ နှမသားချင်း မစာနာတတ်တဲ့ လူယုတ်မာ
 တွေ ဖြစ်နေတယ်။

ဒီခေတ်မှာ နဖူးရည်ဒူးရည် ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လို့ရတဲ့ အင်္ဂါ
 ဒိဋ္ဌာနည်းက သိပ်အသုံးမတည့်တော့တာ ထင်တယ်။ ပညာကလည်း
 ဘတ်ပ ဥပတိရုပ်ကလည်းခန့်ငြားပါ စကားပြောလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်
 မွေ့ပါ။ သူရင်ဆိုင်ရတဲ့ အမှုကျတော့ မယားကြီး ငုတ်တုတ်ရှိပါလျက်နဲ့

မယားငယ်နှစ်ယောက် ထပ်ထားပြီး တစ်ယောက်က အသက်မပြည့်
သေးတဲ့ ပြဿနာနဲ့ ရုံးရောက်လာတာ...ကျွန်တို့ဟာတွေပါ တန်းစီပြီး
ပေါ်လာကုန်ရောလေ။

ဟင်း...အများကြီး တွေ့ရပါတယ်...အံ့ဩလောက်အောင်
တွေ့ရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ အဲ့ဒီအမှုကို ရှေ့နေလိုက်ပေးမနေ
တော့ပဲ အဲ့ဒီတရားခံယောက်ျားကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားသတ်ပစ်ချင်စိတ်
တွေ ပေါက်လာတယ်။

ဘာကြောင့်လဲ...ဘာကြောင့် လူတွေစည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်ကုန်
ကြတာလဲ။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကို ရေကူးကန်လောက်ပဲ မှတ်နေ
ကြတော့တာလား။ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကြောက်တယ်လို့ ပြောတာပါ။
ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီအမှုတွေကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနေပြီးတော့ ကျွန်မ
လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားက အဲ့သလို ဖောက်ပြန်ရေးသမားပါ
ဆိုရင် ကျွန်မ အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး။ သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက် ချစ်တာတစ်ခုနဲ့ အရူးအမူးလိုက် ဖြေရှင်းရတာဟာ မျှတပါ
တယ်...သိမှမသိပဲကိုး။ ကျွန်မ အတွက်တော့ လောကကြီးထဲက အပြီး
ထွက်သွားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလေ။

အဲ့ဒီတော့ ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်
ကျွန်မကို လက်ထပ်လက်စွပ် ပေးမယ့်အစား ချွန်မြထက်ရှုပြီး အရမ်း
ကိုလှပတဲ့ ဓါးတစ်ချောင်းကိုပဲပေးပါ။ ကျွန်မ အမြတ်တန်း သိမ်းပါ့မယ်။
ရှင်ဖောက်ပြန်နေမှာ ကျွန်မ အဲ့ဒီခါနဲ့ပဲ ကျွန်မဘဝကို အဆုံးစီရင်
လိုက်ပါ့မယ်။ ဘယ်လိုလဲ ပေးမယ်မဟုတ်လား...ဟင်”

ကျွန်တော့်အတွေးနှင့်ကျွန်တော် အိပ်မက်ယောင်သူတစ်

ယောက်လို ကားထဲကထွက်ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ထွက်
ကာသွားသည်။ သွေးခုန်နှုန်းတွေ တစ်ဝုန်းဝုန်းဆောင့်ကာ ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲ သွေးစီးသံတွေ ပြန်ကြားနေရသည်။ ဇက်ချိုးချပြီး လျှောက်
နေမိရာမှ ဦးခေါင်းကို ပြန်မတ်ထောင်လိုက်လျှင်ပဲ ခေါင်းနှစ်ခြမ်း
ကွဲထွက်တော့မလိုလို ဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသည်။ ပူလောင်စိမ့်ပြန့်လာ
သောချွေးကြောင့် အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ရွဲနှစ်သွားချေပြီ။ သေလောက်
တဲ့ ဝေဒနာလားဟု ချောက်ချားစွာ တွေးမိသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ် ဂစ်တာတီးနေသော ချာတိတ်နှစ်ယောက်
ကျွန်တော့် နားရောက်လာပြီး...

“အစ်ကို ဘာပျောက်လို့လဲဗျ”

“ဟေ”

အရေးထဲမှ အတော်လူမှုရေးသိတတ်နေသော ချာတိတ်
နှစ်ယောက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ဖိလင်များ အူလျားဖားလျား ဖြစ်ကုန်
ကာ ကိုယ့်ကားယား လှည့်မိကြည့်ပြီး...

“ပိုက်...ပိုက်ဆံအိပ်ကွ”

ကျွန်တော်လည်း ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ကာ ဖြေမိဖြေရာ ဖြေ
လိုက်မှ...။

“ဗျာ”

ချာတိတ်နှစ်ယောက် အူတိအူကြောင်ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်

က...။

“အစ်ကို”

“ဟေ”

“အစ်ကိုကားက ဒီနားကို မရောက်သေးဘူးလေ၊ ဟိုးမှာ ရပ်ထားပြီး ဆင်းလျှောက်လာတာ ကျွန်တော်တို့တွေ နေတာပဲ ကျချင်း ကျ ဟိုးအနောက်မှာပဲ ကျမှာပေါ့”

“အာ...အေး...အေးကွာ ငါလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ကျွန်တော်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ကဗျာကသီ ပြန်လှည့်သုတ်၍ ချာတိတ်နှစ်ယောက် ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော် အသံတိတ်ကလေး ဆဲထားပစ်ခဲ့သည်။

ငါ့နယ်ကွာ...။

XXVII

ဆယ့်ငါးလွှာဆီ လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်နှင့် တက်ဖို့ ဝင်သွားက
တည်းက ကျွန်တော် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သေလို့မဖြစ်ဘူးဟု ကျွန်
တော်ပိဉာဉ်က တီးတိုးသတိပေးသည်။

သေသင့်သည်။ ကျွန်တော် မလာနိုင်တော့ဘူးဗျာဟု ဖုန်းထဲ
ကနေ ခတ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောလိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။ မပြောပဲ
ဒီအထိရောက်အောင် လာနေသော ခြေထောက်များအား ရိုက်ချိုး
လိုက်မှ မျှတမည်။

တစ်လွှာချင်း တပြိုင်ညီ တက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်

ဘဝနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်သည် ခံစားမှု အား အရည်အဖြစ်ပြောင်းကာ မျက်လုံးအိမ်မှတစ်ဆင့် နှင့်ခနဲနှင့်ခနဲ ကျလေ့ရှိပါသည်။ ဆယ့်ငါးလွှာသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျော့ခွေကာ သွားသည်။ လှေခါးအိမ်၏ တံခါးပေါက် ကနေ ကျွန်တော် ယိုင်ထိုးထွက်လိုက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်စောင့်နေသော မမပန်းဝတ်ရည် အပြေးရောက်လာပြီး ပွေ့ဖက် ၏။

အဲ့ဒီ ရနံ့မျိုး။ ဟုတ်တယ်...အဲ့ဒီ အထိအတွေ့မျိုး ။

အဲ့ဒီအရာတွေအားလုံး ကျွန်တော့် ချစ်သူ၏ နှလုံးအိမ်တည့် တည့် ခါးတစ်စင်းလုံး သွင်းပစ်လိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ သေချာ သည်။ ကျွန်တော် သတိဝင်ကာ တွန်းဖယ်ပစ်၍ မမ ကျွန်တော့်ကို လန့်ခါကာ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မမကို မကြည့်ပါ။ ဖွင့်ထားသော အခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်တော့ အိုင်းရင်းဇင်မာမြင့်၏ သီချင်းသံ ကို ကြားရသည်။ နူးညံ့ဆွတ်ပျံ့နေသော သံစဉ်ပါးလျလေးနှင့် နှလုံး သားအရင်းအနီးကို သိပ်သည်းစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ကလေးရယ်”

မမအသံက စိုးရိမ်ကြောင့်ကျကြီးစွာ ရုန်းကန်ထွက်လာ သည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်တွေ့နေပြီ”

“ဘာရယ်”

မမ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ဆွဲလှည့်ကာ မေးပါသည်။

“ပြန်ပြောစမ်းပါဦး ငါ နားမလည်ဘူး”

လည်ချောင်းထဲ ခြောက်သွေ့လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်ပြောလို
သောစကားအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ တွန်းထုတ်နေရသည်။ ထိုနောက်
အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှုသွင်းလိုက်ပြီး ပင့်သက်ပြန်အချနှင့်
စကားသံများ မှုစာကြစွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“အန်ကယ် ဦးအောင်မောင်းကပြောတယ် သူ့ဘဝကို သူ
မနည်းပြန်ရှာနေရတယ်တဲ့...”

“.....”

ကျွန်တော် အဲ့သလိုစစ်လိုက်တဲ့အတွက် အဆုံးအထိ ပြော
စရာစကားလုံးများ အစီအရီ ဖြစ်သွားသည်။ မင်းအစ်မ သိလို့မဖြစ်ဘူး
မဟုတ်လားကွာဟု တောင်းပန်ခဲ့သောစကားကြောင့် အစ်မ သိကိုသိ
သင့်သည်။ သို့မှပင် သူမ နှစ်သက်စွာနားထောင်နေသော အိုင်းရင်း
ဇင်မာမြင့်၏ နှလုံးသားအရင်းအနီးကို လေးနက်စွာ ခံစားလို့ရပေမည်။
ဟုတ်တာပေါ့။

ကျွန်တော့်စကားသံ တိတ်သွားတော့ မမပန်းဝတ်ရည် ပင့်
သက်ရွှိက်ကာ နံရံကို ကျောမှီရပ်လိုက်သည်။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်
ဘေးကနေ သုံးပေနီးပါး ဆုတ်ခွာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် မမ
ခေါင်းငုံ့ပစ်လျက်...

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အနေကြာလို့ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့
ပေမယ့် ငါ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး ခိုင်မြဲ၊ သူက
မိဘဆန္ဒနဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ငါ့အတွက် ယောကျ်ားတစ်ယောက်
မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အလိုမတူတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာ
အောင် ငါထိန်းလာတာ၊ အဲ့ဒါ တော်စပ်လိုက်ရတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ငါလုပ်ပေးနိုင်တာ အကုန်ပဲ၊ မိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ...တရား
သူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ငါ့စိတ်တစ်ဝက်ကို သတ်
ပေးခဲ့တာ..."

မမဆီက တုန်ရီလှိုက်ခါပြီး ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံ
တွေကြောင့် ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ကာ အကြည့်လွှဲ
ပစ်သည်။

မဖြစ်ဘူး ခိုင်မြဲ...။

ထိုနောက် မမ တိုးတိုး လှိုက်သည်းစွာ ရယ်ပါသည်။

ရယ်ရင်းနှင့်...။

"ဝိဘက်ကြမ္မာတဲ့...မှန်လိုက်တာကွယ်၊ ငါလေ မင်းကို မြင်
မြင်ချင်း ချစ်မိတယ်၊ မင်းကလည်း ပေကပ်ကပ်နဲ့ ငါ့စိတ်ကို ဖြား
ယောင်းနိုင်တယ်၊ ပြန်တွေ့ကြည့်တော့ မင်းလည်း အလိုမတူပဲ ငါ့ကို
ရင်းနှီးခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ...ဟင့်...အင့်...ရွတ်...။

အခုတော့ ငါက ဦးအောင်မောင်းပေါ့...မင်းက ပန်းဝတ်ရည်
ပေါ့၊ ကြောက်စရာတောင် ကောင်းနေပါပေါ့လား...ဟင့်...ရွတ်၊ အဟင်း
ဟင်း...ဟုတ်ပြီလေ အခုတော့ မင်းဘဝကို မင်းရှာတွေ့ပြီတဲ့လား...။
ချစ်ရတဲ့သူတွေ့ပြီ ဒီလိုလား...အဆင်ပြေနေကြပြီလား..."

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်။

သူမ ရှေ့တိုးလာကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆွဲယူမော်ကြည့်
သည်။ ကျွန်တော် ပြန်မကြည့်လို့မဖြစ်တော့၊ မဆာလည်း စားခဲ့ဘူးတဲ့
ထမင်းတစ်နပ်၏ကျေးဇူးတော့ သိရမည်။

ထို့ကြောင့် မမလက်များအား အသာအယာ ဖယ်ရှားပေးကာ

ကျွန်တော် နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်၍ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့သည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝကို လူတန်းစေ့ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူး၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုရှိလာအောင် အဆုံးရှုံးအနစ်နာခံပြီး သင်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူး၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တစ်ဝက်ကျန်တဲ့ စိတ်အပြည့်နဲ့ ချစ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူး၊ အဲဒီကျေးဇူးတရားအားလုံးကို အခု ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ အပြစ်ပြုမိခဲ့တယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ချောက်ချောက်ချားချား ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော့်သဘောအတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါ မမ၊ ကျွန်တော် တောင်းဆိုတာမဟုတ်ပါဘူး တောင်းပန်တာပါ”

မမ ကတုန်ကရင်နှင့် ရပ်ငုံ့ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျသွားသည်။ ထိုနောက် လက်အုပ်ချီထားသော ကျွန်တော့်လက်အစုံကို ဆွဲမကာထူပါသည်။

“ကလေးဆိုးလေးရယ် မင်းအရမ်းလိမ္မာပါတယ်။ မင်းကို ချစ်သူဖြစ်ချင်နေတဲ့မိန်းမကြီးကို အမေဖြစ်အောင်လုပ်ပစ်တဲ့ကလေးငါ့နယ် သေချင်တာပဲ။ အေးပါ ဒီညတစ်ညတော့ ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်ပေးပါ ငါ့ရှားပြီးမကျန်ခဲ့အောင်လေ။ မင်းကိုချစ်တဲ့ အမေအဖြစ်နဲ့ပဲ မင်းဆန္ဒကို ပြည့်စေမှာပါ။ မင်းလာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ငါပြင်ဆင်ထားတာလေးတွေ အားလုံးကို ငါက အမေအဖြစ်နဲ့ကျွေးပွါမယ် မင်းက သားအဖြစ်နဲ့ပဲစားပါ။

ပြီးရင် လိမ္မာတဲ့သားလေးက ဝမ်းနည်းနေတဲ့မိခင်ကို နှစ်သိမ့်သလိုမျိုး နှစ်သိမ့်ပါ။ ငါတို့ဘဝနဲ့ မဆိုင်တဲ့စကားတွေ ပြောကြမယ်။

ငါတို့လုပ်ငန်းတွေရဲ့ ရှေ့ခရီးကို ဆွေးနွေးကြမယ်၊ ဒီည မအိပ်ပဲ
 စကားတွေ ထိုင်ပြောကြမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို သန့်စင်ပစ်မယ်
 မနက်မိုးလင်းလို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြတဲ့အခါ သားအမိအရင်းတွေ
 လို့ နှုတ်ဆက်ကြမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် မငြင်းတော့ပါ။ ဒါဟာ မာယာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ
 ကျွန်တော် မမစိတ်ကို ရင်းနှီးဖူး၍ သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသာတ
 ကြည်ပဲ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သည်တစ်ကြိမ် ဝင်မိသော မမအခန်း
 သည် မနက်မိုးလင်းသည့်တိုင် သန့်စင်နေလိမ့်မည်ဟု။

XXVIII

ညက မမ တစ်ညလုံး မအိပ်ပဲ တကယ်ကို စကားထိုင်ပြော၍
မနက်လင်းတော့ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် စောင်တစ်ထည်
ယူ၍ ခြုံပေးထားခဲ့ကာ ဖုန်းပိတ်ပေးထားခဲ့သည်။

အိပ်ပါစေတော့...နီးထလာတဲ့အခါ အန်ကယ်ဦးအောင်
မောင်း ရှာဖွေနေသော ဘဝလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားပါစေတော့ဟု ဆု
တောင်းပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ပြန်လို့မရတော့သဖြင့်
အလုပ်တက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

XXIX

တစ်စုံစီစုံ ရွာနေသော မိုးညှက်ကို လွန်မြောက်ခဲ့သည့် မနက်
ခင်းက အေးစက်ထုံအစွာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ခါတိုင်း ဆူညံ
ပွက်ထနေသော ကျေးငှက်တွေတောင် ဒီမနက် တစ်ကောင်စ နှစ်
ကောင်စလောက်သာတွေ့၍ အလှူတော်မင်္ဂလာ ဦးနိုးကိုဖတ်ဖူးသော
ကျွန်တော် ကြက်သီးထသွားသည်။

ဘုရားသခင်တို့ စောင့်ရှောက်ကြပါ။

ဒီနေ့မနက် ခင်မိုးမြင့်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ရုံးခန်းပိတ်ပြီး ဒီကိုလာ
ကြမည်။ အမေနှင့် အမေဒိမ်းဖော် ဒေါ်လေးကြူတို့ အစောကြီးထပြီး

ချက်ကြပြုတ်ကြ လုပ်ကြကိုင်ကြနှင့် ရှိနေခိုက် ကျွန်တော်က ဖုန်းကို လက်ကမချစတမ်းကိုင်ပြီး ခြံဝကနေ လည်တဆန့်ဆန့်ထွက်ပျော်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေ့ဆီ ဖိတ်ကျွေးရသည့် ရည်ရွယ်ချက်က အမေ တော် စပ်ရမည့် ချွေးမကောင်းလျာလေးအား ခေါ်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမေ ပျော်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သားမိန်းမရလျှင် တော်ပြီဆို သော အပျော်မျိုးနှင့် မနက်ခင်း သူမတို့ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း အုန်း နို့ခေါက်ဆွဲ ကျွေးမည်။ နေ့လည် ထမင်းကြီးအတွက် ဟင်းလျာအစုံ စီမံမည်ဟု စီစဉ်ကာ တက်ကြွနေကြသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြူအောင်ဖွတ်ထားသော် လည်း အနံ့မပျောက်ချင်သေးတဲ့ ဆန်ဟောင်းကြီးလို နည်းနည်းတော့ ကျွတ်ကျဲနေမိသည်။ တစ်ချို့ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ကျွန် တော်ကိုစွဲအား အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သိသွားပြီး ခင်မိုးမြင့်တို့အဖွဲ့ နေကုန်တာတောင် ရောက်မလာ။ အမေတို့လည်း အစားအသောက် တွေ ပြင်ဆင်ထားပြီး ဝက်စာအိုးထဲပဲ လောင်းထည့်ရမလိုလို၊ ကျွန် တော်ကိုလည်း မေးခွန်းပေါင်းစုံတွေမေး...။

ဘာဖြေလို့ဖြေရမှန်း မသိတဲ့ကောင်က ကားနှင့် မြို့ထဲလစ်ပြီး အသည်းအသန် လိုက်ရှာ။ မတွေ့တဲ့အဆုံး အိမ်အထိရောက်အောင် လိုက်။ ဇာတ်နာအောင် ခင်မိုးမြင့် သူ့ကိုယ်သူ...။

ကျွန်တော် ဆက်မတွေးရဲတော့ပဲ ကြက်သီး ဖျန်းခနဲထသွား သည်။ အဲ့သလို ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ သေတောင်မကြည့်ဘူးကွာဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လှမ်းအကြည့်...

“ဟာ”

အငှားကားတစ်စီး ချိုးဝင်လာ၍ ကျွန်တော် ရင်တွေတုန်ကာ စောင့်ကြည့်သည်။

သူမတို့အဖွဲ့ ရောက်လာပါလေပြီ။ ကျွန်တော် ထွက်ကြိုနေ တာမြင်ပြီး အပျိုကြီးလုပ်စားမယ့် အစ်မတွေ မေးငေါ့ကုန်ကြသည်။

“အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာများ မပြောချင်ဘူး တော်ရေ။”

“ကြိုက်သလိုသာ ပြောကြပါတော့ဗျာ..။ ဘေးမသီရန်မခ ရောက်လာကြပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ တစ်ကယ်ပါ”

ထိုနောက် သူမက ကျွန်တော်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး။

“ကဲ..ပေး ဘယ်မှာလဲ”

ဝိုင်းကြည့်နေသော မိန်းကလေး အဖော်တွေရှေ့မှာ တောင်း ဆိုနေ၍ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ကြားထဲ လက်ထည့်လိုက်သော်လည်း ပြန်ထွက်ဖို့ တွန့်နေသည်။

“ပေးပါ..သူတို့က သက်သေတွေ၊ ရှင်မပေးရင် ကျွန်မတို့ ဒီ ကပဲ လှည့်ပြန်မှာနော်”

အာဂမိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်တစ်သက် အသေ ပဲခံ အမှားမခံနဲ့ဟု ဘာသာသတိပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ တရုတ် ပြည်ကနေ လှမ်းမှာထားသော ခါးမြှောင်လှလှကြီးကို ကတုန်ကရင် နှင့် ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူမ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေး ကွေးသွားကာ သူမ အဖော်တွေ ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မြင်တယ်နော် သူငယ်ချင်းတို့၊ ယောကျ်ားတွေများ ဘယ်
လောက် ရိုက်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းလဲဆိုတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တာဝန်
မယူရဲတော့ သူတို့ဖောက်ပြန်ရင် အိမ်ကမိန်းမ ကိုယ့်ဘာသာသတ်
သေဖို့တဲ့၊ တစ်ကယ်ကို သေသင့်တဲ့ ယောကျ်ားတွေ...”

“ဟာ...အဲ့...အဲ့ဒါ မခင်မိုးမြင့်ရဲ့.”

“သွားစမ်းပါ ကိုခိုင်မြ၊ စကားလုံးကို စကားလုံးအတိုင်းပဲ မြင်
တာလား၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်တာလားဆိုတာ ရှင်အသိဆုံးလေ၊ ဒီလို
ပေးစရာလား...ကျွန်မကရော ယူစရာလား”

ပြောပြီး ဓါးကိုပစ်ချကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော သူမ
နောက်သို့ သူမအဖော်တွေပါ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်
လည်း နေရာမှာပင် ဒူးညွတ်ကျကာ သွားလေသည်။

ထိုနောက် ဓါးကို လှမ်းယူကာ...

“မခင်မိုးမြင့်”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်၍ သူမတို့ ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်နှင့်
ဓါးအိမ်မှ ဓါးကို ချွတ်ကာ ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့် အားကုန်
ထိုးထည့်လိုက်တော့သည်။

“အား...အမလေး”

ဆူညံပွက်ထသွားသော အော်သံနှင့်အတူ တစ်အုပ်စုလုံး
ဝရုန်းသုန်းကား အပြေးရောက်လာကြသည်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်
ထရပ်ကာ ရော်ဘာနှင့်လုပ်ထားသော ဓါးအတုကြီးကို ဓါးအိမ်ထဲ မြန်
ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မြေကြီးပေါ်ပစ်ချကာ...

“ကိုယ် အသေအလဲချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဓါးထစ်

လက်ပေးပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား လောင်းကြေးထပ်တဲ့ ယောကျ်ားတစ်
ယောက်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကိုထင်ရင် မှားသွားပြီ မခင်မိုးမြင့်...
ခိုင်မြဲဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဒီလူရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဘယ်လောက်ခိုင်သလဲ
ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲ ကံစမ်းမဲ ဖောက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

မသေချာဘူးထင်ရင် ပြန်ပေါ့ဗျာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒီနေ့
ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျွန်တော့်အမေ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ထချက်
ထားတဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေ၊ ထမင်းဟင်းတွေအားလုံး ကျွန်တော်
တစ်ယောက်ထဲ မကုန်ကုန်အောင် စားပစ်မယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူမ နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲကာ...

“ရမလား...ဒီမှာ တစ်ဖွဲ့လုံး ဝမ်းနုတ်ပြီးမှလာတာ သိရဲ့လား”

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ပဲ လက်မောင်းတစ်ဖက် ကွေးပေး
လိုက်သဖြင့် သူမ နှုတ်ခမ်းစုစုနှင့် ဝင်တွဲလေတော့၏။

“ဟွန်း...အတုကြီးနဲ့...”

“အတုဆိုတာ အစစ်ကို အကောင်းဆုံး အာမခံချက်ပေးတဲ့
သက်သေပဲဗျ ရှေ့နေမကြီးရဲ့...”

လှိုက်ပရိုင်စ် ကင်းကြပါစေ

